

အိန္ဒိယ

ဟော့က်ဖုတ်းမသိအောင်ချစ်ကြမယ်

အိန္ဒိယ (ဟာသ)

စာနယ်ဇင်းကြိုတင်ခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၄၉/၉၀(၁၀)

ဗျက်နှာပုံ: ကြိုတင် ခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၃၆/၉၀(၁၀)

ပုံနှိပ်ခြင်း

၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ပထမအကြိမ်
အုပ်ရေ - ၁၀၀၀ အုပ်

ထုတ်ဝေသူ

ဦးစောလွင် (မြဝ၇၈၄) ရွှင်ပျော်မြူးစာပေတိုက်
အမှတ် ၂၂၂၊ ရွှေဘုံသာ (အလယ်လမ်း)၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

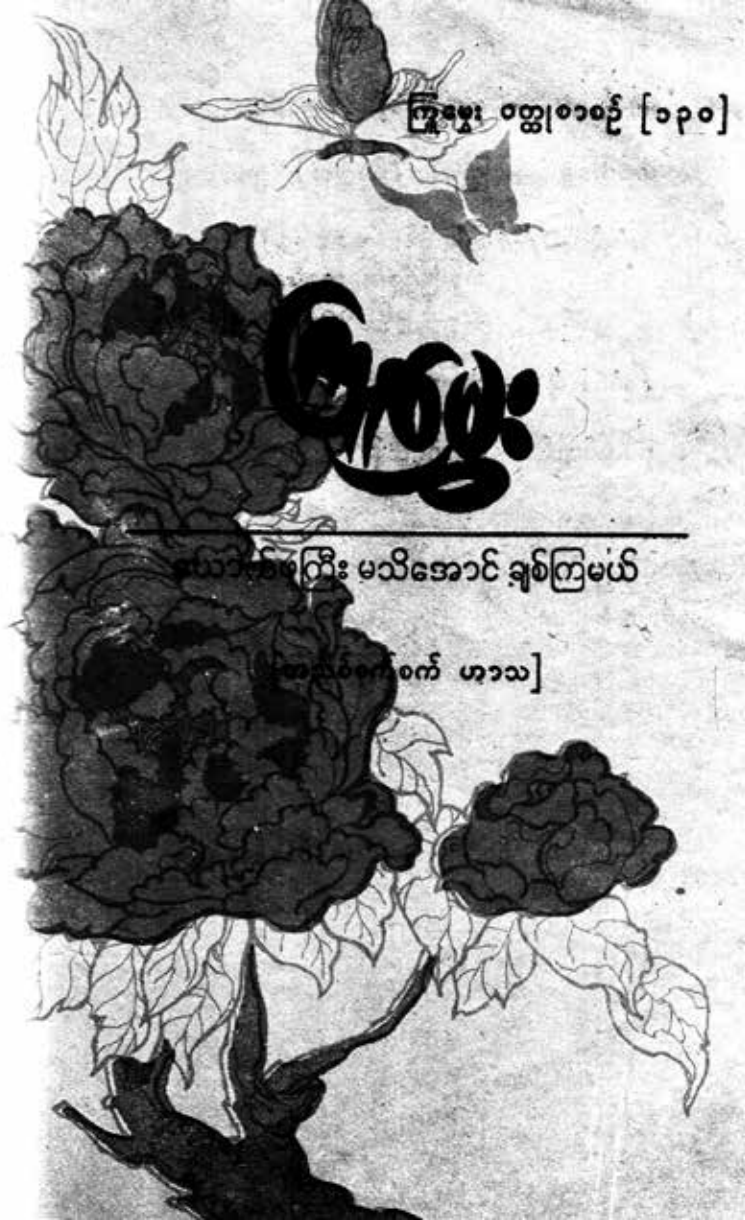
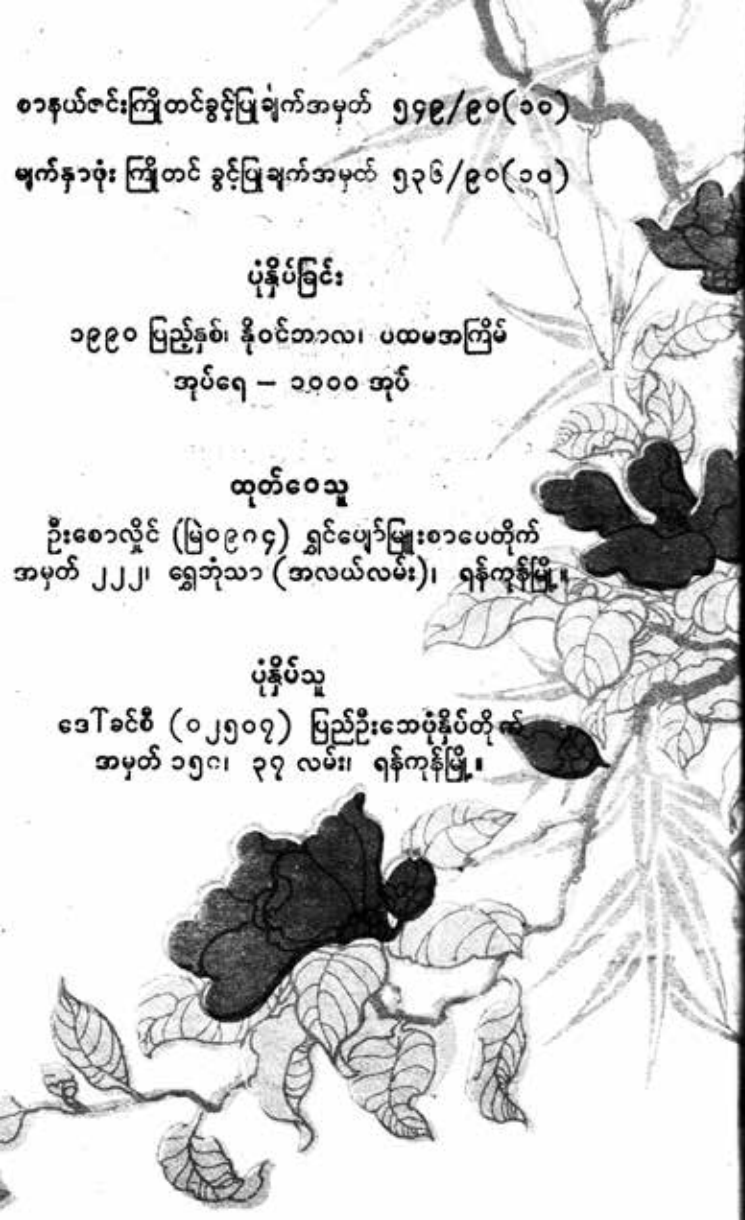
ဒေါ်ခင်စိ (၀၂၅၀၇) ပြည်ဦးဆောင်ပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် ၁၅၀၊ ၃၇ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ကြေးမုံ၊ ဝတ္ထုစာစဉ် [၁၃၀]

ကြေးမုံ

မောင်စိန်ကြီး မသိအောင် ချစ်ကြမယ်

[အသံစက်စက် ဟာသ]

(တစ်)

နမထိ-ခားကြည့်ဆိုတဲ့ လူခား။

အောင်ဟိန်းကို သူတို့နေထိုင်ရာရပ်ကွက်ရှိလူအပေါင်းတို့က
Supergiant. (ဆူပါဂျိုင်၊လင်း) ဟူ၍ ကွယ်ရာတွင်
ခေါ်လေ့ရှိကြသည်။

ထိုအမည်မှာ မြန်မာအမည်တော့မဟုတ်ပေ။
အင်္ဂလိပ်အမည်နာမဖြင့် သမုတ်ထားကြသော အမည်
သည်ဖြစ်သည်။
ထိုအောင်ဟိန်း၏ရှေ့တွင်စော့ ထိုအမည်ကိုမည်သူမှ
မခေါ်ရဲကြပေ။

ထို Supergiant ဟူသောအမည်ကို မြန်မာလို ပြန်ဆို
ရလျှင် ရောမဘိလုံးကြီး (၀၇) အလွန်အလွန် ထွားကျိုင်းလှ

သော လူကြီးဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ ဟိသစွာ ဤစကားသည် quite right အလွန်မှန်ပေ၏။

အောင်ဟိန်းသည် အရပ်အမောင်းကြီးကလည်း မြန်မာ လူမျိုးများထဲတွင် များမူရှားလှသော အရပ်ခြောက်ပေခြောက် လက်မနီးပါးခန့် မြင့်သည်။ အရပ်မြင့်ရုံသာလော ဆိုသော် မဟုတ် မဟုတ် မဟုတ်သေးပေ။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကြီးကလည်း အရပ်နှင့်လိုက်ပက်ညီစအောင် တုတ်ခိုင်ကြီးမားလှသည်။

မကြီးထွားဘဲ နေအံ့လော။

သူကား ဟဲဗီးဝိတ်တန်း အလေးမသမားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်နေ၍ပင်။ များသောအားဖြင့် Weight lifter (ဝါ) အလေးမသမားများမှာ အရပ်ပူကြလှတော့သာ များလှသည်။

သို့သော် အောင်ဟိန်းကတော့ အလေးမသပင် ဖြစ်လင့်ကစား အရပ်မှာမနိမ့်ဘူးဘဲ အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် အတိုင်း အလွန်မြင့်သည်။ (သူ့အမေ ဘာတော့စားပြီး မွေးခဲ့သလဲ မသိဘူးနော်)

အောင်ဟိန်း၏ ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအဆက်ကို ချစ်စွာသော စာဖတ်သူများမျက်စိထဲ မြင်လာစေရန် ဥပမာပြရမည်ဆိုလျှင် လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်က မောင်စကြဝဠာ ဘွဲ့ထူးကြီးကို အကြိမ်ကြိမ်ဆွတ်ခူးခဲ့ဖူးသော အီတလီ ရုပ်ရှင်မင်းသား Steve Reeves စတီ-ဗီ-ရီ-ဗီ-၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်မျိုးပင်။

စတီ-ဗီ-ရီ-ဗီ-မှာ မောင်စကြဝဠာ ဘွဲ့ကိုလည်း အကြိမ်ကြိမ်ရ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကြီးကလည်း သန်မာ ထွားကျိုင်း လွန်းလှ၍ သူ့အား အီတလီရုပ်ရှင်ကမ္ဘာတစ်ခုက Hercule (ဟာကျူလီ) ခေါ် ရှေးဧရာမခေတ်မှ အလွန်အားကောင်းလှသော လူ့စွမ်းကောင်းကြီးအကြောင်းကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးခဲ့သည်။

သူ၏ ဟာကျူလီရုပ်ရှင်ကားကို ကျွန်တော် မြန်မာနိုင်ငံတော်တွင်လည်း ပြသခဲ့ဖူးသည်။

ချစ်စွာသော စာဖတ်သူ ပရိသတ်များထဲတွင်လည်း ထိုရုပ်ရှင်ကားကို ကြည့်ဖူးသူတွေ ရှိဖို့များသည်။

ထိုဟာကျူလီ မင်းသား စတီဗီရီဗီမှာ ယနေ့ခေတ်၌ နာမည်ကြီးနေသော... (အာနီးလ် ဇွာဇင်နက်က)ခေါ် ဩစတေးလီးယားလူမျိုး မောင်စကြဝဠာထက် ရုပ်ရှင်ကလည်း ပိုချော အရပ်အမောင်းကလည်း ပိုပိုရှိမြင့်မားသည်။

အဲအဲ... တစ်ခုတော့ ကွာခြားသည်။

စတီဗီရီဗီက ရုပ်ရှင်အရပ်အမောင်း၌သာ အာနီးလ်ထက်သာနေသော်လည်း သရုပ်ဆောင်ဘက်တွင်တော့ အာနီးလ်က အပြတ်သာသည်။ အာနီးလ်က အကြမ်းဧရာ ဟာသဧရာစွယ်စုံရသည်။

စစ်တိရိစ္ဆာန်တော့ အကြမ်းတစ်မျိုးသာရသည်။
ထိုအကြမ်း တစ်မျိုးတည်းကိုပင် အာနိလ်လောက် သူရှပ်
ဆောင်မှုအပိုင်းတွင် မပိုင်နိုင်ပေ။ သင့်ရဲ့လောက်သာ သရုပ်
ဆောင်နိုင်ခဲ့သည်။

ထားပါတော့ သက်၍ရေးနေလျှင် မင်းသားအာနိလ်ကို
အမဲကြောညာပေးအလို ဖြစ်နေတော့မည်။
သည်တော့ငှာတ်လမ်းကိုသာ ပြန်စာကြပါစို့။

ကျွန်တော်၏ ငှာတ်ကောင် အောင်ဟိန်းကလည်း စတိဗ်
ရိမ်လိုပင် အရပ်အရာ၊ အလောင်းစရာ၊ အဲဒါ ယောင်လို့
အမောင်းစရာ၊ ကာယဗလပါတူညီလှသူမို့ သူ့ကို ဂျိုင်းယင်း
လူထွားကြီးထက် ပိုမိုလေးနက်သော ဆူပါကိုရှေ့မှထား၍
ဆူပါဂျိုင်းယင်းဟူ၍ ခေါ်ထားကြသည်။ ထိုနာမည်ကိုမြန်မာလို
အတိအကျပြန်ဆိုရလျှင် မဟာမဟာ လူတိလူးကြီး သို့မဟုတ်
၄ရာမလူထွားကြီးဟူ၍ ပြန်ဆိုရပေမည်။

သည်တော့ မြန်မာလိုရေးပြနေလျှင် ခေါ်ရမည့်ခက် နာ
မည်ကလည်း ရှည်လျား ပေမျှားနေမည်မို့ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ
ဖြင့် သူ့အား ဆူပါဂျိုင်းယင်းဟူ၍ သူ့အရပ်မှလူများက ခေါ်
ခေါ်နေခြင်းပင်။

အောင်ဟိန်းမှာ ဟာကျူလီမင်းသားစတိဗ်ရိမ်လိုအရပ်နှစ်
ကာယဗလထို့က တူညီနေစေကာမူ ရုပ်ရည်ကျတော့ခြေဖျား
ကိုပင်မပီပေ။ အရုပ်ကဆိုးရမည့်အထဲအသားကလည်းမည်းနေ

ပြီ အကာဆညအခါ လျှပ်စစ်မီးများမလာပါက အောင်ဟိန်း
လမ်းလျှောက်သွားမည်ဆိုလျှင် မည်သူမျှ သူ့အားလူသား
ဟူ၍ ထင်ကြံစားမထင်ပေ။

တစ္ဆေဆရဲကြီးတစ်ကောင် ညအမှောင်တွင် လမ်းလျှောက်
ထွက်လာနေသည်ဟူ၍သေ ထင်ကြမလို့ အမှန်ပါပဲ။

သို့သော် အောင်ဟိန်းတစ်ယောက် အရုပ်ဆိုးသလောက်
သူ၏ညီမ ဆင်းဝါနုထွေးကတော့ အချောအလှမှာ ဩချရ
လောက်ခဲအောင် ရုပ်ရည်ကိုကြည့်မည်လား၊ အသားအရည်ကို
ကြည့်မည်လား၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကို ကြည့်မည်လား၊ အား
လုံး၊ အား အချားအချား၊ ဘို့ သံအချား(ဝါ)အလွန်ချော
သိပ်ချော့ ပန်းချီကျော် မောင်ကျော်ညွန့်စော၊ မောင်မောင်
သိုက်တို့ပါ လက်မှိုင်ချ၍ ဝေးဝိုင်သွားရအောင် ချော့သူ
စူလေးပင်။

သူ့အစ်ကို အောင်ဟိန်းနှင့်ဆိုလျှင် ရုပ်ရည်တို့မှာ ဝိဇ္ဇာ
ဖြစ်နေသည့် ဝါအပြင်လားဆိုတော့ မဟုတ်သေးပေ။

အစ်ကိုဖြစ်သူ အောင်ဟိန်းလို စိတ်သဘောထား ရှိသူ
အလေးလည်း မဟုတ်ပေ။

အောင်ဟိန်းက လူကောင်ကြီးသလောက် ဒေါသကသူ
ကိုယ်နှင့်လိုက်အောင် ကြီးသည်။ ဆင်းဝါနုထွေး ကျတော့

စိတ်သဘောထားက နူးညံ့ကာ အေးသေး တည်ငြိမ်လှသူ ကလေးဖြစ်သည်။

သူတို့တွင် ဝမ်းကြီး မရှိကြတော့ပေ။

ပိစင်ဖြစ်သူ ခေါ်ညီညီသာလျှင် ရှိသည်။

အောင်ဟိန်းမှာ ယခုဆိုလျှင် အဆက်(၂၇)နှစ် ထဲသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သော်လည်း မိန်းမယူရန် အိမ်မက်ပင် မက်ခဲ့ဖူး ခြင်း မရှိသေးပေ။

သူ၏ညီမ ဆင်းဝါနုထွေးမှာတော့ သူ့ထက် ရှစ်နှစ်ခန့် ငယ်သဖြင့် အသက် (၁၉)နှစ်ခန့်သာ ရှိထားသည်။

အောင်ဟိန်းသည် မိန်းမယူရန် စိတ်မကူးသလို သူ၏နမ ဆင်းဝါနုထွေးကိုလည်း ယောက်ျားယူရန် လုံးဝခွင့်မပြုပေ။

သူ့လိုပင် တစ်သက်လုံး အိမ်ထောင်မပြုဘဲ နေစေလိုသည်။

ယင်းသို့ နေစေလိုသည့် အကြောင်းအရင်းမှာတော့အခြား ကြောင့် မဟုတ်ပေ။ အောင်ဟိန်းမှာ ညီမဖြစ်သူ ဆင်းဝါ နုထွေးအား တစ်ဦးတည်းသော ညီမထွေးကလေးပို့ အသက် မကအောင် အလွန်ချစ်ရှာသည်။

သူ့အလွန်ချစ်ရသော နှမငယ်ကလေးမှာ တခြားလူစိမ်း တစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ပြုသွားခဲ့ပါက သူ့အပေါ်တွင်အချစ် ပေါ့ကာ စိမ်းကားသွားမည်ကို အလွန်စိုးမိသည်။

သူ့ချစ်နေသလို သူ့ညီမကလေးကလည်းပြန်၍ သူ့အား အမြဲတမ်း ချစ်နေစေလိုသည်။ အကယ်၍ တစ်ဦးဦးက အိမ် ထောင်ပြုသွား မည်ဆိုလျှင် သူတို့မောင်နှမအဖို့ အချစ်တွေ လျော့ကျသွားမည်ကို သူ့တွေးမိသည်။

ယင်းတို့ကြောင့် အောင်ဟိန်းက ညီမအရွယ် ရောက်လာ သောအချိန်မှစ၍ အောက်ပါစကားများကို မကြာခဏပြောဆို ဆုံးမလေ့ရှိသည်။

‘ဗိမယ် ညီမလေး အစ်ကိုကြီးတစ်သက် ငါ့ညီမတစ်သက် အိမ်ထောင်မပြုကြစတမ်းနော်။ အစ်ကိုကြီးလဲ မပြုဘူး။ ငါ ညီမလဲ မပြုရဘူး။ အိမ်ထောင်တွေပြုလိုက်ကြရင် ငါတို့မောင် နှမတစ်တွေဟာ သူစိမ်းဖက်လာလို့ စိတ်ဝမ်းတွေကွဲပြီး အချစ် တွေပေါ့ကုန်ကြမယ်။ ဒါကိုအစ်ကိုကြီးအနေနဲ့ လုံးဝလက်မခံ နိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ငါ့ညီမကလဲ အစ်ကိုကြီးချစ်သလို ပြန်ချစ် နေမယ်ဆိုရင် အစ်ကိုကြီးပြောစကားတွေကို နဝးဆောင်ရမယ် နော် ဘယ်နှယ်လဲ’

ထိုစဉ်က ဆင်းဝါနုထွေးမှာလည်း အပျိုစတင်ဝင်စာရွယ်လည်းဖြစ် ချစ်သူကလည်းမရှိသေး၍ အလွယ်တကူပင် ခေါင်းညိတ်ကာ ပြန်လည်အပြေပေးခဲ့မိသည်။

‘စိတ်ချ အစ်ကိုကြီး ညီမဲလေးကလဲ အစ်ကိုကြီးလိုပဲ အိမ်ထောင်မပြုဘဲ နေမှာပေါ့ ခိုခို’

ယခုဆိုလျှင် ဆင်းဝါနုထွေးမှာ အပျိုကြီးဖားဖားအရွယ်အသက် (၁၉)နှစ်သို့ ရောက်နေခဲ့ပြီမို့ ငယ်စဉ်ကစိတ်မျိုးချင်မှရှိပေလိမ့်မည်။

မရှိသော်လည်း သူ့ခမျာမှာ ချစ်သူကတော့ မရှိရှာသေးပါ။

ဤမျှ လူတကာ ဝေးယူသူလောက်အောင် ချောမောသူကလေးအတွက် ချစ်သူမရှိခြင်းမှာ အကြောင်းမသိသော သူများအတွက် ဆန်းချင် ဆန်းနေပေမည်။ ဓာတ်သိသော သူများအတွက်မူ မဆန်းပေ။

အပြစ်ကတော့ ဆင်းဝါနုထွေးမှာ ဤအသက်အရွယ်အထိ အိမ်ထဲမှ အိမ်ပြင်သို့ တစ်ယောက်တည်းထွက်ရလေ မရှိသည်က တစ်ကြောင်း၊ ထွက်ပြန်လျှင်လည်း သူ့အစ်ကိုကြီး သော်လည်းကောင်း၊ သူ့မိခင် ဒေါ်ညိုညိုသော်လည်းကောင်း၊ ဆင်းဝါနုထွေးနှင့်အတူအမြဲတမ်းပေါ်ရှိနေသည်ကတစ်ကြောင်း၊

မို့ မည်သူကမှ ဆင်းဝါနုထွေး၏မေတ္တာကို ရယူနိုင်ရန် မရှိဘဲ အခက်အခဲများနှင့် တွေ့နေရသည်။

သူကလေးကိုတော့ တစ်ခါမြင်ရုံမျှနှင့် နတ်ဘုံနတ်နန်းက ကြိုးပြတ်ကာကျလာသော အလှနတ်ဘုရားမကလေး ပမာလူပျိုကလေးတွေထော့ လူပျိုကြီးတွေထော့ အိမ်ထောင်သည်ကြီးတွေထော့ မျက်လုံးများထွက်ကျကုန်မတတ် အားပါးတရ ငမ်းနေကြမိသည်။

ထင်းသိုငမ်းခြင်းမှာ မသိမသာငမ်းလျှင်တော့ ကိစ္စမရှိပေ။ တူခြွေပျက်လောက်အောင် ငမ်းလာလျှင်တော့ အောင်ဟိန်းက ပထမအဆင့်အနေဖြင့် ဘုပြောသည်။

ဒုတိယအဆင့်အနေဖြင့် ကြိမ်းဝါးသည်။

အဲ... တတိယအဆင့်အနေနှင့်တော့ ပြေးဖို့သာ ပြင်ပေတော့။ သို့မဟုတ်ပါက အောင်ဟိန်း၏လက်သီးချက်ကို လှလှကြိမ်သွားမည်ကား မလွဲကွေ့န် အသေအချာတည်း။

အောင်ဟိန်းကား နှမထိခေးကြည့်ဆိုသော လူစားမျိုးတည်း။

*

နေ၍ သူ့မှာ ရန်ကုန်မြို့တော်ကြီး၏ ဆင်ခြေပုံးတစ်ခုနှင့် နေထိုင်နေသော သူ့ သူငယ်ချင်း မြစ်နိမ်အိမ်တွင် ထမင်းလခပေးပြီ နေထိုင်ခဲ့ရသည်။

မင်းနေနွယ်မှာ ယခုအရွယ်အထိ အိမ်ထောင်မပြုသေးဘဲ မိဘနှစ်ပါးကို ရှာဖွေကျွေးမွေးနေသူဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် သူ့တွင် ညီငယ်တစ်ဦးကလည်း ရှိသေး၍ ထိုညီငယ်အတွက် ကျောင်းစရိတ်နှင့် စာအုပ်ဖိုးတို့ကိုပါ ထောက်ပံ့နေရသူဖြစ်သည်။

သူ့ရသောလခမှာ သူ့ကုမ္ပဏီက မြန်မာငွေနှင့် မဟုတ်ဘဲ အမေရိကန်ဒေါ်လာဖြင့် ပေးခဲ့၍ သူ့မှာယခုလို မိဘနှစ်ပါးနှင့် ညီငယ်တို့ကို ထောက်ပံ့နိုင်ခြင်းပင်။ သူ့နှင့်အတူနေသော သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ မြစ်နိမ်ကတော့ အစိုးရဌာန တစ်ခုတွင် အောက်တန်းစာရေးဆံဖြစ် လုပ်ကိုင်နေသူဖြစ်သည်။

သူ၏ဖခင်မှာ မရှိတော့ပေ။

မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်နှင်းဆွေသာရှိသည်။ သူ့မိခင်ကြီးကလည်း အိမ်တွင်အလကားမနေ ဆော့၍နေသည်။ အဲ-ဟုတ်ပါဘူး။ အကြီးကြယ်သီးတံများကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ ငွေဝင်အောင်ရှာနေသည်။

(နှစ်)

မြင်လျှင်မြင်ခြင်းပဲကွယ် ချစ်မိချစ်ကြိုက်မိတယ်

မင်းနေနွယ်....

အထက်မှာ ၂၃-နှစ်ရှိပြီး အရပ်မနိမ့်မမြင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကတော့ ကျွမ်းဘားကစားသူမို့ ကြံ့ခိုင်သောကိုယ်ကားရှိသူ။ ပညာအရည်အချင်းမှာ မန်းတက္ကသိုလ်မှ ဆချာဘာသာဂုဏ်ထူးရသူဖြစ်ပြီး နိုင်ငံခြားဘာသာသိပ္ပံမှလည်း အင်္ဂလိပ်စာနှင့် ဂျပန်စာတို့ကို ဧီပလိုမာဘွဲ့ရပြီးခဲ့သူတည်း။

ယခု တောင်ကိုရီးယားကုမ္ပဏီတစ်ခုမှ လာရောက်ပွင့်လှစ်ထားသော ဖက်စပီကော်ပိုရေးရှင်းအိမ်ရာတွင် လာရောက်ကာ လုပ်ကိုင်နေသူဖြစ်သည်။ သူ၏ဇာတိမှာ ရွှေမန်းမြို့ကြီးမှဖြစ်

မင်းနေနွယ်ကိုလည်း သူ့အားငယ်လို သဘောထားကာ ချစ်ခင်ရှာသည်။ မင်းနေနွယ်ရော ဝိနိပြပါ။ အလုပ်သမား များဖို့၊ ခေါ်နှင်းဆွေက သူတို့ အလုပ်ချိန်မိအောင် ထမင်း ဖင်း တို့ကို ချက်ပြုတ်ပေးရသည်။ နှစ်ဦးစလုံးမှာ အလုပ်သွား ချိန်ရော၊ မြန်ချိန်ရော ဆတူတူပင် သွားလာကြသည်။

မင်းနေနွယ် အစ်ယောက် 'မြစိန်တို့ အိမ်သို့ရောက်နေအည် မှာ' အိမ်မကြာလှသေးပေ။ နှစ်လခန့်သာ ရှိအေးသည်။

ယင်းသို့ မြစိန်တို့ အိမ်သို့ ရောက်သည်မှာ အချိန်အားဖြင့် တိုတောင်းနေ၍ သူသည် နာမည်ကြီး ဆူပါဂျင်းယင့် အောင် ဟိန်းကို မမြင်ဘူး၊ မကြားဘူးသလို အောင်ဟိန်း၏ ညီမ ဆင်း ဝါနီထွေး၏ အလှကိုလည်း မမြင်ဘူး၊ မကြားဘူးခဲ့သေးပေ။

မြစိန် ကိုယ်တိုင်စာလည်း ထိုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီ စကားမစပ်ခဲ့၍ မင်းနေနွယ်အား တစ်လုံးတစ်ပါးမှ ပြောပြ ခြင်း မရှိသေး။

ထို့ပြင် အောင်ဟိန်းတို့နေသော နေရာနှင့်မြစိန်တို့နေကြ သော နေရာမှာ တစ်ရပ်ကွက်တည်း ဖြစ်နေစေကာမူ၊ လေး လမ်းလောက် ခြားသည်။

မြစိန်တို့နေကြသောရပ်ကွက်မှာ အဘော်အတန်ကြီးမား၍ လူနေအိမ်ခြေကလည်း များပြားလှသဖြင့် ဤမျှလမ်းခြားနား မှုသည် တစ်ဦးကို တစ်ဦးသိနိုင်ရန် မလွယ်ကူပေ။

သို့သော် မြစိန်ကတော့ 'အောင်ဟိန်းကိုရော၊ ဆင်းဝါနီ ထွေးကိုရော သိနေသည်။ သူ့သိနေခြင်းမှာ လူမှုရေးကိစ္စများ ရပ်ကွက်တွင် ပေါ်တိုင်း သွားရောက်လုပ်ကိုင်ပေးရာမှ အောင် ဟိန်းကို သိကျွမ်း ခဲ့ခြင်းပင်။

မင်းနေနွယ်မှာတော့ အလုပ်အားသော နေ့များတွင် ရန်ကုန်မြို့ထဲသို့ထွက်၍ လည်လျှင်လည်း မလည်လျှင် အိမ်တွင် စာဖတ်နေသည်အ များသည်။

ထို့ပြင် သူတို့ရပ်ကွက် အမဝါယမတွင် အောင်ဟိန်းရော သူပါ အမှုအောင်များ ဖြစ်ကြ၍ ပိုမို၍ သိကျွမ်းခဲ့ခြင်းပင်။

ကဗျာအတိုအတွာကလေးများကိုလည်း မဂ္ဂဇင်းတိုက်များ ပေးပို့ဘတ်သည်။ သူ့ ကဗျာများမှာ မဂ္ဂဇင်းတွင် ပါတစ်လှည့် မပါတစ်လှည့်ပင်။

တစ်နေ့တွင်တော့ မင်းနေနွယ်နှင့် ဆင်းဝါနီထွေးတို့ ပထမ ဆုံးအကြိမ် ဆုံတွေ့ဖို့ အကြောင်းက ပန်လာတော့သည်။

သူတို့ ရပ်ကွက်ရှိ ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ ကျောင်းတော် ကြီးတွင် ရပ်ကွက်မိသားစု ဘုံကထိန်းကြီးကိုကျင်းပခဲ့ကြသည်။ ရပ်ကွက်ဘုံ ကထိန်ပီဝီ ရပ်ကွက်တွင်းရှိ အလှရှင်များနှင့် ရုပ်မိ ရုပ်ပမ္မားတို့အည်သည်။ လာရောက်၍ ကူညီပံ့ပိုးခဲ့ကြသည်။

မြစိန်နှင့် မင်းနေနွယ်တို့လို လူငယ် ကာလသွားများနှင့် ဆင်းဝါနုထွေးတို့လို အပျိုကာလဆမ်းတို့ကလည်း လူငယ်များ ပီပီ တက်တက်ကြွကြွဖြင့် ဘာသာရေးအတွက် စွမ်းဆောင်နိုင် သော ဘက်မှ ကူညီခဲ့ကြသည်။

သည်တော့ သူတို့ရပ်ကွက် ဘုံကထိန်မှာလူများသလောက် ပွဲကလည်း စည်နေသည်မှာ မဆန်းပေ။

လူငယ်များ တက်တက်ကြွကြွ လုပ်ရာတွင် ဆုံးဝမပါဝင် ဆော လူတစ်ယောက်ရှိနေသည်။ ထိုသူကား ဟာကျူလီ သို့မ ဟုတ် ဆူဂါဂျင်းယဲင်ဟူ၍ အမည်တွင်နေသော အောင်ဟိန်း တည်း။

သူကတော့ လူငယ်များ ဝိုင်းသို့လည်းမဝင်။ လူကြီးများ ဝိုင်းသို့လည်း မသွားဘဲ၊ သူ့နမ ဆင်းဝါနုထွေးနှင့်မနီးမဝေး တွင်သာနေပြီး ဘော်ဒီဂတ်လုပ်နေသည်။

အမှန်တော့လည်း ထိုဘုံကထိန်ပွဲသို့ သူ့ညီမဆင်းဝါနုထွေး အား မသွားစေလိုပေ။ ဒါကို သူ့ညီမက အောက်ပါအတိုင်း အနံ့ကွက်ပြောဆိုနေသည်။

‘ကိုကိုကလဲ ကိုယ့်ရပ်ကွက် ဘုံကထိန်မို့ ညီမလေးသွားတဲ့ ဟာ ဘာလို့တားနေရတာလဲ၊ ဒါဟာကုသိုလ်ရေးမို့ အဲဒီမှာလုပ် အားသွားပေးရရင် ညီမလေးအတွက် ကုသိုလ်လဲရ၊ ဝမ်းလဲဝ၊ ပျော်လဲပျော်ရမှာ ကိုကိုရဲ့။ ဒီတော့ သွားပါရစေနော် ကိုကို ဟုတ်လား’

ညီမက အင်ကိုဖြစ်သူ ဗလကြီး အောင်ဟိန်းအာ ကန္တကရ နှင့် ပြောဆိုပူဇော်နေသဖြင့် အောင်ဟိန်းမှာ အခက်တွေ့နေရ သည်။

‘နေစမ်းပါဦး၊ နင်ပြောတဲ့ အထဲမှာ ကုသိုလ်လဲရ ဝမ်းလဲဝ နဲ့ ပျော်လဲ ပျော်ရဆိုတာ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲဟ၊ ရှင်းစမ်း ပါဦး’

‘ဪ... ကိုကိုကလဲ၊ ကုသိုလ်ရ ဆိုတာက ဘာသာရေး ကိစ္စမို့၊ အဲ... ဝမ်းလဲဝဆိုတာက အဲဒီမှာ အကျွေးအမွေးတွေ ရှိနေလို့၊ ညီမတို့ ဝိုက်ပြည့်အောင် တုတ်ရမှာကို ပြောတာ၊ အဲ... ပျော်လဲပျော်ရဆိုတာကတော့ ညီမသူငယ်ချင်းတစ်တွေနဲ့ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးကြရင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နောက် ပြောင်ကျီစယ်ကြရမှာမို့၊ ပျော်ကြမှာကို ပြောတာပါ။ ဒီတော့ ညီမလေး သွားပါရစေနော်... ကိုကို... နော်’

နောက်ဆုံးမှာတော့ အောင်ဟိန်းမှာ အောက်ပါခြွင်းချက် ဖြင့် ခွင့်ပြုလိုက်ရသည်။

‘ကောင်းပြီ နင်ဒီလောက်တောင်သွားချင်တယ်ဆိုရင် သွား ရမယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါပြောတဲ့အချက်သုံးချက်ကို နင်လိုက်နာရ မယ်၊ ဒီအချက်တွေကတော့ တစ်- ငါ့မျက်စိအောက်မှာပဲ နင် နေရမယ်၊ နှစ်- အလှူမှာ လုပ်အားပေးကြမယ့် ခွယ်တူ ယောက်ျားကလေးတွေနဲ့ အရောမဝင်ရဘူး၊ ဝကားမပြောရ

ဘုန်း၊ သုံးဆယ့်နှစ်ကတော့- အလှူမှာ ထမင်းစားတဲ့အခါ ဝါဆိုအတူတူစားရမယ်၊ ဝါပြောတာ အယ်လိုအဘောရသလဲ'

'ဆောင်းပါးတယ်လေ၊ ဒါတွေကို ညီမလေးက တာမလိုက် လျှော့နိုင်စရာရှိသလဲ၊ အဲ...ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ပြောချင် တယ်၊ ကိုကို ထမင်းစားတဲ့အခါ ကိုကိုနဲ့အတူ စားရမယ်ဆို တော့ ကိုကိုကစကာ ညီမလေးတို့ ပိန်းကလေးခိုင်းမှာ လှာစား မှာမို့လား ခိုခို'

ဆင်းဝါနုထွေး ပြောရင်း ရယ်ချင်စိတ်ကို မထိန်းနိုင်ဘဲ တခမ်းတခမ်းဖြင့် ရယ်နေသည်။ ရယ်ရသည့် အကြောင်းကတော့ ဘုမ၏ အစ်ကို ဆောင်ဟိန်းမှာ မည်သည့် ပိန်းကလေးနှင့်မျှ အထူမဝင်သည့်အပြင် ပိန်းကလေးများနှင့် အတူလည်း ထမင်းစားတတ်သူ မဟုတ်ပေ။

ဆင်းဝါနုထွေးမှာ အစ်ကိုအကြောင်းကို သိနေသူကလေး ခိုယခုလိုပေးပြီး ရယ်နေခြင်းပင်။

ဆောင်ဟိန်းမှာ ဆင်းဝါနုထွေး၏ စကားများကြောင့် ရှက်ဘူးဟန်ဖြင့် မျက်နှာမှာနီမြန်းသွားသည်။

'ဟာ...ညီမလေးကလဲ၊ ပိန်းကလေးခိုင်းမှာတော့ ဝါဘယ် စားပါ့မလဲ၊ ဝါဆိုလိုတာက ဝါစားမယ် ယောက်ကြီးခိုင်းမှာ လာစားမို့ ပြောတာပါ'

'ဟောတော့...ကိုကိုဟာက ဘယ်လိုလဲ၊ ကိုကိုကျတော့ ပိန်းကလေးခိုင်းမှာ မစားဘူး၊ ညီမလေးကျတော့ ယောက်ကြီး လေးခိုင်းမှာ စားခိုင်းမှာလား၊ ဒါတော့ ဘယ်ဆောင်းပါး မလဲ၊ ညီမလေးလဲ ယောက်ကြီးတွေနဲ့ အတူတူ မစားချင်ဘူး လေ၊ စားရမူရှက်တာပေ!'

ဆင်းဝါထွေး၏ စကားများကြောင့် ဆောင်ဟိန်းလည်း မည်သို့ပြောရမည်မသိ ဖြစ်နေသည်။

ထိုအခါတွင် အနီး၌ နားထောင်နေသော သူတို့၏မိခင် ကြီး ဒေါ်ညိုညို ဝင်၍ အကြံပေးသည်။

'ဟုတ်သားပဲ သားရယ်၊ မင်းတောင် ပိန်းကလေးတွေခိုင်း မှာ ဝင်စားရမှာ ရှက်နေရင် သမီးကလဲ မင်းတို့ယောက်ကြီး ကလေးခိုစီးမှာ စားရမှာ ရှက်ရှာပေမပေါ့၊ ဒီတော့ အားထု သမီးထု ကိုယ် အုပ်စုနဲ့ပဲကိုယ်စားကြပါကွယ်၊ မိလေးခက်လဲ မင့်ညီမအတွက် ပူဝင်သောကတော့ ဖြစ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ 'ထမီး ကလေးဟာ ဒီနေ့တစ်နေ့ပဲ သူ့ ဓမ္မာလှူဘောထဲဝင်ပြီး လုပ်ရ ကိုင်ရရှာတာပါ၊ ကျွန်အချိန်တွေမှာဆိုရင် သူ့ဟာအိမ်တွင်း ပုန်း ကုလားမလို အိမ်ထဲမှာသာ နေရရှာတာမဟုတ်လား၊ ဒီတော့ သားက သူ့ကို ဒီတစ်နေ့လောက် လွတ်လပ်ခွင့်ပေး လိုက်ပါသားရယ်'

ဒေါ်ညို၏ ငယ်မောင်ကြောင့် အောင်ဟိန်းမှာ နှမဖြစ်သူကို ခွင့်ပြုချင်ပြုချင်နှင့် ခွင့်ပြုလိုက်ရသည်။

ဆင်းဝါနုထွေး အနေဖြင့်လည်း ဆိပ်ကွင်းပုန်း ကုလားမအဖြစ်မှ ယနေ့တစ်ရက် လွတ်လပ်ခွင့်ကို ရမှာမို့ အလွန်ပျော်ရွှင်နေရှာသည်။

သူ့ခမ္ဘာမှာ အခြား အချို့အရွယ် မိန်းကလေးများလို မဟုတ်ဘဲ ကျောင်းစာက်လျှင်လည်း အစ်ကိုပါလျှင်ပါ မပါလျှင် မိခင်ကြီး၏ တော်ဒီကတ်အဖြစ် လိုက်ပါနေသလို ရှင်ရှင်ကြည့်လျှင်ဖြစ်စေ ရန်ကုန်မြို့တွင်းသို့ အဝယ်အခြမ်းထွက်လျှင်ဖြစ်စေ မိခင်တစ်လှည့် အစ်ကိုတစ်လှည့်ဖြင့်သာ သွားလာနေရသည်။

သူမ၏ ရုပ်ရည်ကလေးကလည်း ရှုမြင်သူ ငေးလောက်အောင် လှနိုင်ရှာသူကလေးမို့ မြင်လေသမျှ ကျားဆတ္တဝါတို့မှာ တအားသာဝိုင်း၍ ငမ်းနေကြသည်။

အချို့သော လူငယ်များမှာမူ ရိုးရိုးငမ်းရုံဖြင့် အားမရနိုင်ဘဲ ဆင်းဝါနုထွေး၏ နောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်၍ ငမ်းကြသည်အထိ ဣန္ဒြေလည်းမဆယ်နိုင် သွားရည်လည်း မဆယ်နိုင်ဖြစ်နေကြသည်။

မိခင်ဒေါ်ညိုညို တစ်ဦးတည်းသာ ပါလျှင် ပြဿနာမရှိနိုင်စော်လည်း အောင်ဟိန်းက တော်ဒီကတ်အဖြစ် လိုက်လာသောအခါတွင်မူ ပြဿနာပေါ်လာတော့သည်။

တစ်ခါကလည်း ပပဝင်း ရုပ်ရှင်ရုံတွင် ဖြစ်သည်။ ဆင်းဝါနုထွေးက တရုတ်သိုင်းကားဆိုလျှင် နှစ်သက်သူကလေးမို့ အစ်ကိုဖြစ်သူ အောင်ဟိန်းအား ထိုတရုတ်ကားကို လိုက်ပြသရန် ပူဆာသည်။

အောင်ဟိန်းက သူ့အလုပ်အားသော တနင်္ဂနွေနေ့တွင် လိုက်ပြပေးမည်ဟူ၍ အာမခံချက်ပေးသည်။

တနင်္ဂနွေနေ့တွင်တော့ အောင်ဟိန်းသည် သူ့ညီမဆင်းဝါနုထွေးကိုခေါ်၍ ပပဝင်း ရုပ်ရှင်ရုံသို့ တက်လာခဲ့ကြသည်။

သူတို့ကြည့်ကြသော အချိန်မှာ နံနက် (၁၀)နာရီပုံဖြစ်သည်။

မောင်နှမနှစ်ဦး ဒီစီတန်းမူလက်မှတ်နှစ်စောင်ကိုဝယ်၍ ရှုပေါ်သို့တက်ခဲ့ကြသည်။

မြန်မာရုပ်ရှင်ကားကြည့်ကြလျှင် သူတို့မောင်နှမသာမက မိခင်ဒေါ်ညိုညိုလည်း လိုက်၍ကြည့်တတ်သည်။

ယခုတရုတ်ကားဖြစ်နေ၍ ဒေါ်ညိုညိုက မကြည့်ပေ။

ပထမဆုံးပေါ်လာသောပြဿနာက ရုပ်ရှင်ရုံထဲတွင် ဝင်ထိုင်နေရာမှတင်သည်။

သူတို့မောင်နှမ နှစ်ယောက် ရုံထဲသို့ရောက်၍ ခုံများတွင် ဝင်ထိုင်နေခိုက် လူငယ်နှစ်ဦး ထပ်မံ၍ ရောက်လာကြသည်။ ခုံနံပါတ်အရလူငယ်နှစ်ဦးက ဆင်းဝါနုထွေးထိုင်နေသော ခုံ၏တေးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

အောင်ဟိန်း၏ခုံ ဘယ်ဘက်ဘေးတွင်တော့ လူမလာဘေးရှိ လွတ်နေသည်။ ဆင်းဝါနုထွေးနှင့် ရွယ်တူ လူငယ်မှာ ထိုင်ခုံ တွင် ဝင်ထိုင်သည်နှင့် အောင်ဟိန်းသည် ထိုင်ရာမှထကာ သူ့ ညီမကို လှမ်းပြောသည်။

‘ဟေ့...ညီမလေး၊ ဒီဘက်က ကိုကိုခွဲထိုင်ခုံမှာ ပြောင်း ထိုင်စမ်း’

ဆင်းဝါနုထွေးမှာ အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ သဝန်တို့ကိုသိနေသူ ကလေးပို မည်သည့်စောဒကမူ မထက်ဘဲ၊ နေထိုင်ချင်း လဲ၍ ထိုင်သည်။

တစ်ဖက်မှ စိုင်နေသော လူငယ်ကတော့ သူ့ရောက်လာ ကာမှ နေရာချင်းလဲ၍ ထိုင်လိုက်သော အောင်ဟိန်းတို့ မောင် နှမကို စိတ်တွင်းမှ သိပ်မကြည်လှပေ။ ယင်းသို့လဲထိုင်၍မှ တစ်မိနစ်မပြည့်မီ ဆင်းဝါနုထွေး ထိုင်နေသော ထိုင်ခုံသို့ အောင်ဟိန်းနှင့်ရွယ်တူ လူရွယ်တစ်ဦးရောက်လာကာ ဆင်းဝါ နုထွေး၏ ထိုင်ခုံဘေးတွင် ဝင်ထိုင်နေပြန်သည်။

ဤတွင် အောင်ဟိန်း၏ဦးနှောက်ခြောက်စရာ ဖြစ်သွား တော့သည်။ သူတို့၏ မိခင်ကြီး ရုပ်ရှင်ရုံသို့ ပါလာစဉ်ကမူ ထိုပြဿနာမျိုး မဖြစ်ခဲ့ပေ။ အကြောင်းမှာ ညီမဖြစ်သူ ဆင်း ဝါနုထွေးအား အလယ်တွင်ထိုင်ခိုင်း၍ သူနှင့်မိခင် ဒေါ်ညိုညို စာ ဘေးတစ်ဘက် တစ်ချက်စီမှ ထိုင်ခြင်းကြောင့်ပင်။

မာရတော့ မိခင်ကြီး မပါလဲ၍ ထိုပြဿနာမျိုးပေါ်နေ ရခြင်းပင်။ နောက်ဆုံးတွင် အောင်ဟိန်းသည် ထိုင်ရာမှထကာ ညီမဖြစ်သူကို လှမ်းပြောသည်။

‘ကဲ...ညီမလေး၊ ငါတို့ ဟိုဘက် ကစခွန်ဆုံးခုံသို့ကို သွား ကြမယ်၊ ဇာလို့က်ခုံ’

‘ဟာ ကိုကိုကလဲ ဟိုအစုခုံတော့က ညီမတို့ ဝယ်အားစာ လက်မှတ်နံပါတ်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ယော်ကြာ လူရောက်လာရင် ဝယ် ပေးနေရမယ်’

‘ကိစ္စမရှိဘူး၊ ရောက်လာတဲ့လူကို ကိုကိုတို့ခုံမှာ သွားထိုင် ခိုင်းမယ်၊ ငါပြောသလိုသာ လုပ်စမ်း’

အောင်ဟိန်း၏ အခံမှာ ဒေါ်ထသံပါနေ၍ ဆင်းဝါနု ထွေးမှာ ဆက်လက်၍ မပြင်းဆန်ခဲ့တော့ချေ။

အစ်ကို၏ စကားအထိုင်း ထိုင်နေရာမှထကာ သူတို့၏ ညာ ဘက်တွင်ရှိ ခုံပျားဆီသို့ သွားခဲ့ရသည်။

အောင်ဟိန်းက ညီမဖြစ်သူအား ထိုင်ခုံ၏ အစုနံ့တွင် ထိုင် ခိုင်းသည်။

သူက ဆင်းဝါနုထွေး၏ ဘယ်ဘက်ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင် သည်။

စောစောက လူငယ်နှင့် လူရွယ်တို့ကတော့ သူတို့နှစ်ဦး
လုပ်ကိုင်နေကြပုံကို နားမလည်ကြဟန်ဖြင့် ငေးကြည့်နေကြ
သည်။

ဒါကို အောင်ဟိန်း၏စိတ်ထဲတွင် သူ၏ ညီမကို လှမ်း၍
ဝမ်းသည်ထင်ကာ လှမ်းဟောက်သည်။

‘ဟေ့ ကောင်တွေ ဘာဖြစ်လို့ တို့ကိုကြည့်နေကြရတာလဲ၊
ပြောစမ်း’

အောင်ဟိန်း၏ ဟောက်လိုက်သံကြောင့် သူတို့ကို ကြည့်
နေကြသော လူရွယ်နှင့်လူငယ်နှစ်ယောက်ကို ကျားဟိန်းသံမျိုး
ဖြင့် လှမ်းဟောက်သည်။

အောင်ဟိန်း၏ ဘောက်လိုက်သံကြောင့် ထိုသူများသာ
မကဘဲ၊ အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရှိနေကြသော လူများပါ
လန့်ဖျပ်ကာ သွားကုန်ကြသည်။

သူကိုအနေဖြင့် အောင်ဟိန်း၏ အပြုအမူကို စိတ်တွင်းမှ
သဘောမကျလှသော်လည်း ဘီလူးကြီးတမျှ ထွားကျိုင်းသန်
မာလှသော အောင်ဟိန်း၏ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကြောင့် အောင်
သက်သက်နှင့် ငြိမ်နေကြရခြင်းပင်။

နောက် သူတို့ ထိုင်ခုံရှိရာသို့ စုံတွဲနှစ်ဦး ဝင်လာကြသည်။
အောင်ဟိန်းက ထိုစုံတွဲနှစ်ဦးအား လှမ်းပြောသည်။

‘ဗီမယ် မိတ်ဆွေ၊ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ကျေးဇူးပြုပြီး၊
ဟောဟိုက် ကျွန်တော်တို့ ထိုင်ခုံမှာ ပြောင်းထိုင်ကြပါ၊
ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်တို့ ထိုင်ပါရစေ’

အောင်ဟိန်း၏ စကားကို ကြားရလျှင် ဝင်လာကြသော
စုံတွဲနှစ်ဦးမှာ သံဘောကောင်းကြသူများမို့၊ ‘ရပါတယ်ဗျာ’
ဟု၍ ပြောပြီး။ အောင်ဟိန်းတို့ထိုင်ကြသော ခုံများ၌ သွား၍
ထိုင်ကြသည်။

အကယ်၍ မထိုင်ဘဲ ကြေးထူနေပါက အောင်ဟိန်းနှင့်
ရန်ဖြစ်ရမည်သာဖြစ်သည်။ တစ်ခါကလည်း ဆင်းဝါဒ်တွေကို
လိုက်၍ဝမ်းနေသော လူငယ်တစ်ဦးအား အောင်ဟိန်းသည်
ဒေါသတကြီးဖြင့် ထိုလူငယ်၏ လည်ကုပ်ကို ကိုင်၍ မေးသည်။

‘ဟေ့ ကောင် မင်းကဘာကိစ္စ ငါ့ညီမကို ဒီလောက်တောင်
ကြည့်နေရတာလဲ’

လူငယ်မှာ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်ဖြင့် အောင်ဟိန်းကို ပြန်ဖြေ
သည်။

‘လှ...လှ...လှလို့ ကြည့်တာပါ၊ အ...အ...အစ်ကိုကြီး’

‘ဘာ လှလို့ကြည့်တာ ဟုတ်လား၊ လှလို့ကြည့်ရင် မင်းကို
ငါကလဲ ချက်ချချလိမ့်မယ်’

အောင်ဟိန်း ပြောရင်း ထိုလူငယ်ကလေး၏ ကုပ်ပိုးကို တအားညစ်တော့သည်။

‘အံမယ်လေး ကြောက်ပါပြီ ခင်ဗျ၊ သေပါတော့မယ် ခင်ဗျ၊ နောက်ဆီရင် မကြည့်တော့ပါဘူး။ ငှက်ခါတည်းနဲ့ လန့်လွှားပါပြီ၊ ခင်ဗျ’

လူငယ်ကလေးမှာ တုန်လှုပ် ချောက်ချားသံဖြင့် ပြောမှ အောင်ဟိန်းက လူငယ်၏ လည်ကုပ်ကို လှုတ်ပေးလိုက်တော့သည်။

ဤအညစ်တို့မှာ ညီမနှင့်ဖတ်သက်၍ အောင်ဟိန်းသဝန်တို့ မှပေါင်း မြောက်မြားစွာအနက် အနည်းငယ်တို့ကိုသာ ချစ်စွာသော စာဖတ်သူများ သိရှိနိုင်ကြစေရန် ဖော်ပြလိုက်ခြင်းပင်။

မင်းနေနွယ် အောင်ဟိန်းတို့ ပောင်နုမအကြောင်းကို ပသိစေသဖြင့် သူကထိန်ပဲ့တွင် ဆင်းဝါနုထွေးအား မြင်လိုက်ရလျှင် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး အကြောအခြင်တွေ ရပ်စဲသွားအောင်ဖြစ်မိသည်။

သူ့တစ်သက်တွင် ဤမျှချောမောလှပသော အမျိုးအမီးကလေးကို မမြင်ဘူး။ မတွေ့ဘူးခဲသေးပေ။

သူ့စေ့လိုက်စဉ်က ဆင်းဝါနုထွေးမှာအခြားသော ရွယ်တူ အမျိုးသမီး သုံးဦးနှင့်အတူ ဘုန်းတော်ကြီးပဲ့အတွက် ဟင်းလျာများကို သယ်ပေးနေခဲ့ကြပြန်သည်။

ထိုနေ့က ဆင်းဝါနုထွေး ဆင်ယင်ထုံးပဲ့ထားပုံမှာလည်း တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ ထူးခြားလှပလှပေသည်။

ရွှေဝါရောင်အင်္ကျီနှင့် ရွှေဝါရောင်ထဘီတို့ကို အချိုးအဆစ်ကျကျ အဆင်ပြေပြေနှင့်ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဆံပင်ကလည်း ကမ္ဘာကျော် မက်ဇောနား၏ ဆံပင်မျိုးကို ထုပကာထားသည်။

သို့သော် ရုပ်ရည်အနေနှင့်တော့ ဆင်းဝါနုထွေးမှာနာမည်နှင့်လိုက်အောင် အဆင်းရောအချင်းပါ သာလွန်နေ၍ ဘုကြီး ပြတ်အည့် နတ်မိမယ်ပမာ အခြားမိန်းကလေးများ၏ အလယ်တွင် ထင်ထင်ရှားရှားလှပနေပါသည်။ ဥပမာတစ်ခုကိုထပ်မံ၍ တင်စားပြုရလျှင် ဆင်းဝါနုထွေး၏အလှမှာ မိတာဝပ် ၂၅ တိုင်သာရှိကြသော မီးလုံးများထဲတွင် သူကရောမဆပ် ဆလိုက်ကြီး ဖြစ်နေတော့သည်။

အည်တော့ သူ့အလှမှာ မည်သည့်မိန်းမကလေးနှင့်မျှယှဉ်ကုန်မရဘဲ အဝေးအပင်မြင်နိုင်အောင် လှနေတော့သည်။

မင်းနေနွယ်မှာ သူ့တစ်သက်တွင်တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဘူး မတွေ့ဘူးအေးအေး ဆင်းဝါနုထွေး၏ရုပ်သွင်ကို အဟုတ်မြင်လိုက်ရလျှင် ဟန်လှပ၍ပင် မနေနိုင်တော့ဘဲ ပါးစပ်ကြီးကို ဖျက်လုံးကြီးကိုဖြူး၍ကြည့်ရင်း လျှောက်လာခဲ့ရာ ဖျာပေါ်တွင်ချထားသော ယွန်းကွပ်အင်္ကျီကို မမြင်တော့ဘဲ

ထုတ်ဝင်တိုက်မိပြီး သူပါရှေ့သို့ ဟပ်ထိုးလဲကျ သွားတော့သည်။

မင်းနေနွယ် ဟပ်ထိုးသဲကျသွားသည်ကို မြင်လိုက်ကြရသော အနီးမှလူများမှာ အားနာသွားကြ၍ လောမသိ ဝါးခနဲ ကျယ်လောင်စွာ ရယ်လိုက်ကြသည်။ မင်းနေနွယ်မှာလည်း သူ့အငမ်းလွန်မှုကြောင့် လဲကျခြင်းအတွက် ဖုန်းနိုးပြည့်ရှက်သွားမိသည်။

တော်ပါသေးသည်။

သူ၏အနီးတွင် သူ၏သူငယ်ချင်း မြစိန် ရှိမနေခြင်း၍ပင်၊ မြစိန်သာရှိလျှင် သူ့အားနောက်၍ ဆုံးတော့အံ့မထင်ပေ။

ဆင်းဝါးနုထွေးကတော့ သူမ၏အလှကြောင့် မင်းနေနွယ် မှာ လှပုံအလယ်တွင် မှောက်လျက်ကြီးလဲကာ ဇောက်ရှက်ကြီး ကဲ့သွားခဲ့သည်ကို မသိပေ။ သိလိုက်သူကား အောင်ဟိန်းပင်။

သို့ဖြစ်၍ အောင်ဟိန်းသည် မင်းနေနွယ်၏မျက်နှာကို ဝပ်လှမ်းလှမ်းမှနေ၍ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

မင်းနေနွယ်မှာမူ အောင်ဟိန်းအား ဆင်းဝါးနုထွေး၏ အစ်ကိုမုန်းမသိသေး။

သူလိုပင် အောင်ဟိန်းကလည်း မင်းနေနွယ်ကို သူ့အပေးလောကတည်းက ယခုအကြိမ်သည် ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်ဖူးလိုက်ခြင်းပင်။

မင်းနေနွယ်မှာ သူ့အား စူးစိုက်ကာ ကြည့်နေသော အောင်ဟိန်းအား ရှက်ပြုံးကလေးဖြင့် သွားကြီးကိုပြုံးမြဲသည်။

အောင်ဟိန်းကမူ သူ့အား မပြုံးမရယ်သောမျက်နှာကြီးဖြင့် တည်တည်ကြီးလုပ်ကာ ပြန်ကြည့်နေသည်။

မည်သည့်အတွက်ကြောင့်မုန်းမသိ အောင်ဟိန်းမှာ မင်းနေနွယ်ကို မြင်လိုက်ရသည့်အချိန်မှစ၍ အမြင်ကတ်နေသည်။

သူ့အမြင်ကတ်သော အကြောင်းထဲတွင် မင်းနေနွယ်၏ ရုပ်ရည်ချောမောမှုကလည်း ရှေ့တန်းမှပါဝင်နေသည်။

သက်တံအစ်ဂိုက်-တံ- ထိုစကားသည် မှန်၏။

အောင်ဟိန်းမှာ ကိုယ်ကာယကြီးသာ ကြီးမားပြီး ရုပ်ရည်အတော့ အကျည်းတန်လှ၍ ရုပ်ရည်ချောမောသောယောက်ျားများကိုတွေ့ရလျှင် မနုဇလီမုန်းတီးပိတ် ဖြစ်နေသည်။

ဟော ယခုလည်း သူ့ထက် ရုပ်ရည်ချောမောလှပသော မင်းနေနွယ်ကိုမြင်ရ၍ အမြင်ကတ်နေသည့်အထဲ သူ့နမကိုငမ်း၍ မှောက်လျက်ကြီးလဲကျမုန်း သိရသည့်အတွက် ပိုမို၍ ခံစိတ်ဝေဝါသဖြစ် နေတော့သည်။

'ဟေ့ ကောင် မင်းအဘာဖြစ်ရတာလဲဟင်'

အောင်ဟိန်းက မင်းနေနွယ်၏အနီးသို့ လျှောက်လာရင်း မေးသည်။

'အဟဲ ချော်လဲလို့ခင်ဗျ'

'ဘာဖြစ်လို့ချော်လဲရတာလဲ ပြောစမ်း'

အောင်ထွန်း မျက်စမှောင်ကြီးကို ကုဘီရင်း ဆက်ပေးနေ အည်။

'ခဲ လှော်တိုက်လို့ပေါ့ခင်ဗျ'

'ဟ ချော်လဲမှတော့ လှော်တိုက်လို့လဲမှန်း သိတာပေါ့က'

'အင်းလေ ကျွန်တော်ကလဲ လှော်တိုက်လို့ လဲတာမို့ ခြောတာပဲဟာ'

'တော်စမ်း၊ အဲဒီလိုလှော်တိုက်ပြီးလဲတာအ ဘာကြောင့် လဲ...'

'မမြင်ရလို့ပေါ့ဗျာ'

'မမြင်ရအောင် မင်းမျက်စိက ကန်းနေလို့လားကွ'

'ဟင့်အင်း ကန်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မျက်စိ ထဲကို ဆလိုက်ကြီးဝင်းခနဲထိုးလိုက်သလို ဖြစ်သွားလို့ မျက်စိ တုလဲပြာနွမ်းကုန်ပြီး အခုလိုလှော်တိုက်ပြီး လဲရတဲ့အဖြစ်မျိုး ကြုံရတာပါပဲခင်ဗျာ ဟဲ့ဟဲ့'

အမှန်တော့ မင်းနေနွယ်မှာ ဆင်းဝါနုထွေး၏ အလှူကို Personality ဥပမာတင်စား၍ ပြောနေခြင်းပင်။

သို့သော် အောင်ဟိန်းကတော့ ဒါတွေကို နားမလည်ပေ။ 'ဟေ့အောင်၊ မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲဟင်၊ မင်းကို ဘယ်သူက နေ့ခင်း ကြောင်တောင်ကြီးမှာ ဆလိုက်မီးနဲ့ထိုးရ မှာလဲ စီမံကွပ်မှာလဲ၊ ဆလိုက်နဲ့တူတာ လက်နှိပ်ခတ်မီး တောင် ခရိုပါလားကွ'

အောင်ထွန်းက အူကြောင်ကြောင် မျက်နှာပြင် ကြည့်ရင်း ပြန်ပြောနေသည်။

'အဟဲ...ကျွန်...ကျွန်တော်က အာပမူး ဥပမာ တင်စား ပြီး ပြောလိုက်တာပါ'

'ဟေ့...လာပြန်ပြီထစ်မျိုး။ မင်းက ဘာအစတာနဲ့ အခုလို တင်စားပြီး ပြောလိုက်ရတာလဲ'

'ပြောဆို ဟို...ဟို...ဟိုရှေ့ကအချောအလှကလေးကြောင့် ခင်ဗျ အဟီး'

မင်းနေနွယ်မှာ ဆင်းဝါနုထွေးအား ဝံအောင်ထွန်း၏ ညီမ မှန်း မသိသေး၍ ပြောနေခြင်းပင်။

'ဘာ...ဘယ်...ဘယ်က၊ အချောအလှ ကလေးလဲ ငါ့ကို ပြစမ်း'

အောင်ဟိန်း တုန်လှုပ်သံဖြင့် ပြန်မေးနေသည်။

‘ပြနေစရာမလိုပါဘူးဗျာ။ ဒီလောက် လှတာ ကလေးဟာ အဝေးကပင် မြင်နိုင်ပါသည်ဆိုတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ တကယ်ပါ ဗျာ။ ဘုကြီးပြတ်လာသလိုပဲ’

‘ဟေ...ဘာပြောတယ်၊ ရေပုံးကြိုးပြတ်တယ်ဟုတ်လား’

‘မဟုတ်ဘူးခင်ဗျာ။ ရေပုံးကြိုးပြတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘုကြီးပြတ်တာကို ပြောနေတာပါ’

‘လာ လာ ချေသေးတယ်၊ ဘုကြီး ပြတ်တယ် ပြောရအောင်၊ ဒီမဏ္ဍပ်ထဲမှာ ဆိုင်းဝိုင်းမှ မရှိတဲ့ဟာ’

အောင်ဟိန်း၏ စကားကြောင့် မင်းနေနွယ် ဒေါပူသွားတော့သည်။

‘ဟာဗျာ ခင်ဗျားနဲ့စကားပြောရတာ ချမ်းသာစွဲတက်ချိန်တွေမှာ လိုင်းကားစီးရသလို တယ်ကျပ်ပါကလား...ဝှံး’

‘အေး...မင့်စိတ်ထဲမှာ ကျပ်တယ်ထင်ရင်၊ ဒီနေရာကအပြန် ထွက်သွား နို့ဖို့ အသက်ရှူပါ ကြပ် ကြပ် သွား လိမ့်မယ် သွားစမ်း’

အောင်ဟိန်းက ပြောရင်း၊ မင်းနေနွယ်ထံသို့ မျက်နှာကြီး ရှုသိုးသိုးဖြင့် ကပ်လာသည်။

မင်းနေနွယ်မှာ ထွက်ကြောင်သောသူ မဟုတ်သော်လည်း သူ၏ ဗလနှင့်ဆိုလျှင် ဆင်နှင့်ဆိတ်လို ဖြစ်နေသဖြင့် အောင်ဟိန်းကို ရင်ဆိုင်ရဲဘဲ။ စိတ်ထဲ၌ မကျေမနပ် ဖြစ်ရင်းဖြင့် နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်၍ သွားခဲ့ရသည်။

မဏ္ဍပ် အပြင်ဘက်သို့ထောက်လျှင် မြစိန်က နောက်မှလှမ်း ဝေါ်သည်။

‘ဟေ့ ကောင်ကြီး မင်းနေနွယ်’

မြစိန်၏ ဝေါ်သံကြောင့် မင်းနေနွယ်က အသံလာရာသို့ လှမ်းကြည့်မိသည်။ မြစိန်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလျှင် မင်းနေနွယ်က လှမ်းမေးသည်။

‘မင်းက ဘယ်သွားနေရတာလဲကွ’

‘ဘယ်သွားရမှလဲ ကထိန်သင်္ကန်း တစ်ထည်လို့နေလို့ ငါ ပြေးဝယ်နေရတာပေါ့၊ နေပါဦး၊ မင့်မျက်နှာကြီးက မသွာ မယာနဲ့ ဘာဖြစ်နေရတာလဲ’

‘ဟာကွာ ပြောချင်ပါဘူး’

‘အေး...မပြောချင်လဲ ငါ မေးမနေတော့ ပါဘူး...အဟဲ’

‘ဟယ်သေ့နာကျ၊ မပြောချင်ဘူး ဆိုတာက ရှိသလိုအား ကြီးနေလို့က ဟွန်း’

‘သိသာပဲ ဒါကြောင့်လဲ ငါက မပြောချင် မပြောနဲ့လို့ တမင်ခေါ်ပြောနေတာပေါ့ဟု၊ ဟား...ဟား...ဟား’

‘ရယ်မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ အာဇာနည်မ ကျဖြစ်နေလို့ကွ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ မင်း တယ်ဆူနဲ့ ဘုကျလို့လဲ၊ အလှူပွဲကြီးမှာ ဘည်းခံလိုက်ကွာ’

‘ဘည်းခံခဲ့လို့ ဘာမှမဖြစ်တာပေါ့၊ နို့၊ မို့၊ ဆင်ကြီးနဲ့ ငါ နောင်ချိန်ပလေးရမှာကွ’

မင်းနေနွယ်က အောင်ဟိန်းအပေါ် မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ ပြောနေသည်။

‘နေပါဦး ငါ့ကို စာကနေအဆုံး ပြောပြစမ်းပါ၊ ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့လို့လဲ’

‘မိလို့ကွ ငါ့စောစောတုန်းက ရွာပိဘက်ထိ အသွားမှာ လှုပ်အားပေးနေတဲ့ အမျိုးသမီးဟာ လှူဖိုလ်တာကွာ၊ လက်ဖျားကိုခါယူရတယ်ကွ’

‘ဟေ...ဘာဖြစ်လို့ လက်ဖျားကို ခါရတာလဲ၊ လက်ထိပ် အုပ်စူးလို့လား...အစ်’

‘ဘယ်ကလာ ဟုတ်ရမှပာလဲ၊ သူကလေးဟာ လှူလွန်းချောလွန်းလို့ ပြောတာကွ’

‘ဟကောင်ရ သူ့ဟာသူ လှူတာချောတာနဲ့၊ မင်းလက်ဖျားက ဘာဖြစ်လို့ ခါရတာလဲကွ’

‘အာ...မိအစောင် ဒုန်းပောင်တော် စေးတာပဲ၊ တော်ရုံတန်ရုံ ချောတာလှတာ မဟုတ်လို့ လက်ဖျား ခါယူရအောင် လှူတယ်လို့ မင်းကို တင်စားပြီး ပြောနေတာကွ’

မင်းနေနွယ်က အားပါးတရ ပြောနေသည်။ မြစိန်အတော့ ပြုံးပြီးပြီးကြီးဖြင့် နားထောင်နေသည်။

‘မိလောက်ပဲ ချောအလားကွာ၊ နည်းနည်းစော့ ဝလျှာပါဦး အဖီး’

‘မလျှော့နိုင်ပါဘူး၊ ငါအခု ပြောပြနေတာတောင် သူ့အလှူကို မပီအေးဘူး၊ သူ့အလေးဟာ ဟို တခဝထိ သာတုဖျားက ဘုကြိုမပြတ်ပြီး ကျလာတဲ့ နတ်သမီးကလေးဖျားလား မသိဘူးကွ’

မင်းနေနွယ်က ပြောလျှင် မြစိန်က ကောင်းကင်ထိထက်သို့ လှမ်းမျှော်ကာကြည့်နေသည်။

‘ဟေ့ကောင် မင်းက ဘာကို မော့ကြည့် နေရတာလဲကွ’

မင်းနေနွယ်က မြစိန်၏ အပြုအမူကို နားမလည်ဟန်ဖြင့် လှမ်းမေးနေသည်။

‘သိဘူးလေကွာ၊ မင်းဆ တာဝတ် သာဘု ပျားက ဘုကြိုး ပြတ်ပြီးနတ်ဆမ်းကျလာတယ်ဆိုလို့ ဝါလိုက်ကြည့်နေတာပေါ့၊ ဘာမှလဲ မတွေ့ရပါကလား။ ငါ့မျက်စိထဲမှာတော့ ကျီးကန်း တွေ ပျံနေတာမဲ မြင်ရတယ်...အဟိး’

‘တယ်—သေနာကျ အရေးထဲမှာ နောက်နေရပြန်ပြီ၊ ငါ ပြောတဲ့ နတ်ဆမ်းနဲ့တူတဲ့ အချောအလှကလေးဟာ အခု ဟောဟို မဏ္ဍပ်ထဲမှာ ထောက်နေတဲ့ကွ သိလား’

မင်းနေနွယ်၏ စကားကို ကြားရလျှင် မြစိန်မှာ ဆင်းဝါ နှထွေးကို ပြောနေမုန်း ရိပ်မိသွားသည်။

‘ဟဲ...ဟဲ မင်းပြောနေတဲ့ စကားတွေကို ထောက် တော့ ကေန္တ မင်းဟာ ဘီလူးကြီး ညီမနဲ့ တွေ့လာရပြီ ထင်တယ် အဲ...ဟဲ...’

‘ဟာ...မင်းနွယ်ကွာ၊ ဘယ်အလား ဘီလူးကြီးရဲ့ ညီမဖြစ်ရ မှာလဲ ဒီလောက် ချောလှနေတဲ့ သူကလေးဟာ ဘီလူးနှမ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မြစ်ခြင်းပြစ်ရင် သိကြားပင်းရဲ့ ဆမ်းထော်လည်းကောင်း၊ နှမထော်လည်းကောင်း မြစ်ရမှာကွ အဲ...ဟဲ...ဟဲ’

‘အာ ဒီကောင်နွယ် ငါပြောနေတာကတခြား၊ မင်းပြော နေတာက တခြားပဲ၊ ဒီမယ် ငါပြောတာကို သေသေချာချာ နားထောင်စမ်း’

မြစိန် စိတ်မရှည်သံဖြင့် မင်းနေနွယ်ကိုပြန်ပြောသည်။

‘ဆိုပါဦး မင်းကဘာပြောဦးမလို့လဲ’

‘ခုနင်က ငါပြောတဲ့ဘီလူးနှမဆိုတာကိုပေါ့’

‘အေး ငါကလဲ ဘီလူးနှမဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ပြောခဲ့ပြီး ပြီကော’

‘ပြောခဲ့ပေမယ့် မင်းပြောထလို မဟုတ်ဘူးလေကွာ၊ ငါ ဆိုလိုတဲ့ လူ့ဘီလူးကြီးဆိုတာ စောစောတုန်းက မင်းနဲ့အဆင် မပြေဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့ ကိုအောင်ဟိန်းကို ဆိုလိုတာပါ’

‘ဟေ ဒါဒါ ဒါဆိုရင် ငါလှပါတယ် ချောပါတယ်လို့ အမွမ်းတင်နေတဲ့ သူကလေးရဲ့အစ်ကိုပေါ့ ဟုတ်လား’

မင်းနေနွယ်က အမောတကော မြစိန်ကိုမေးနေသည်။

‘လုံးဝမှားယွင်းခြင်းမရှိဘူး ငါ့လူဟဲဟဲ’

‘ဟင်... မင်းပြောလိုတာ ငါယုံရတယ် အစ်ကို့ရဲ့ရုပ်ကမင်း ကုဆုတ် ညီမကျတော့ ပပဝတီရုပ် သူ့အမေနှယ် မွေးမှမွေး တတိယလေလို့ ပြောရမလို့ဖြစ်နေပြီ။ အဲ... သူတို့မောင်နှမက ဝမ်းကွဲများလားကွာ’

‘မကွဲပါဘူးကွာ အဖေရောအမေရော အတူတူက မွေးလာ ခဲ့ကြတာပါ။ အဲ... ရုပ်ချောတာ မချောတာကတော့ သူတို့ရဲ့ ဘဝထံ အင်းလျားပေါ့ကွာ’

‘ဘာလဲကွ အင်းလျားဆိုတာ’

‘ကန်ကို ပြောတာလေ’

‘ဟာကွာ၊ ဘဝကကံဆိုတာက နုထတ်နဲ့ကန်တာမှ မဟုတ် အဲ သေးသေးတင်နဲ့ကံတဲ့ဟာ’

‘မုန်ပါတယ်လေ ငါကသတ်ပုံအနေနဲ့ ပြောနေတာမဟုတ် ဘူး။ အသံထွက်ကိုယူပြောတာပါ။ ဒီတော့ မင်းကိုငါတစ်ခု တောင်းပန်ထားချင်တယ်’

‘ဘာကိုလဲ ပြောလေ’

‘မင်းအသက်ကလေးဟာ ဒီအခွကမ္ဘာကြီးမှာ ထက်တမ်း ရှည်ရှည်နဲ့ နေလိုသေးလပါဆိုရင် ကိုအောင်ဟိန်းရဲ့ညီမနဲ့ ဝေး ဝေးက ရွှောင်ဖို့ကွ’

‘ဟေ ဘဇာကြောင့်’

မင်းနေနှယ်က အံ့ကြသံဖြင့်ပြန်မေးနေသည်။

‘ငါပြောခဲ့ပြီတော့၊ မင့်အသက်အန္တရာယ်အတွက် စိုးရိမ် လို့ဆိုတာလေ’

‘အေး... ငါကလဲ မင်းအခုပြောနေတာတွေကို မရှင်းလို့ ပြန်မေးနေတာပဲ၊ ဒီတော့ ငါသဘောပေါက်အောင် ဧပက် နည်းနည်းရှည်ပြီး ပြောပေးကွာ’

‘ဒီလိုကွ၊ မင်းခုနကတော့ခဲရတဲ့ ကိုအောင်ဟိန်းဆိုတဲ့ လူကြီး ဟာ သူ့ညီမကို အင်မတန်မုချစ်တာ၊ ဘယ်လောက်ချစ်သလဲ ဆိုရင် သူ့တစ်ဆက်မှာ သူ့ညီမဟာ လုံးဝအိမ်ထောင် မပြုရ ဘူးတဲ့၊ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ရင် သူ့စိမ်းဝင်လာလို့ သူတို့မောင် နှမအချစ်တွေဟာ ပျက်ပြယ်သွားမှာကို စိုးလို့ တဲ့ကွာတဲ့’

‘မဆိုင်လိုက်တာကွာ၊ သူ့ဒီလိုသဝန်တို့နေရင် သူ့ညီမဟာ ဒီတစ်ဆက်မှာ လင်ရပါတော့မလားကွ’

မင်းနေနှယ်က သဘောမကျဟန်ဖြင့် ပြန်ပြောနေသည်။

‘သူ့အစ်ကိုကလဲ’ သူ့ညီမလင်ရမှာကို စိုးနေတဲ့ဟာ မရ တော့ဘာဖြစ်သလဲကွ အဟဲ’

‘ဟာကွာ... လူရယ်လို့ ဖြစ်လာရင် လင်ယူမယ ဘေးယူဆိုတာ လောကနိယာမ တရားကြီးပဲဟာ၊ ဒါကို ဈာန်လွှဲချင်လို့ ရမလားကွ’

‘အဲဒါက မင်းကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့မောင်နှမကိစ္စပါ ဒါကိုမင်းက မဆီမဆိုင်ကြားကနေ ဒေါက်နဲ့နေရတာလဲကွ၊ ပြောစမ်းပါဦး ဟားဟားဟား’

မြစိန်က မင်းနေနွယ်မခံချင်အောင် တမင် စနေသည်။

‘သူတို့မောင်နှမကိစ္စပေမယ့် အခုကိစ္စမှာ သူ့အစ်ကိုကြီးက ညီမဖြစ်တဲ့သူကို မတရားလုပ်ဘူးတယ်ထင်တာပဲ’

‘နေစမ်းပါဦး မင်းကတာဖြစ်လို့ ကြားထဲကနေ မတရား တာတို့ တရားတာတို့ ပြောနေရတာလဲ၊ သူ့ညီမကိုယ်တိုင် အကို ကျေနပ်လို့ သူ့အစ်ကိုရဲ့စကားအတိုင်း လိုက်နာနေတဲ့ ဟာ’

‘ဒါဆိုရင် သူ့ညီမဟာ တစ်သက်လုံး အိမ်ထောင်မပြုဘဲ အပျိုကြီးဘဝနဲ့ နေသွားမှာမို့လား၊ ငါတော့ မထင်ပါဘူး ကွာ သူ့အစ်ကိုကြီးကိုကြောက်လို့ အိမ်ထောင်မပြုရဲတာလို့ ထင်တာပဲ၊ ဘာပဲပြောပြောငါကတော့ အခုတစ်ခဏကလေး မြင်ရရုံနဲ့ သူကလေးကိုတော့ အသည်းစွဲသွားပြီ’

‘အေး— အသည်းစွဲသွားရင်တော့ မင်းဟာ မကြာခင် ကိုအောင်ဟိန်းတည်းကဲ့သော ဆူပါဂျိုင်းယံင်ရဲ့ လက်သီးစာ မိပြီး အသည်းတွေထော့ နဖူးတွေထော့ ကွဲကုန်မှာကို ငါပြင် ယောင် မိပါသေးရဲ့ကွာ ဟားဟားဟား’

‘ဒါကတော့ အခြေအခံအရပ်ရပ်ကိုသုံးသပ်ပြီး သူ့ညီမ ကိုရအောင်ပိုးရမှာပဲ၊ အင်း— အဲဒီလူကြီးကလဲ ပလကြီးထော့ အရပ်အမောင်းရောဟာ ကြီးမားထွားကျိုင်းလို့က်တာ လူနဲ့ တောင် မတူဘူးနော်’

‘အေးပေါ့ကွာ၊ အဲထဟာကြောင့် ဒီကိုအောင်ဟိန်းဆိုတဲ့ ပလကြီးကို ငါတို့အရပ်က ဆူပါဂျိုင်းယံင်ဆိုပြီး နာမည်ပေး ထားကြတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သူ့ရှေ့မှာတော့ ဒီနာမည်ကြီး ကို မခေါ်ရဲကြပါဘူးကွာ ကွယ်ရာမှာသာ ခေါ်ဝံ့ကြတာပါ’

မြစိန်က အောင်ဟိန်းအကြောင်း ပြောနေခိုက်မှာပင် မဏ္ဍပ်အတွင်းမှ ဆင်းဝါနုတွေးနှင့် အမျိုးသမီးကလေး နှစ်ဦးတို့ စကားတပြောပြောနှင့် ထွက်လာကြသည်။

‘ကြည့်စမ်းပါဦးကွယ်၊ လှလိုက်ချောလိုက်တာ ရုပ်ကိုကြည့် မလား၊ အသားအရည်ကိုကြည့်မလား၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ကို ကြည့်မလား၊ ရှေ့ကကြည့်ကြည့် နောက်ကကြည့်ကြည့် ဘေးကကြည့်ကြည့် လှမှလှ ဆိုတဲ့အထဲကပဲ၊ ဟွင်း...ဟွင်း... ဟွင်း—’

၄၂. ကြူမွေး

မင်းနေနွယ်မှာ သူတို့အနီးသို့ထပ်ကာလျှောက်သွားခဲ့သော ဆင်းဝါနုထွေး၏ အလှကလေးကို မေးကြည့်ရင်း အထက်ပါ အတိုင်းချီးမွမ်းနေခြင်းပင်။

‘အေး အေး၊ သိပ်လဲ ချီးမွမ်းမနေနဲ့ ဟိုမှာဆူပါဂျိုင်းယံင် ကြီးက နောက်ကလိုက်လာနေပြီ၊ ဒီတော့ ဒီနေရာက မြန်မြန် လစ်ကြစို့’

အနီးတွင်ရှိနေသော မြစိန်က လှမ်း၍သတိပေးရင်း မင်း နေနွယ်၏ လက်ကိုဆွဲကာ တခြားနေရာသို့ ခေါ်သွားရသည်။

(သုံး)

အထက်ပေါက်နှင့် အောက်ပေါက်ဥပမာ။

မင်းနေနွယ်၏ ပရောဂကြောင့်လားမသိ။ အောင်ဟိန်းမှာ ညှဉ်မဖြစ်သူအား ညှဉ်နေထိအောင် မထားတော့ဘဲ။ ကထိန် ဣပ်မှနေ၍ အိမ်သို့ ခေါ်သွား တော့သည်။

မင်းနေနွယ်မှာတော့ အိမ်ပြန်သွားသည်ကို မသိဆေး၍ ဆင်းဝါနုထွေးအားလိုက်လှံ၍ရှာဖွေနေသည်။ အစအနကလေး ကိုပင်မတွေ့ရှိလျှင်တော့စောစောက ဆင်းဝါနုထွေးနှင့် တတဲတဲ လုပ်နေသော အမျိုးသမီးကလေးအား မရှက်နိုင်ဘဲ မေးကြည့် သည်။

‘ဪ...နုထွေးလား၊ စောစောကပဲ သူ့အစ်ကိုကြီးက အိမ်ကို ပြန်ခေါ်သွားတယ် ရှင့်’

ထိုစကားများကို ကြားလိုက်ရသော မင်းနေနွယ် အဖို့မှာ တော့ သူ၏အသည်းနှလုံးများအားလုံးကို ဆွဲနှုတ်ခြင်းခံရသလို ရင်ထဲတွင် ဟာတာတာကြီး ဖြစ်သွားခဲ့ရလေသည်။

သူသည်လည်း ဆင်းဝါနုထွေး မရှိတော့၍ ဘုံကထိန် မဏ္ဍပ်တွင် ဆက်၍မနေတော့ဘဲ၊ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

ညနေဘက်တွင်တော့ မြစိန်လည်း အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာ သည်။

‘ဟေ့ ကောင် မင်းနေနွယ် မင်းအပေါက်က ဘာအပေါက် လဲကွ ရှုရိုး’

မင်းနေနွယ်ကို မြင်ရလျှင် မြစိန်က မကျေနပ်သဖြင့်လှမ်းဆူ သည်။

‘ဘာအပေါက်မူ မဟုတ်ဘူး၊ အသည်းပေါက်သွားလို့ပေါ့ ကွာ။ ဒါကြောင့် ငါပြန်လာခဲ့တာပဲ’

မင်းနေနွယ်က အလွမ်းမင်းသား အိုက်တင်မျိုးဖြင့်မျက်နှာ ကို လှုပ်ကာ မြစိန်အား ပြန်ပြောနေသည်။

‘အိမ်မယ်...အိမ်မယ်၊ မျက်နှာကြီးကိုက မြစ်နေ လိုက်တာ ငိုများ ငိုဦးမလို့လား ဟား ဟား ဟား’

‘ဟုတ်တယ် ငါတကယ်ကို စိတ်အားတွေငယ်ပြီး ငိုချင် သလိုလိုဖြစ်နေတယ်ကွ’

မင်းနေနွယ်က မကြည်မသာသော မျက်နှာဖြင့် ပြန်ပြော နေသည်။

‘ဟေ...ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မင့် ဖားသားကြီး လျှောသွားလို့ လားကွ’

‘တယ်...ခေ့နာကျ ဖွတ် လွဲပါစေ၊ ဖယ်ပါစေ၊ ငါ့အဖေ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ မင်းက ပါးဝပ်ပုပ်ကြီးနဲ့ လာပြောမနေ ဝမ်းပါနဲ့’

‘သိဘူးလေကွာ မင်းက ငိုချင်တယ်ဆိုလို့၊ ငါက ရမ်း တုတ်လိုက်ရတဲ့ဟာ အဟီး’

‘ငိုချင်တယ်ဆိုတာက ငါ့နှလုံးသားတွေဟာ အားနည်းပြီး ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေလို့ပါကွ၊ တကယ်ပါပဲ၊ ငါ့လဲ နေရင်း ထိုင်ရင်း ဘာဖြစ်နေတယ် ယေဘွဲ့၊ အလိုလို အားငယ်ပြီး၊ ငိုချင်သလိုလိုကို ဖြစ်နေတယ်’

‘ဟေ...စီဆိုလိုရင် ဝင်းပေါ့မစနဲ့၊ ဆရာဝန်နဲ့ မြန်မြန် ပြလိုက်ရင် ကောင်းမယ်’

မြစိန်က မင်းနေနွယ်၏ စကားကို ကြားရလျှင် စိုးရိမ်သံ ဖြင့် ပြောနေသည်။

'ဟာကွာ၊ ငါ့ရောဂါက ဆရာဝန်နဲ့ ပြုလို့ မဖြစ်ပါဘူး၊ ပြုလဲ ပျောက်အောင် ကုသပေးနိုင်မှာမှ မဟုတ်တာ ဒီတော့ မပြချင်ဘူး'

'အေး...ဆရာဝန်နဲ့မပြချင်ရင်၊ မင့်ရောဂါ ပျောက်အောင် ငါ ဖော်စပ်ထားတဲ့ ဆေးကိုစားပါလားကွ အဟီး'

'အိုမယ် မင်းက ဘာဆေးများ ဖော်ထုတ်လို့လဲ လာပြီး မနေနဲ့'

'ဖော်ထုတ်လို့ ပြောနေတာပေါ့၊ ငါဖော်တဲ့ ဆေးကို စားရင် စက္ကန့်တိုင်း အီးများကို ပေါက်စေပြီး၊ ကြောင်တစ်ကောင်လို ကြက်တွေကို ခုတ်တတ်တာ ဖားအိမ်ကောင်လို ခုန်လိုက်တိုင်း ၅၅၅ ထွက်စေတဲ့ အားတိုးဆေးကြီးစလကွာ၊ ဟား ဟား ဟား'

'တယ် ဆေးနာကျနယ်၊ ငါက အဆောင်းမှတ်လို့ နားထောင်နေတာ မင်းက ပြန်လုံးထုတ်နေတာကို၊ တော်စမ်းကွာ၊ စိတ်ညစ်ရတဲ့အထိ လာရွတ်စနေစမ်းနဲ့'

'ဟောဗျာ မင့်ဟာက အမျိုးမျိုးပဲကိုး၊ စောစောက ပြောသော အားငယ်ပြီး ခိုချင်တယ်တဲ့၊ အခုတော့လဲ စိတ်ညစ်နေပြန်သတဲ့ နေပါဦး၊ မင်းဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ဝှင်းရှင်း ပြောစမ်းပါ'

'ငါပြောနေတာတွေက တင်စားမှုကလေးတွေနဲ့ ပြောနေတာက၊ စောစောက ငါပြောခဲ့တဲ့ အားငယ်တာတို့ စိတ်ညစ်တာတို့ဆိုတာတွေဟာ ရောဂါလက္ခဏာတစ်ရပ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့ဒီလင် ခဲစားချက်တွေပါ၊ ဒါတွေဟာ ဘယ်သူ့ကြောင့် ဖြစ်ရတယ် မှတ်ထလဲ မင်းသိတယ် မဟုတ်လား'

'ဟဲ ဟဲ သိပ်ကို ဆီတာပေါ့ကွာ၊ ဆင်းခါနဲ့ထွေးကလေးကို မင်းတစ်ဖက်သုတ် စွဲလမ်းနေလို့ အခုလိုခဲစားနေရတာ မဟုတ်လား ဟဲ ဟဲ'

'အေး...ဒီစစ်ခါတော့ မင်းထင်မြင်ချက်တွေဟာ သွေးထွက်အောင် ဖုန်သွားပြီ အဟဲ'

'မှန်သွားတော့ မင်းအ ဘာတွေဆက်လုပ်မလဲ'

'ဘာဆက်လုပ်ရမှလဲ၊ ဆူအဆေးနဲ့ ချစ်ကြိုက်ကြရအောင် ကြိုးစားရမှပေါ့၊ ငါ့တစ်ဆက်မှာဘယ်တုန်းကမှ မဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဘူးတဲ့ အချစ်ခိုဏ်းဟာ သူ့အဆေးနဲ့ကျမှ သွေးခနဲ ပေါ်လာအတူတူပဲကွာ'

'အေး မင်းစိတ်တွေဟာ အားခနဲပေါ်လာခဲ့ရင် ဆင်းဝါနဲ့ထွေးရဲ့ အစ်ကိုကလဲ မင်ကိုကားနေလဲကွသွားအောင် တီးပစ်လိမ့်မယ် ဒါကိုကော ဆတ်ပြုမိချီလား ဟဲဟဲ'

'အေးကွာ...ဆဲခိလူကြီးကလဲ တစ်ဖောက်ပဲ၊ သူ့ဟာသူ ဆိပ်ထောင်မပြုချင်နေပါလား၊ အဟိနယ်ကြောင့် ချိမကိုပါ'

၄၀ ဩးမ

ထေ့ပြီး သူ့လို အိမ်ထောင်မပြုဘဲ နေခိုင်းနေရတာလဲ။ တော့
ထော့ကို မတရားတဲ့လူကြီးကွ

‘ဒါကတော့ သူ့ညီမလေးကို ထူထပ်ချစ်နေတာကိုးကွ၊
ဒီတော့ အိမ်ထောင်ဘယ်ပြုစေချင်ပါ့မလဲ’

‘ဟ... မိန်းမနဲ့ယောက်ျား အရွယ်ထောက်ကြလို့ရှိရင် အိမ်
ထောင်ပြုကြတာဟာ ဓမ္မတာပါကွ၊ ဒါကို တားဆီးနေရင်
သဘာဝကြီးကိုဆန့်ကျင်စရာ မကျဘူးလား။ ငါကတော့ ဆင်း
ဝါနဲ့ထွေးကို မရ ရအောင်ယူမှပဲ။ ဒီလိုဟူလို့ သူ့အစ်ကိုက
သတိပစ်မယ်ဆိုရင်လဲ သတ်ပေစေတော့ကွာ ဟွမ်း’

မင်းနေနွယ် ပြောဆိုနေပုံကို နားထောင်ရင်း မြစိန်အ
တဟားဟားဖြင့် ရယ်နေသည်။

‘ဟကောင်... ငါက ခံစားမနေပြောနေတာကို မင်းက လူရွှင်
တော်တွေရဲ့ ပြက်လုံးမှတ်ပြီး ရယ်နေတာလားကွ။ တော်တော်
ကိုယ်ချင်းစာတရား နည်းပါးတဲ့ အကောင်’

မင်းနေနွယ်မှာ သူပြောပုံကိုနားထောင်ကာ ရယ်နေသော
မြစိန်အား သဘောမကျသဖြင့် ပြန်ပြောနေသည်။

‘ဟကောင်ရ၊ ငါက ကိုယ်ချင်းစာတရားနည်းလို့ပြောနေတာ
မူ မဟုတ်ဘဲ၊ မင်းအဖြစ်ကလွန်ကလွန်းနေလို့ပါ။ ဒီလောက်ပဲ
ဆင်းဝါနဲ့ထွေးကို ချစ်နေရတလားတော့’

‘ငါပြောပကော၊ ငါ့တစ်သက်မှာ ပထမဆုံး ချစ်ကြိုက်
ငဲ့တဲ့သူဟာ ဆင်းဝါနဲ့ထွေးပါလို့၊ ဒီတော့ လွန်ကဲတယ်ပဲပြော
ပြော ငါကတော့ ဒီကမ္ဘာလောကကြီးမှာ ဆင်းဝါနဲ့ထွေးက
လွဲရင် မိန်းမရွှိတယ်ကို မထင်ဘူး’

မြစိန်မှာ မင်းနေနွယ် ပြောနေပုံကို ပြုံးပြီးဖြင့်နား
ထောင်နေရင်းမှ အောက်ပါအတိုင်း ဝေရွတ်နေသည်။

‘ဪ... မင်းနေနွယ်... မင်းနေနွယ် ဆင်းဝါနဲ့ထွေးကို
တစ်ခက်မြင်ရရုံနဲ့ ဒီလောက်စွဲလမ်းနေသလို၊ မင်းကိုအစတုန်း
ကတော့ ငါ့ဟာအချစ်မရှိတဲ့ ကောင်တစ်ယောက်လို့ ထင်နေမိ
တပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းနဲ့ငါဟာ အထက်တန်း
ကျောင်းဆားဘဝတည်းက အတူနေလာကြတာပဲ။ မင်းရဲ့
ရွာပါကြောင့် ရွာပိတ်နားကလေးတွေက ငွေကိုကျနေတာကိုလဲ
ငါသိထားပဲ။

ဒါပေမယ့် ငင်းက မသိကျိုးကျွန် ပြခဲ့တယ်၊ တက္ကသိုလ်
ကျတော့လဲ မင်းဟာတယ်မိန်းကလေးနဲ့မှ အရောမဝင်ခဲ့ဘူး။
ငါ့စိတ်ထဲမှာ မင်းတော့ အိမ်ထောင်မပြုဘဲ လူပျိုကြီးဘဝနဲ့
နေတော့မယ်ထင်နေတာ။ အခုဆင်းဝါနဲ့ထွေးနဲ့တွေ့မှပဲ မင်း
ဟာတစ်သက်လုံး ပုံးသမ္ပုကျန်းတော့မှပေါ့ အဟုတ်ပါဘူး။
တစ်သက်လုံးအိုက်တင်တော့ စိတ်ကလေးနဲ့ရသမျှ အခုပဲမင်းအိုက်
တင်တော့ဟာ မြေမျိုသွားရှာတယ်နော် ဟားဟားဟား’

မြစိန်က မင်းနေနွယ်ကို နောက်နေသည်။

‘အေးကွား၊ မင်းပြောမယ်ဆိုရင်လဲ ပြောစရာကိုဖြစ်နေတာကိုး၊ သကလေးရုပ်ချောတာကလဲ မင်းအဆိပ်၊ ဇမ္ဗူမှာ တစ်လူ့ဆိုလို့ပြောရလောက်အောင် ချောနေတာကိုးကွ’

မင်းနေနွယ်ကတော့ ဆင်းဝါနုထွေး၏အလှကို ဆက်လက်၍ ချီးမွမ်းခန်းပွင့်နေသည်။

‘နေပါဦး၊ ငါတစ်ခုမေးစမ်းပါရစဉ်း၊ မင်းတို့ရွှေပန်းမြို့ကြီးမှာ ဆင်းဝါနုထွေးလို ချောတာလှတာ မရှိဘူးလား၊ ငါဆိုရသမျှမတော့ အချောအလှတွေဟာ မန္တလေးမှာ တစ်ပြိုင်ကြီးပါကွား၊ ပြီးတော့ တခြားအညာဒေသမှာလဲ ရှိကြပါတယ်၊ ဒါကိုမင်းက အောက်ဘူထစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဆင်းဝါနုထွေးနဲ့ကျမှ ချစ်စိတ်တွေ တသွင်သွင် စီးဆင်းနေတာကိုတော့ ငါဟာ တွေးမရဖြစ်နေတယ်ကွ’

‘ဆင်း...မင်းက ဒီစကားမျိုးပြောလိုက်တော့ ငါဟာ ဘုရားကြီးဆရာတော်ဘုရား မိန့်တော်မူခဲ့တဲ့ ပေါက်ပွင့်သုပ် ဥပမာကလေးကို ပြေးသတိရမိတယ်ကွာ’

‘အလဲ...ဥပမာ ဥပမေယျတော့တောင် ပြောနေပါပြီကော၊ လုပ်စမ်းပါဦး၊ အဲဒီဘုရားကြီး ဆရာတော်ဘုရားရဲ့ ပေါက်ပွင့်သုပ် ဥပမာကလေးကို ဒီဆရာတော် ဘုရားကြီးကကော အခု ရှိသေးသလား’

မြစိန်စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် ပြန်မေးနေသည်။

‘ဟ...တယ်ရှိပါတော့မလဲ၊ ဒီဘုရားကြီး ဆရာတော်ဘုရား ဆီတာ တဝရှင်မင်းတုန်းမင်းကြီး လက်ထက်က ပေါ်ခဲ့တဲ့ ငိုပိဋကဓရ- မဟာဓမ္မ- ရာဇဂုဏ္ဍဘွဲ့ရခဲ့တဲ့- မန္တလေးဒေက္ခိတ ငှမတိုက်က ဆရာတော်ဘုရားကြီးပေါ့ကွ’

‘ဪ... ဟိုရွေးရွေးတုန်းက ပေါ်ခဲ့တဲ့ ဆရာတော် ဘုရားကြီးလား’

“အေးပေါ့ကွာ”

‘ဒါဆိုရင်-မြန်မြန်ကလေး ပြောစမ်းပါ၊ ရှေ့မိ နောက်မိ နှစ်လက်ကုလားထိုင်ကြီးရယ်၊ ဟားဟားဟား’

‘တယ် ဒီကောင် ငါကအကောင်းပြောမလို့ ဟာ မင်းက နောက်ပြီ၊ ဒါဆိုရင် ငါပပြောတော့ဘူးကွာ’

‘အလိုလို ကျိတ်မကျိုးလိုက်ပါနဲ့ ကိုယ်တော်ရယ် ငါက မင်းစိတ်ညစ်နေတာကို ကြည်လင်သွားအောင်လို့ ဟာသက ဆေးလုပ်အေးတာပါ၊ ဒီတော့ မင်းပြောမယ် စကားကိုသာ ဆက်လုပ် ဟဲ့ဟဲ့’

မြစိန်၏စကားအဆုံးတွင် မင်းနေနွယ်ကအောက်ပါအတိုင်း ခင်ခင်က ဘုရားကြီးဆရာတော် မိန့်မြှုပ်တော် မူခဲ့သော ဆေးကလေးကို ပြောပြနေတော့သည်။

၅၂ ကြုံမူး

'ဒီလိုကွ... မန္တလေးရတနာပုံ နေပြည်တော်ကြီးကို လက်
မုန်အစ တည်ထောင်ခဲ့သော ပဉ္စမသင်္ဂါယနာတင် မင်းတုန်း၊
မင်းကြီးစိုးစံတဲ့ အချိန်တုန်းကပေါ့ကွာ၊ ဘုရားကြီးဆရာတော်
ကို အင်မတန်မှကြည်ညိုနေတဲ့ ဒါယကာတစ်ယောက်က အာ
ဟာရဘောဇဉ်ကို လှူဒါန်းလိုကြောင်း ခွင့်တောင်းလျှောက်
ထားလာလို့ ဘုရားကြီးဆရာတော်ဟာ အဲဒီအိမ်ကို ဆွမ်းစား
ကြည့်သတဲ့။ နောက် ဘုရားကြီးဆရာတော် ဆွမ်းဘုန်းပေး
အပြီးမှာ ဒါယကာက 'အရှင်ဘုရား တပည့်တော် ချက်ပြုတ်
ထားတဲ့ ချဉ်ပေါင်ရွက်နဲ့ဝက်သားဟင်းက ဘုန်းပေးလို့ အရ
သာရှိပါရဲ့လားဘုရားလို့ လျှောက်ထားတော့ဆရာတော်ဘုရား
ကြီးက အိမ်း... ဆရာတော်ဥပမာတစ်ခု ပြောပြမယ် နား
ထောင်ပေတော့ တကာတော်ရေလို့ အချေပြီးပြောတာက'

မင်းနေနွယ်မှာ ထိုနေရာဆိုအထောက်တွင် စကားကိုခေတ္တ
ရပ်ထားသည်။ မြစိန်တတော့ မည်သို့မှဝင်မပြောဘဲ စိတ်ဝင်
စားဟန်ဖြင့် နားထောင်နေသည်။မင်းနေနွယ်က ပြောလက်စ
စကားကို ပြန်ဆက်သည်။

ရှေးတုန်းက ရွာတစ်ရွာမှာ 'ဒါယကာ တစ်ယောက်က
ကျောင်းဆောက်ပြီး သူတို့ကြည်ညိုကြတဲ့ ဆရာတော်တစ်ပါး
ကို ကျောင်းထိုင်အဖြစ်ထားပြီး ကုံးကွယ်ထားကြသတဲ့ နောက်
ဒီဆရာတော်ဆွမ်းဘုန်းပေးတိုင်း အမြဲတမ်းပါရှိတတ်တဲ့ ဆွမ်း
ဟင်းကတော့ ပေါက်ပွင့်သုပ်ပဲ။ ကြာတော့ ဆရာတော်ဟာ
ပေါက်ပွင့်ကိုနေ့တိုင်း စားနေရလို့ ငြီးငွေ့လာပါစေ။

ဒီလိုငြီးငွေ့လာခဲ့တဲ့အတွက် တစ်နေ့မှာ ဆရာတော်က
ဘယ်လိုညည်းညူသလဲဆိုတော့ ဒုက္ခပဲ ငါဟာ ကျောင်းဒါယ
ကာ ဒါယကာမတွေ ကပ်ကြတဲ့ ပေါက်ပွင့်သုပ်ကို နေ့တိုင်း
စားသုံးနေရလို့ ငြီးလဲငြီးငွေ့လှပါပြီ။ ဒီအတိုင်းသာ ရှေ့ကို
ဆက်ပြီး ပေါက်ပွင့်ကို စားနေရမယ်ဆိုရင်တော့ ငါ့အပို သေ
ပွယ်သာရှိပါတော့မယ်။မိတော့ သူတို့ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းထား
တဲ့ကျောင်းမှာ ငါမနေတော့ဘူး ဆက်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး
ဒီပေါက်ပွင့်သုပ်နဲ့ပဲ ငါ့မှာစခန်းသွားနေရဦးမယ်။

ဒါကြောင့် ငါ့ဒါယကာနဲ့ ဒါယကာမတို့ မသိအောင်
မိကျောင်းတော်ကခွာပြီး အောက်ပြည်အောက်ရွာကို အမြန်
ပြေးမှ ပေါက်ပွင့်သုပ်ဘေးက ကင်းဝေးရလိမ့်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်
ပြီး ဆရာတော်က သူ့ဒါယကာနဲ့ဒါယကာမတို့ မသိအောင်
အောက်ပြည်ကို လစ်ပြေးသွားသတဲ့ကွာ ဟဲဟဲ' "

မင်းနေနွယ်၏စကားကြောင့် မြစိန်မှာလည်းရယ်နေသည်။

'တစ်ခါ အောက်မြို့ကျေးရွာတစ်ရွာကို ထောက်ပြန်တော့
ဆရာတော်ကိုကြည်ညိုတဲ့ဒါယကာတစ်ယောက်ကကျောင်းတစ်
ကျောင်းဆောက်လုပ်လှူဒါန်းပြီး သူတို့ကျောင်းမှာ သီတင်း
သုံးနေထိုင်ဖို့ လျှောက်ပြန်သတဲ့။ ဆရာတော်လဲ ဒါယကာခွဲ
ဆန္ဒအတိုင်းနေခဲ့တာပေါ့။ ဒီလိုနေရာမှာလဲ အညာအရပ်က
ကျောင်းဒါယကာ ဒါယကာမများလို့ပဲ ဆရာတော်ဘုရားကို
ပေါက်ပွင့်သုပ်ကို နေ့တိုင်းလှူဒါန်းပြီး ဝတ်ပြုကြပြန်သတဲ့။

ဆရာတော်ဘုန်းကြီးမှာလဲ သူ့ဆင်မတန်ကြောက်တဲ့ ပေါက်ပွင့်
သုပ်နဲ့ လာတိုးနေပြန်လို့ အောင်သက်ဖက်နဲ့ ဘုန်းပေးနေရ
ရှာတာပေါ့ကွာ၊ တစ်နေ့တော့အဲဒီဒါယကာမကြီးကကျောင်း
သို့ ရောက်လာပြီး။

အရှင်ဘုရား တပည့်တော်မဟာ ထာဝရလက်စွဲပြီး အမြဲ
အားထုတ်သော ပေါက်ပွင့်သုပ်မှာ ဘုန်းဝေး၍ လေးလေး
ပင်ပင်နဲ့ အရသာရှိပါရှိလားဘုရားလို့ လျှောက်ထားသတဲ့။
ဒီအခါ ဆရာတော်ဘုန်းကြီးက 'အိမ်... ဒါယကာမကြီးက
လျှောက်တော့ ငါကလဲ အထက်အညာမြို့တစ်မြို့မှာ ကျောင်း
ထိုင်စဉ်က အဖြစ်ကလေးကို သတိရမိပါရဲ့၊ အဲဒီမှာကျောင်း
ထိုင်တုန်းကလဲ ဒါယကာနဲ့ဒါယကာမတွေဟာ ငါ့ကို ဆွဲ
တရားထက်သန်စွာနဲ့ ပေါက်ပွင့်သုပ်ကိုချည်း ကပ်ခဲ့တော့
အဲဒီလို ပေါက်ပွင့်သုပ်ကို နေ့တိုင်းစားနေရလို့ ကြာတော့
ငါလဲ ပြီးစေ့လာတာနဲ့ အထက်အညာကနေ ဒီအောက်ကို
ပြေးလာခဲ့တာပဲ၊ အဲ... အောက်ကို ရောက်ပြန်တော့လဲငါ့မှာ
ဒီပေါက်ပွင့်သုပ်နဲ့လာပြီး ရေစက်ဆုံရပြန်တယ်လို့ ပြန်ပြော
တယ်။

ဒီအခါ ဒါယကာမကြီးက ဆက်ပြီး လျှောက်တင်တာက
'မှန်လှပါဘုရား ဒီလိုဖြစ်နေရင် အထက်ပေါက်နဲ့ အောက်
ပေါက် ဘယ်ဟာက သာပါသလဲဘုရားလို့ မေးတော့ ဆရာ
တော်ဘုန်းကြီးက 'အေးလေ ဟမေးရှိမှတော့ အဖြေလဲရှိမှသာ

ပေါ့ တထယ်ပါပဲ။ ဒါယကာကြီးနဲ့ ဒါယကာမကြီးရှေ့မှာမို့
မြောက်ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာတော်ရဲ့အထက်ကိုပြောရ
မှာဖြင့် အထက်ပေါက်ထက် အောက်ပေါက်ကပိုပြီး လေး
လေးပင်ပင်ရှိပါပေတယ်လို့ ပြန်ပြောသတဲ့ကွာ ဟားဟား
ဟား

မင်းနေနွယ်က ပြောပြီး ရယ်နေလျှင် မြစိန်မှာလည်း
တဟားဟားဖြင့်လိုက်၍ ရယ်နေသည်။

'အင်း... မင်းပြောတဲ့ ပေါက်ပွင့်သုပ်ဥပမာအတိုင်းဆိုရင်
မင်းတို့ အထက်အညာသူတွေထက် ငါတို့ အောက်သူတွေက
ပိုပြီး လေးလေးပင်ပင်ရှိမှာပေါ့နော် ဟားဟားဟား'

'အစစ်ပေါ့ ဒါကြောင့် ငါ့မှာ အောက်သူကလေး ဆင်း
ဝါနဲ့ထွေးကို စွဲလမ်းနေရတာပေါ့ မကြံနိုင်ဘူးလား သူငယ်
ချင်း'

'မကြံနိုင်ဘူးငါ့ကောင်၊ သူ့အစ်ကို ဆူပါဂျိုင်းယဲင်ကြီး
က လန့်စရာကြီးတွေ အဲဒါကြီးကိုနိုင်မှဖြစ်မယ် ဟဲဟဲ'

'ဟာကွာ...သူ့ကိုမနိုင်ရင် ဆင်းဝါနဲ့ထွေးကို ဒီတစ်သက်
ရေတော့ဘူးလား ဒါလဲမဟုတ်သေးပါဘူး'

'မဟုတ်ရင် သူ့ကိုနိုင်အောင် ကြိုးစားပေါ့ကွာ...ဟဲဟဲ'
'မင်နွယ်ကွာ ဒီလောက်မလဲကြီးက အယ်နေတဲ့ဟာကြီး
ဆို ငါလိုကောင်က နိုင်အောင် တယ်လိုလုပ်မလဲ တာဝတိံသာ

က သိကြားမင်းက လာပြီ၊ သူ့တန်ခိုးနဲ့ ကူညီရင်ကူညီ ဒါမှ မဟုတ်ရင် တီဗွီထဲက အပတ်တိုင်းလာနေတဲ့ Centurion. (စင်းကျူရီယာနီး) အမည်ရှိတဲ့ရုပ်ပြဇာတ်သစ်ထဲကမင်းသားတွေလို Power-Xtreme. (ပါဝါအိတ်-ထရီမ်း) လို့ အော်လိုက်ရင် သိပ္ပံလက်နက်မျိုးစုံတွေ တပ်ဆင်ပြီး ဖြစ်တာမျိုးကို ရှုမှားပဲ သူ့ကို နိုင်တော့မှပဲ နို့မို့ဝေးသေးတယ်ကွ

မျက်စိမျက်နှာ မသာမယာနှင့် ပြောနေသော မင်းနေနွယ်ကို ကြည့်ရင်း မြစိန်ကတော့ ရယ်နေသည်။

ထိုအခိုက် သူတို့အနီးဆုံး မြစိန်၏ မိခင် ဒေါ်နှင်းစဆူရောက်လာသဖြင့် သူတို့ တစ်တွေ့လည်း စကား ပြတ်သွားကြတော့သည်။

*

(လေး)

သူ့တို့ဖြစ်ပုံများ။

မင်းနေနွယ်လိုပင် ဆင်းဝါးနုထွေးအား တစ်ဖက်သတိ အသည်းစွဲကာ ချစ်ကြိုက်နေသော ချစ်စိန်အမည်ရှိ ဇူလယ်တစ်ယောက်ကလည်း ရှိနေသည်။

ချစ်စိန်ကတော့ မင်းနေနွယ်လို လူလတ်တန်းစားထဲက မဟုတ်ပေ။ ငွေကြေးချမ်းသာသော သူဗွေးသားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

သူဗွေးသားပီပီ ဆင်းဝါးနုထွေးတို့ ဝိသားစုနှင့် ရင်းနှီးခင်မင်သော ကျော်လှဆိုသူနှင့် ပေါင်းကာ ဆင်းဝါးနုထွေးနှင့် နီးစပ်အောင် ကြံခိုင်းသည်။

ကျော်လှက ဤသို့ အကြံပေးသည်။

‘ငါ့အနေတော့ ဆင်းဝါနဲ့ထွေးနဲ့ မင်းကို နီးစပ်အောင် မလုပ်ပေးရဲဘူးကွာ သူ့အစ်ကို ကိုအောင်ဟိန်း သိသွားရင် ငါ့အတွက်ရော မင်းအတွက်ပါ မဟာဒုက္ခကြီး လှတော့သွား နိုင်တယ်ကွာ ဒီတော့ကွာ မင်းဟာ ဆင်းဝါနဲ့ထွေးကို တကယ် မေတ္တာစစ်နဲ့ ချစ်သယ်ဆိုရင် မှင် မိဘတွေကို ပြောပြီးလူကြီး စုံရာနဲ့ သူ့ မိခင်ကြီးဆီမှာ လာထောင်းချေ မင်းထိုက် ငွေကြေး ချမ်းသာတော့ ငွေနဲ့ပေါက်ရင် အောင်မြင်လိမ့်မယ်လို့ ငါ ဆင်တယ်ကွာ’

ကျော်လှ၏ အကြံပေးချက်အတိုင်း ချစ်စိန်မှာ ဆဘောကျ ကာ သူ၏ မိဘများကို ပြောပြခဲ့သည်။

မိဘများကလည်း သားအကြိုက်ကို ဆောင်တတ်သူတွေမို့ အောင်ဟိန်း၏ အိမ်သို့ တစ်နေ့သော ညနေဘက်တွင် ရောက် လာခဲ့ကြသည်။ အခါပေး ဦးပုညဖြစ်သူ ကျော်လှလည်း ချစ် စိန်၏ မိသားစုနှင့်အတူ ပါလာခဲ့သည်။

သူတို့ ရောက်ချိန်တွင် အောင်ဟိန်းမှာ အိမ်၌ မရှိပေ။ ဆင်း ဝါနဲ့ထွေးနှင့် မိခင်ကြီး ဒေါ်ညိုညိုသာလျှင် အိမ်တွင် ရှိနေ ကြသည်။

သူတို့၏ အိမ်ရှေ့သို့ သိန်းကျော်တန် ဆလွန်းကားတစ်စီး ရောက်လာ၍ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ထိုင်နေကြသော ဆင်းဝါနဲ့ ထွေးတို့ သားအမိမှာ အိမ်ပြင်သို့ လှမ်းကြည့်မိကြသည်။

‘ဘယ်က ကားပါလိမ့် ကားကြီးက လှလိုက်တာနော်’

ဒေါ်ညိုညိုက သမီးဖြစ်သူ ဆင်းဝါနဲ့ထွေးအား လှမ်းပြော နေသည်။ သူ့ပြောနေခိုက်မှာပင် ကားတွင်းမှ ကျော်လှက သွားအပြီးသားဖြင့် အလျင်ဆင်းလာသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရ သည်။

‘ဟယ်... မောင်ကျော်လှပါကလား အလို သူ့နောက်ကလဲ ညှော်သည်တွေပါလာတယ်လဲ’

ဒေါ်ညိုညိုမှာ သူ့မြင်ရသမျှတွေကို အထက်ပါအတိုင်း ပြော ပြနေသည်။

ဆင်းဝါနဲ့ထွေးကမူ မည်သို့မျှမပြောဘဲ ကားပေါ်မှ ဆင်း လာကြသူများအား စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ဝေးကြည့်နေရုံသာ ကြည့်နေသည်။

‘ဒေါ်ဒေါ်ညို ကျွန်တော်တို့ကို လာခွင့်ပြုပါနော်’

ကျော်လှက အိမ်ပေါ်သို့ အရောက်၌ အထက်ပါအတိုင်း ဒေါ်ညိုညိုထံသို့ ခွင့်တောင်းသည်။

‘အေးအေး ရပါတယ် ကြွကြွပါရှင်’

ဒေါ်ညိုညိုမှာ လူစိမ်းညော်သည်များ ပါရှိလာ၍ ပျာပျာ ဆလဲထကာ ပျူငှာစူးဖြင့် ဖိတ်ခေါ်နေသည်။ ဆင်းဝါ

၆၀ ကြုံဖူး

နုထွေးမှာလည်း မိမိလိုပင် ထိုင်ရာမှထကာ လွတ်ရာတစ်နေရာ တွင် သွားရပ်နေသည်။

မိဘနှစ်ပါး၏ နောက်မှကပ်၍ ပါလာခဲ့သော ချစ်စိန်က တော့ ဆင်းဝါနုထွေးအား မျက်စိနှစ်လုံး ကျွတ်ကျမတတ် စူးစိုက်ကာ ကြည့်နေသည်။

ဆင်းဝါနုထွေးမှာမူ သူ့ကို ဖုတ်လေသည့် ငါးပိ ရှိသည်ဟု ပင် မထင်ပေသို့မဟုတ် ချစ်စိန်ကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘဲ နေသည်။ ထောက်လာကြသူများအားလုံး အိပ်ရှေ့ခန်းရှိ ကြိမ်ကုလားထိုင် များပေါ်တွင် ထိုင်ပြီးကြသောအခါ ကျော်လှကပ် စတင်၍ ချစ်စိန်၏ မိဘများနှင့် မိတ်ဆက်ပေးနေတော့သည်။

‘ဟောဒီက ဦးသေးကြီးနာမည်က ဦးသန်းတဲ့ ဒီက ဒေါ် ဒေါ်ကတော့ ဒေါ်ယဉ်ယဉ်ပါ ဟောဒီက သူငယ်ကတော့ မောင်ချစ်စိန်ပါ ဒေါ်ဒေါ်’

ကျော်လှ မိတ်ဆက်ပေးနေသည်ကို ကိုယ်ကလေးခပ်ကျုံ့ ကျုံ့လုပ်ကာ ထိုင်နေသော ဒေါ်ညိုညိုက ခေါင်းကို အသာ ပြန်ညိတ်ပြနေသည်။

ချစ်စိန်၏ မိဘများကလည်း ဒေါ်ညိုညိုအား ပြုံး၍ ရွှင်စော မျက်နှာများဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။

ဆင်းဝါနုထွေးမှာမူ အိပ်ခန်းဝသို့သွားကာ သူတို့ဘစ်တွေ ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ ချစ်စိန်ကလည်း အိပ်ခန်းဝ ဇာခန်း ဆီးဘေးတွင် လှုပ်လဲလှုပ်လိကလေးနှင့် ကဗျာဆန်ဆန်ရုပ်နေ သော ဆင်းဝါနုထွေးအား မမှိတ်သောမျက်လုံး၊ မခတ်သော မျက်တောင် အသက်မရှူနိုင်သော နှလုံးသားတို့ဖြင့် ငေးငိုင့် ထာ ငမ်းနေမိသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့...အခုလာခဲ့ကြတဲ့ ကိစ္စကလေးကို အမိန့်ရှိပါဦး ရှင်’

ဒေါ်ညိုညိုက ချစ်စိန်၏ မိဘများအား ယဉ်ကျေးပျူငှါ စွာဖြင့် မေးနေသည်။

ဦးသန်းက မျက်နှာကို ခပ်ပြုံးပြုံးထားကာ ပြန်ပြော ထည်။

‘ဒီလိုပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ အခုလာခဲ့ကြတဲ့ ကိစ္စကတော့ ကျွန်တော် သား (ချစ်စိန်ထိုင်နေရာဘက်သို့ မေးငေါ်ပြရင်း) မောင်ချစ်စိန်က ဒီက ညီမရဲ့ သမီးကလေးကို မေတ္တာရှိနေတဲ့ အတွက် လူကြီးမိဘစုံထုနဲ့လာပြီး တောင်းရမ်းတာပါ။ သမီး ရှင်ဘက်က သဘောတူမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့ ငွေ ဘယ်လောက်ပဲ တင်တောင်းရ၊ တင်တောင်းရ၊ တင်တောင်း ပါမယ်။ ကျွန်တော်တို့အတွက် ဓငွေက အဓိကမဟုတ်ပါဘူး။’

သားကလေးဆန္ဒပြည့်ဝဖို့သာ အဓိကပါ။ ဒီတော့ ငါ့ညီမ သဘောက ဘယ်လိုဆိုတာ သိပါရစေ၊

ဦးသန်း၏ စကားများကို ကြားရလျှင် ဆင်းဝါနုထွေး မှာ ရင်ကလေး ဖိုလှိုက်ကာ သွားတော့သည်။

သူ့ရင်ဖိုခြင်းမှာ အချက်နှစ်ချက်ကြောင့်ပင်။

ပထမ အချက်မှာ ယခု သူနဲ့လာရောက် စေ့စပ်ဒနသော ချစ်စိန်အား မယူလို၍ ရင်ဖိုခြင်းနှင့် ဒုတိယအချက်ကတော့ ထိုကိစ္စကို သူ၏ အစ်ကိုကြီး အောင်ဟိန်းသိလျှင် အကြီး အကျယ် ဒေါ်ကန်က ယခုလာသူများကို ရိုက်နှက်ပစ်မည်ကို စိုးရိမ်ကာ ရင်ဖိုခြင်းတို့တည်း။

သူ့လိုပင် မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ညိုညိုကလည်းသားအကြောင်း ကို သိနေသူမို့ လာရောက်စေ့စပ်ခြင်းကို သဘောမတူနိုင် ဖြစ် နေတော့သည်။

သို့ဖြစ်၍ ဒေါ်ညိုညိုက အားနာသံဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ပြန်ပြောရသည်။

‘အင်း...အခုလို မိကောင်းဖခင် သားသမီးပီပီ- လူကြီး စုံထုနဲ့ ကျွန်မ သမီးကို လာ ရောက် တောင်း ရမ်း တဲ့အတွက် အစ်ကိုကြီးနဲ့ အစ်မကြီးတို့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ဒါပေ မယ့် အခုကိစ္စဟာ ကျွန်မသဘောတစ်ခုတည်းနဲ့ မပြီးနိုင်ဘူး။’

ကျွန်မ ထားကြီးရှဲ့ ဆန္ဒကိုလဲ စောကြောရပါဦးမယ်။ သူ သဘောတူမှ ဖြစ်မယ်ရှင်’

ထိုစကားအဆုံးတွင် ဒေါ်ယဉ်ယဉ်က ပြန်ပြောသည်။

‘ဟင်...ရှင်တို့ဟာက အဆန်းပါ။ သားရေး သမီးရေးကိစ္စ မှာ မိဘဘာ အဓိက မဟုတ်လား၊ အခုကိစ္စမှာလဲ မိခင်ဖြစ်တဲ့ ညီမက သဘောတူရင် ပြီးတာပဲဟာ ဘာဖြစ်လို့ သားဖြစ်တဲ့ သူ့ရဲ့ ဆန္ဒကိုယူနေရမှာလဲ။ အရေးကြီးတာက ငါ့ညီမရယ်၊ သမီးကလေး ဆင်းဝါနုထွေးရယ်၊ သဘောတူရင် အလုပ်ဖြစ် ဖြစ်ပဲ ဒီလိုခက်ခဲကိစ္စတွေမှာ အားနဲ့ မဆိုင်ဘူး ထင်ပါတယ်’

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်ပြော၍အပြီးတွင် ကျော်လှကလည်းထောက်ခံ သဖြင့် ဝင်ပြောပေးနေသည်။

‘ဟုတ်သားပဲ အဒေါ်ကလဲ အစ်ကို အောင်ဟိန်းက အစ် ကိုယာ မိခင်ဖြစ်တဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ကပြီးရင် သူ့ဘာမှ ဝင်ရှုပ်နေ ထာ့မှမလိုပဲ၊ ပြီးတော့ နိကဦးလေးတို့သားကလဲ ဒေါ်ဒေါ်ရှဲ့ အစ်ကို လူကြီးစုံထုနဲ့ တင့်တင့်တယ်တယ် မက်လာသောင်မယ် ဟာ ဒေါ်ဒေါ်တို့အတွက် အကျိုးရှိမှာချစ်ပါဗျာ၊ ဒါကြောင့် ညီမ ကျွန်တော်က အခုလို ခေါ်လာခဲ့တာပေါ့!’

ဒေါ်ညိုညိုကမူ ခေါင်းကလေးကို ခါပြရင်း ပြန်ပြောနေ သည်။

‘ဟဲ့...မောင်ကျော် လှ ရှဲ့၊ မင်း လဲ မောင် အောင် ဟိန်း ကြောင်း အသိသား မဟုတ်လား၊ သူက သူ့ညီမကိုသိပ်ချစ်

နေတော့ ယောက်ျားယူမှာကို လုံးဝမလိုလားဘူးကွယ်။ သူ့
တစ်သက်မှာ သူ့ညီမလုံးဝယောက်ျားမယူရဘူးတဲ့ဒါကြောင့်
ဒေါ်ဒေါ်က ပြောနေရတာပေါ့

‘ဒီအတိုင်းသာဆိုရင် ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့သမီးဟာ ကိုအောင်ဟိန်း
သေမှ ယူရမလို ဖြစ်နေပြီလာ။ ဒါလဲ မဟုတ်သေးပါဘူး။
ဒေါ်ဒေါ်က မိခင်ပဲ သူ့ကို နားဝင်အောင် ရှင်းပြရရင် ရမှာ
ပေါ့ဗျ။’

‘ဒါဟာ ဒေါ်ဒေါ်တို့ရဲ့ မဟာအခွင့်အရေးကြီးပါ။ မောင်
ချစ်စိန်နဲ့သာ လက်ထပ် ပေးလိုက်ရင် ဆင်းဝါနုထွေးထွေး
ဒေါ်ဒေါ်တို့ပါတစ်သက်လုံး ချမ်းသာသွားမှာမို့ ကျွန်တော်
က ကြားကနေ တိုက်တွန်းနေရတာပါ’

ကျော်လှကလည်း အတင်းပင် ချစ်စိန်နဲ့ ပေးစားရန် ဆွယ်
တရား ဟောနေသည်။

ဒေါ်ညိုညိုမှာလည်း မည်သို့ပြန်ပြောရမည် မသိ ဖြစ်နေ၍
သမီးရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်သည်။

ဆင်းဝါနုထွေးကလေးက ခေါင်းကို အသာရမ်းပြသည်။
ထိုအခါတွင် ဒေါ်ညိုညိုမှာ လူကြီးပီပီ အလိမ္မာသုံးကာ
အောက်ပါအတိုင်း ပြန်ပြောရသည်။

‘ကဲပါလေ ဒီကိစ္စကို ကျွန်မ အလေးအနက်စဉ်းစားပါဦး
မယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မသား မောင်အောင်ဟိန်း ပြန်လာတဲ့
အခါကျရင်လဲ၊ သူ့ကိုအောင်ပေးပြီး ပြောကြည့်ပါဦး’

ဒေါ်ညိုညို၏ စကားကို ကြားရလျှင် ချစ်စိန်က ဝင်ပြော
တော့သည်။

‘စဉ်းစားမနေပါနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်။ ကျွန်တော်လဲ ဒေါ်
ဒေါ်သမီးကို မရရင် မနေနိုင်လေဝက်အောင် ချစ်မိနေလို့
ဟောဇီက ပေပေနဲ့ မေမေတို့ကို အတင်းပုဆားပြီး ခေါ်လာ
ရတာပါ။ ဒီတော့ သဘောတူလိုက်ပါဗျာ’

ကျော်လှကလည်း ချစ်စိန်အကြိုက်လိုက်၍ ပြောပေးနေ
ပြန်သည်။

“ကိုင်း... ဒေါ်ဒေါ်ကြားတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ဒီကောင်က
တော့ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့သမီးကို မရရင်မနေနိုင်အောင် စွဲလမ်းနေ
တဲ့သူမို့ စဉ်းစားမနေဘဲ စိတ်ချလက်ချသာ သဘောတူလိုက်
စမ်းပါဗျာ တဲဟဲဟဲ။”

ကျော်လှပြောနေခိုက် သူတို့အိပ်ပေါက်ဝသို့ ဝုန်းနေအသံ
ကြီးနှင့်အတူ အောင်ဟိန်း ထောက်သာသည်။ ချစ်စိန်မှာ
အောင်ဟိန်းကို တင်ကြိမ်မြင်ပေးထား၍ သိပ်မထူးခြားလှသော်
လည်း ချစ်စိန်၏မိဘများကတော့ အခုမှမြင်စူးစိုက်၍ သူတို့

ဝါးစပ်များမှာ ဒီဂရီခွက်သယ်ခန့်ထိခအောင် ပြဟကာသွားကြသည်။

သူတို့၏စိတ်ထဲ၌လည်း အောင်ဟိန်းကို မြင်လိုက်ကြရသောအခါ လူသားဟူ၍ မထင်မှတ်ကြမိဘဲ ထေ့မတ်လူးကြီးတစ်ကောင် သူတို့ရှေ့သို့ထောက်လာသည်ဟူ၍ ထင်မှတ်မှားကုန်ကြသည်။

လင်ထေ့မယားပါ အောင်ဟိန်း၏ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးနှင့် ဆူပုပ်ကာနေသောရှုပ်ကြီးကို မြင်ရစဉ်အခဏမှားပင် ကြောက်ရွံ့တော့ တုန်ကုန်ကြတော့သည်။ ကျော်လှလည်းအောင်ဟိန်းကို တွေ့ရလျှင် တော်တော်ပင်စိတ်ချောက်ချားကာ သွားမိသည်။

သို့သော် ငွေ့သည်များ ရှေ့တွင်မို့ ဟန် လုပ် ကာ အောင်ဟိန်းအား မျက်နှာချိုသွေးပြုရင်း လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။

‘ဪ... အဟဲ အဆ အစ်ကိုအောင်ဟိန်း နေကောင်းတယ်နော် အဟီး’

ကျော်လှ မေးမိမေးထုကို မေးနေသည်။
‘ဘာနေကောင်းတယ်လဲ၊ ဝါးတယ်တုန်းက ဖျားတာနာတာလို မင်းမြင်ဖူးလို့လဲ ပြောစမ်း’

အောင်ဟိန်းထံမှ ကျားဟိန်းသံကြီးဖြင့် ပြန်ပြောသံ။
ထိုအသံများကိုကြားရလျှင် နဂိုကတည်းက ကြောက်ရွံ့တုန်ကာနေကြသော ချစ်စိန်၏မိဘများမှာ ထပြေးချင်နေ

တော့သည်။ ချစ်စိန်ကိုယ်တိုင်လည်း ဒူးတုန်ခါနေသည်။

‘ဟုတ်- ဟုတ်ပါတယ် ကျွန် ကျွန်တော်မေးပြီး မေးမိတာပါ။ အခု အစ်ကိုတယ်က ပြန်လာတာလဲဟင်’

‘ဝါးတာဝါ တယ်ဆပြန်လာပြန်လာ မင့်ကို အစီရင်ခံနေရဦးမှာလားကွ’

အောင်ဟိန်းကတော့ ဘုရားညီပြန်တော့နေသည်။

ကျော်လှလည်း ဆက်၍မေးနေလျှင် အတီးခံရတော့မည်မို့ မမေးတော့ဘဲ ဤအိမ်မှထွားပြေးရန်အကုန်ကို ချောင်းနေတော့သည်။ အောင်ဟိန်းကတော့ ညှို့ခန်းတွင်ရှိနေကြသော ညှို့သည်များကိုကြည့်ရင်း သူ့ မိခင်ကိုလှမ်းမေးနေသည်။

‘မေမေ... သူတို့ကဘယ်သူတွေလဲ ဘာကိစ္စလာကြတာလဲ’

ဒေါ်ညိုညိုက ညှို့သည်များဘက်သို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီးနောက် သားဖြစ်သူအားပြုံးပြုရင်း ပြန်ပြောသည်။

‘သူတို့လား ညှို့သည်တွေပါကွယ် လာလည်ကြတာပါ’
အကြောင်းမှန်ကိုပြောပြလျှင် သားဖြစ်သူ ဒေါသအိုးက ဒေါသပုန်ထကာ ညှို့သည်များအား ရန်လုပ်မည်စိုး၍ ယခုလိုစကားကိုလှည့်၍ ပြောနေခြင်းပင်။ အောင်ဟိန်းကတော့မိခင်ကြီး၏စကားကို မယုံပေ။

‘ဟုတ်ရဲ့လား မေမေရာ၊ ဒီမျက်နှာမျိုးတွေ လူဖြစ်လာ
ကတည်းက ဒီတစ်ခါပဲပြင်ပူသေးတယ်’

အောင်ဟိန်းပြန်ပြောရင်းမှ မျက်စိမလှမျက်နှာမလှဖြစ်နေ
သော ကျော်လှအက်သို့လှမ်း၍ အသံမာမာပြင့်မေးသည်။

‘ဟေ့ကောင်ကျော်လှ ဒါတွေဟာ မင်းစနက်တွေမဟုတ်
လားဟင် ပြောစမ်း’

‘ဟိုက်.... မမ မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျ အဲ ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ
အာအာ မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ၊ ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ’

ကျော်လှမှာ အကြောက်လွန်နေသူပီပီ သူ့စကားတွေ
မှန်လုံးစက္ကူကပ်ကာ ပြောနေမိသည်။

‘ထယ်... ဒီကောင်ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ ဘာလဲ
ငါ့ကို နှောက်နေတာလား’

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာကွ”

‘အဲအဲ.... ဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျ ဒီလိုမထင်ပါနဲ့ခင်ဗျ’
ကျော်လှ တုန်ယင်သောအသံတို့ဖြင့် တောင်းပန်နေသည်။

‘ဒါဖြင့် အခုညွှန်သည်တွေလာကြတဲ့ကိစ္စကို မှန်မှန်ပြော
စမ်း’

ကျော်လှမှာ အောင်ဟိန်း၏အမေးကို မှန်မှန်ပြန်ဖြေရန်
စဉ်းစားနေမိသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျော်လှမှာ အောင်ဟိန်း၏
မျက်နှာကိုသာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

‘ဟေ့ကောင် ဘာငိုနေတာလဲ ငါမေးနေတာကို ပြော
လေ ဒါပဲနော် မှန်မှန်ပြောရင်ပြော မပြောရင် မင့်ကုပ်ကို
ချိုးပစ်မယ်သိလား ဟင်း’

အောင်ဟိန်းကပြောရင်း ကျော်လှအနီးသို့ တိုးကပ်လာ
တော့သည်။

‘အာအာ.... အစ်ကိုကြီး ကျွန်တော် ပြောပြပါမယ် သူ
သူတို့ လာကြတာဟာ အစ်ကိုကြီးညီမနဲ့ စေ့စပ်ဖို့လာကြ
တာပါ’

ကျော်လှကပြောလိုက်မှ အောင်ဟိန်းလည်း ချစ်စိန်တို့
မိဘများဖက်သို့ ပြန်လှည့်သွားသည်။ ဆင်းဝါနဲ့ထွေးနှင့်
ဒေါ်ညိုညိုတို့ကတော့ သူ့အစ်ကိုပြုမူပုံကို မှင်တက်မိနေဟန်
ဖြင့် ငေးကြည့်နေကြသည်။

ချစ်စိန်နှင့်တကွ သူ၏မိဘများမှ သူတို့ဘက်သို့အောင်ဟိန်း၊
မျက်နှာကြီးအောက်သိုးသိုးနှင့် လှည့်လာသည်ကို တွေ့ကြရ
လျှင် အားလုံးထိုင်နေရာမှ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြင့်ထုရပ်ကြ
သည်။

‘ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ညီမကိုလာပြီး စေ့စပ်ကြတာဆို ပြောစမ်း’

အောင်ဟိန်းထံမှ မိုးကြိုးပစ်လိုက်သော အသံမျိုးကြီးဖြင့် မေးလျှင် ချစ်စိန်ထော့ သူ၏ မိဘများပါ လိပ်ပြာစင်ထွက် မတတ် လန့်ဖျပ်ကုန်ကြတော့သည်။

‘အံ့မယ်လေး ဘီလူးကြီးဗျ လာကြပါဦး’

ချစ်စိန်၏ ဖခင် ဦးသန်းက ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်ရင်း အိမ်အောက်သို့ ဆင်းပြေးလျှင် ကျန် သူငယ်နှစ်ယောက်က ငြိမ်သက်စွာ ချစ်စိန်ပါ နောက်မှ အူယားဖားဖားဖြင့် လိုက်ပြေးသွားကြတော့သည်။

‘ဟဲ့ဟဲ့သား ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ’

ဒေါ်ညိုညိုက စိုးရိမ်သံဖြင့် အောင်ဟိန်းကို လှမ်းပြောသည်။

ဆင်းဝါနုထွေးမှာတော့ တစ်ခပ်တစ်ခပ်ဖြင့် သူတို့ကို ကြည့်၍ ရယ်နေသည်။

ကျော်လှမှာလည်း ချန်၍မနေရဲဘဲဖြင့် ချစ်စိန်တို့ မိသားစုအပြေးထွက် သူကလည်း အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းပြေးသွားတော့သည်။ အောင်ဟိန်းမှာ ကြောက်အား လန့်အားဖြင့် ဆင်းပြေးသွား

ကြသော သူများကို အိမ်ပေါ်မှ လှမ်းကြည့်ရင်း ကျားဟိန်းသံကြီးဖြင့် လှမ်းအော်ပြောသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ နောက် ဘယ်တော့မှ မလာကြနဲ့ လာရင် အားလုံး ကုပ်ချိုးပစ်မယ် ဟိုအကောင် ကျော်လှ မင်းလဲ အိမ်ကို ဘယ်တော့မှ မလာခဲ့နဲ့တော့ သိလား’

ဒေါ်ညိုညိုမှာ အိမ်ပေါ်မှနေ၍ ကြိမ်းပွောင်းနေသော အောင်ဟိန်းအား လှမ်း၍ တားသည်။

‘ဟဲ့သား အားနာစေ အောင်းလိုက်တာကွယ် ဘာဖြစ်လို့ အခုလို ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ပြောနေရတာလဲ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပြောမှပေါ့’

‘ဟာဗျာ အမေကလဲ ဒီလိုလူမျိုးတွေကို ယဉ်ကျေးနေလို့ ဖြစ်မလား အခုလို ပြောလွတ်တာပဲကောင်းတယ်။ နို့ဖို့ နောက်တစ်ခေါက် လာနေချင်နေမှာဗျ’

အောင်ဟိန်းမှာ မကျေနပ်သံဖြင့် မိခင်ကြီးကို ပြန်ပြောနေသည်။ သူပြောနေခိုက် စောစောက သူ့အား ကြောက်ရွံ့၍ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းပြေးသွားခဲ့သော ကျော်လှမှာ ကုပ်ချောင်း ကုပ်ချောင်းဖြင့် အိမ်ပေါ်သို့ တစ်ခေါက် ပြန်လာနေသည်။

အောင်ဟိန်းမှာ အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာသောအသံကြောင့် ကျောခိုင်းနေရာမှ လှည့်ကြည့်မိသည်။

ကျော်လှကို မြင်ရလျှင် ဒေါသသဖြင့် လှမ်းမေးသည်။
'ဟေ့ ကောင် ဘာဖြစ်လို့ တစ်ခေါက်ပြန်လာရတာလဲ သေချင်လို့လားဟင်'

သူ၏ မေးသံကြောင့် ကျော်လှမှာ ထိတ်ထိတ် လန့်လန့်ဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

'မမ မသေချင်သေးပါဘူးခင်ဗျာ မိန်းမရတာ သုံးလပဲ ရှိသေးလို့ပါခင်ဗျ'

'အံ့မယ် အရေးထဲ မိန်းမရတာကို ကြော်ငြာပေး နေရမယ် တယ် ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ ပြန်လာတာလဲ'

'ကျွန် ကျွန် ကျွန်တော် ဖိနပ်ကျန်ရစ်ခဲ့လို့ ပြန်ယူတာပါ ခင်ဗျ'

'နေစမ်းပါဦး မင်း စောစောက အိပ်ပေါ်က ဆင်းပြေး သွားတုန်းက ဖိနပ်မပါဘူးလား'

"မမ မပါဘူးဘူး ခင်ဗျ"

'ဒါဖြင့် မင်း အိမ်ကလာတုန်းကကော ဖိနပ် ပါလာလို့ လား'

"ပါမလာဘူးခင်ဗျ"

'ဟေ...ပါမလာဘဲနဲ့ ဘာကိစ္စ ငါ့အိမ်က ဖိနပ်ကို လာယူ ရတာလဲ'

'အဲအဲ...ကျွန်...ကျွန်တော် ယောင်ပြီး ဖြေတာပါ အိမ်က လာတုန်းက ပါလာပါတယ် နောက် နောက် ကြီးကို ကြောက် လို့ ဆင်းပြေးသွားတော့မှ ဖိနပ်ပါမသွားတာပါ'

'ဟုတ်ရဲ့လား ငါ့အိမ်က ဖိနပ်ကိုတော့ လာမပုန်းနဲ့နော်'
'မပုန်းပါဘူးခင်ဗျာ ကျွန်တော် ဖိနပ်အစစ်ကို ယူမှာပါ ဟော ဟောပီမယ်စတူလား ကျွန်တော်စီးနေကြ ရွှေလက်ဝါး တံဆိပ် ဂျပန်ရော်ဘာဖိနပ်ကလေးပါ ယူသွားမယ်နော် အဟဲ'

ကျော်လှသည် ကြောက်ကြောက် ချွံ့ဖြင့် ပြောကာ သူ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဂျပန်ရော်ဘာ ဖိနပ်ကလေးကို ပြနေသည်။

အောင်ဟိန်းက မျက်စောင်းထိုးကြည့်ရင်း ပြန်ပြောသည်။

'အေး...မှန်ရင်ပြီးရော မင်းလဲ မြန်မြန်သွားတော့'

"ဟုတ်ကဲ့"

ကျော်လှ ပြောရင်း သူ၏ ဂျပန်ရော်ဘာ ဖိနပ်သေးကို စီးနေသည်။

အရေးထဲကျမှ အရာပေါ်ဟူသောစကားလို ကျော်လှမှာ အောင်ဟိန်း၏ ရှေ့မှ အမြန်ထွက်ခွာနိုင်ရန် ဖိနပ်ကို အမြန်စီး

ကမ္ဘာမှ ဖိနှပ်မှာ သဲကြီးခေါက်၍ တွန့်လိမ်နေသဖြင့် စီးမရ ဖြစ်နေသည်။

ဒါကို တွေ့ရသောအောင်ဟိန်းစိတ်ထဲတွင် တမင်ဥာဏ်ဆင် ကာ အချိန်ဆွဲနေသည်ဟု ထင်ကာ ကျော်လှအား လှမ်း ဟောက်သည်။

‘ဟေ့ကောင် ဖိနှပ်စီးတာ ဒီလောက်ကြာရသလား အခု ထွက်သွားစမ်း’

အောင်ဟိန်း၏ ဟောက်သံကြောင့် ကျော်လှမှာ လန့်ဖျပ် ကာ....

“ဟုတ်....ဟုတ်ကဲ့”

ဟူ၍ ပြောရင်း အိမ်ပေါ်မှနေ၍ လှေကားအတိုင်း ဆင်း အပြေး ခြေခေါက်ကာ အိမ်ပေါ်မှ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေးကျသွား တော့သည်။

ဆင်းဝါနုထွေးမှာတော့ ကျော်လှအဖြစ်ကို ကြည့်ကာ မျက်လုံးအိမ်များမှ မျက်ရည်တွေ ထွက်ကျလာခဲ့သည်အထိ ရယ်မဆုံး ဖြစ်နေတော့သည်။

*

(၄၁)

မပျော်လင့်ဘဲရောက်လာသူ

ချစ်စိန်၏မိဘများက ဆင်းဝါနုထွေးအား မိဘစုံရာနှင့်လာ ရောက်၍ ကြောင်းလမ်းခြင်း ကိစ္စကို အစ်ကိုဖြစ်သူ အောင် ဟိန်းတ သိသွား၍ ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်း လုပ်သည့်သတင်း မှာ ရပ်ကွက်တစ်ခုလုံး တောမီးပမာ ပြန့်နှံ့ကာ သွားခဲ့တော့ ဆည်။

မြစိန်က ထိုသတင်းကို ကြားရလျှင် မင်းနေနွယ်ကိုစ၊ နေ သည်။

‘ဟေ့ကောင်ကြီး၊ မင်းကြားတယ် မဟုတ်လားကွ’
‘ဘာလဲ၊ ဘာကိုကြားရမှာလဲ’

မင်းနေနွယ်က ပြန်မေးသည်။

‘ဟိုသတင်းလေကွာ၊ ကိုအောင်ဟိန်းကြီးက သူ့ညီမနဲ့သာ
ရောက်စေ့စပ်ကြတဲ့ သူ့တွေကို ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်းလုပ်လို့
အားလုံးထွက်ပြေးကြရတယ်ဆိုတာလေ’

‘အိမ်...ဒီတစ်ခါတော့ ကိုအောင်ဟိန်းကြီးကို ငါကအပြစ်
မမြင်ဘဲ ဈာန်နန်းပြည့်ကို ကျေးဇူးတင်တယ်ကွ’

မင်းနေနွယ်၏ စကားကြောင့် မြစိန်အံ့ဩသွားတော့သည်။

‘ဟေ...ဘဇာကြောင့်လဲကွာ ပြောပါဦး’

‘အဟဲ...ပြောရမယ်ဆိုရင်၊ အခုလို ဆင်းနုဝါထွေး၍ အစ်
ကိုကြီးက ဆဘောမတုဘဲ ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်းလွတ်လိုက်လို့
ဆာ ငါ့မှာကျန်ရစ်မဖြစ်ခဲ့တာပေါ့၊ နို့ဖို့ ငါ့မှာ ခေတ်သစ်
ကျန်ရစ်မင်းသားကလေး ဖြစ်နေမှာပေါ့ကွာ၊ ဒါကြောင့် ကို
အောင်ဟိန်းကို ကျေးဇူးတင်နေရတာပေါ့၊ အဟိး’

‘ဪ...လက်သတ်စတော့ အဲလေ လက်စသတ်တော့ မင်း
ကျန်ရစ်မင်းသား မဖြစ်အောင် ကိုအောင်ဟိန်းကြီးက လုပ်ပေး
လို့ ကျေးဇူးတင်နေတာကိုး ဒါပေမယ် ဆန္ဒကသိပ်မစောနဲ့
ကွာ၊ မင်းကျရင်လဲ ကိုအောင်ဟိန်းက သဘောတူမှာမှ မဟုတ်
ဘဲ၊ ယာလစိဘက် နောက်ပိုတက်သတဲ့မောင် ယဲယဲ’

‘မတက်စေရပါဘူးကွာ၊ ငါက ပိုင်အောင်လုပ်ပြပါမယ်’

‘စောင့်ကြည့်ရသေးတာပေါ့၊ မင်းကပိုင်မလား၊ ကိုအောင်
ဟိန်းနဲ့တွေ့ပြီး ထိုင်သွားမလားဆိုတာ’

သူတို့ပြောနေကြခိုက် ဆင်းဝါနုထွေးနှင့် ရှယ်တူအမျိုး
အမီးကလေးတစ်ဦးမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်းပင် မြစိန်ထို့အိမ်
ရောက်လာကြသည်။ မလာစဖူး အလာထူးစွာ ရောက်လာ
သော ဆင်းဝါနုထွေးကိုတွေ့ရလျှင် မြစိန်မှာ အံ့ဩကြီးအံ့ဩ
နေအလို မင်းနေနွယ်ကတော့ ရှေ့ဆုတောက်တော် အကျကြီးကျ
သာ အားရပါးရ အားမနာတမ်း ငမ်းနေတော့သည်။

နဖူးစာဆိုဆည်မှာ ဆန်းတော့လည်း ခံတင်တော်ဆန်း
စည်။

အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီးတို့ ဖူးစာစုံရန်၌လျှင် စိတ်ကူး
ယဉ်ဝတ္ထုများထက်ပင် ဆန်းကြယ်လှသည်။

ယခုလည်း ရှုပါလော့။

ဆင်းဝါနုထွေးဝေးနေဖြင့် မြစိန်အိမ်သို့ ယခင်ကတစ်ကြိမ်
တစ်ခါမျှ လာရောက်ဖူးခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

သို့သော်...စင်စင်ကွက်သားတွေမို့ မြစိန်ကိုထော့ မြစိန်မိခင်
ဒေါ်နှင်းဆွေကိုမပါ ဆင်းဝါနုထွေးတို့က သိနေကြသည်။

သိပ်သိနေကြသော်လည်း အလာအစောက်ကတော့ လုံးဝ မရှိပေ။

ယခုလာခဲ့ခြင်းမှာ ဆင်းဝါနုထွေး၏ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ကေသိဦးကြောင့် လာခဲ့ခြင်းပင်။ ကေသိဦး၏ မိခင်ကြီးမှာ ၇ လူကြီးပိပိ ထူ၏အင်္ကျီကို ခက်ချုပ်ပြင်ချုပ်ပြင်ကြီးကို မကြိုက်... ခက်ချုပ်ပြင်သော ချုပ်သော အင်္ကျီထို့ကိုသာ နှစ်ခြိုက် သဘောထားသည်။

ဒေါ်နှင်းဆွေမှာ အင်္ကျီများကို လက်ချုပ်ချုပ်ထုတွင်လက် ကျလက်နကလေးကလည်း ကောင်း၊ ပုံစံထုတ်လုပ်မှုတွင်လည်း ခေတ်နှင့်လိုက်အောင် ချုပ်လုပ်တတ်သူမို့ အရွယ်လွန်မိန်းမကြီး များသာမက ကလေးများပင် သဘောကျကြသည်။

ကေသိဦးမှာ ဒေါ်နှင်းဆွေ၏သတင်းကို ကြားသိနေရ သော်လည်း လူကိုလည်းမမြင်ဖူး၊ အိမ်ကိုလည်း မသိရ၍ ကေ သိနှင့်ကျောင်းနေဘက်တစ်ဦးဖြစ်သူ ဆင်းဝါနုထွေးကို အကူ အညီဘောင်းခဲ၍ ယခုလို ဒေါ်နှင်းဆွေအိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြ ခြင်းပင်။

ထိုအချိန်က ဆင်းဝါနုထွေး၏ အစ်ကိုဖြစ်သူ အောင်ဟိန်း၊ မှာလည်း အိမ်တွင်မရှိ၍ ကေသိဦးနှင့်အတူ ဒေါ်နှင်းဆွေအိမ် သို့ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အောင်ဟိန်းသာ ရှိနေလျှင် ဆင်းဝါနုထွေးမှာ ယခုလို ကေသိဦးနှင့် နှစ်ယောက်တည်း လွတ်လပ်စွာ လာနိုင်မည် ဟုတ်ပေ။

အောင်ဟိန်းက ဘောဇီဂတ်အပြစ် လိုက်ပါလာမည်ကား ခြေကြီးလက်ခတ်မလွဲပင် ဆင်းဝါနုထွေးမှာ အစ်ကိုလည်း ခေါ်၊ မိခင်လည်းမပါလာဘဲ လွတ်လပ်စွာ သွားလာခွင့်ရခဲ့၍ လျှောင်ချိုင့်တွင်းမှ အလွတ်သလိုက်ရသော ကျေးငှက်ကလေး မှာ သူ့မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးမှာ ချိုချိုပြုံးကာ လန်းဆန်းနေ သည်။

‘ဒေါ်ဒေါ်ရေ...ဟောဇီက ထွေးသူငယ်ချင်းက အင်္ကျီအုပ် ခုတ်လို့တဲ့’

ကြည်လင်သာယာလှတဲ့ အသံကလေးဖြင့် ဒေါ်နှင်းဆွေ အား အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာရင်းမှ လှမ်းအော်ပြောနေသည်။

ဒေါ်နှင်းဆွေမှာ ဆင်းဝါနုထွေး၏ အသံကြောင့် မီးဖို ချောင်မှနေ၍ အပြေးကလေး ထွက်လာသည်။

‘လာဟေထမ်းတို့ရေ...အိမ်ရှေ့မှာခဲအထိုင်နေကြပါဦး။ ဒေါ်ဒေါ်ဟင်းချက်ရင်း တန်းလန်းမို့ စောင့်ကြဦးနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့...ဒေါ်ဒေါ်၊ သမီးတို့ အချိန် ရပါတယ်လေ၊ လုပ်စရာရှိတာကိုသာ သွားလုပ်ပါ’

ဆင်းဝါနုထွေးက ကြည်လင်သော ဗဲပြုံးကလေးဖြင့် ပြုံးပြရင်း ပြန်ပြောသည်။ ပြီးတော့ အတူပါလာခဲ့သော ကေသီဦးနှင့်အတူ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ခင်းထားသော သင်ဖြူပျော့ပေါ်တွင် ညင်သာစွာ ဝင်ထိုင်ကြသည်။ မြစ်နိမ်က ဆင်းဝါနုထွေး ထိုင်အပြီးတွင် လှမ်းမေးသည်။

‘ဟဲ့ အထွေး ညည်းအစ်ကို၊ ဗလကြီးကော ပါမလာဘူးလား ဟဲ့...ဟဲ့’

‘မပါဘူး အစ်ကိုမြစ်နိမ်၊ သူ ကိစ္စရှိလို့၊ မနက်အစောကြီးကတည်းက အပြင်ထွက်သွားတယ်၊ မေမေကလဲ မအားတော့ အထွေးနဲ့လိုက်မလာနိုင်ဘူးလေ’

‘ဒါဆို ညည်းအဖို့၊ ဒီကနေ့က လွတ်လပ်ရေးရတဲ့နေ့ပဲ၊ နော် ဟဲ့...ဟဲ့’

‘အာ...အစ်ကိုပြောတာ မှန်တယ်၊ ဒီကနေ့ဟာ အထွေးအတွက် လွတ်လပ်ရေးရတဲ့နေ့တဲ့၊ မေမေနဲ့ အစ်ကို ပါနေရင် အခုလို လွတ်လပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ခိ ခိ ခိ’

ဆင်းဝါနုထွေး ပြောရင်း တခပ်ခပ်ဖြင့် ရယ်နေသည်။ မင်းနေနွယ်မှာတော့ ရယ်လိုက်ကာမှ ပိုမို၍ လှုပ်နေသော ဆင်းဝါနုထွေးအား အသက်ရှူရန်ပင် ဝမ်းနနေမှတတ် ရှုန်းရှုန်းစားစားကြီးကြည့်ကာ ငမ်းနေမိသည်။

မြစ်နိမ်က အလိုက်သိသိနှင့်ပင် မင်းနေနွယ်နှင့်ဆင်းဝါနုထွေးကို ပိတ်ဆက်ပေးသည်။

‘ဒီမယ် အထွေး၊ ဟောဗိမယ် နို့နေတဲ့ ငါ့သွယ်ချင်းနဲ့ ခိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ သူ့နားညှိက မင်းနေနွယ်တဲ့ ရွှေမန်းအားတစ်ယောက်ပဲ’

မြစ်နိမ်၏ စကားကြောင့် ဆင်းဝါနုထွေးက မင်းနေနွယ်အား လှမ်းကြည့်သည်။ မင်းနေနွယ်ကလည်း အရှိန်အဟုန် ပြင်းထန်သော ဗဲကြည်ဖြင့် လှမ်းကြည့်နေ၍ အကြည်ခြင်းဆိုကာ ဆင်းဝါနုထွေး၏ နှလုံးထားကလေးများ ခုန်သွားစွာသည်။ ချက်ချင်းပင် ဆင်းဝါနုထွေးက ဝုဇ်မျက်လုံးများကို အမြန်ရုပ်သိမ်းကာ တစ်ဖက်သို့ လှဲထားလိုက်သည်။

ဆင်းဝါနုထွေးကို လှမ်းပြောပြပြီးတွင် မြစ်နိမ်က မင်းနေနွယ်ဘက်သို့ လှည့်၍ မျက်စိဝမ်းဖက်နေမှုပုံဖြင့် ပိတ်ဆက်ပေးနေပြန်သည်။

‘မင်းနေနွယ် သူကတော့ ငါ့တို့ရပ်ကွက်မှာ အချောအလှအရဖူကလေး၊ ဆင်းဝါနုထွေးဆိုတာပဲ၊ လမ်းတွေရင်လဲခေါ်နော် ဟဲ့...ဟဲ့’

မြစ်နိမ်၏ စကားအဆုံးတွင် မင်းနေနွယ်သည် ဆင်းဝါနုထွေးတို့ ထိုင်နေကြသော နေရာသို့ လျှောက်လာရင်း လှမ်းပြောသည်။

'ဟုတ်ကဲ့ အခုလို သိကျွမ်းရတာ သိပ်လှတာပဲ၊ အဲ ဟုတ် ပါတူ။ ဝမ်းသာပါတယ်။ ကျွန်တော် ကိုလဲမှတ်ထားပါဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားကို မြင်မြင်ခြင်း ချစ်မိ.... အာ.... ယောင်လို ခင်မင်မိပါတယ်.... အဟဲ'

မင်းနေနွယ်မှာ စကားထဲမှာ အမှားမှားအယွင်းယွင်းပြော နေမိသည်။

အဖော်ပါလာခဲ့သော ကေသိဦးကတော့ မင်းနေနွယ် ပြောပုံကိုနားထောင်ရင်း တခစ်ခစ်ဖြင့် ရယ်မဆုံးပြစ်နေသည်။ ဆင်းဝါနုထွေးကလည်း ပြုံးရွှံ့နားထောင် နေမိသည်။ မည် သည့် အကြောင်းကြောင့်မှန်း တော့မသိ။

သူ့စိတ်ထဲတွင် မင်းနေနွယ်၏ ယောကျ်ားပီသသော မျက် နှာကလေးကို မြင်လိုက်ရကတည်းက တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်ကို လည်း သူ့သတိပြုမိသည်။

ဒေါ်နှင်းဆွေလည်း မီးပိုချောင်မှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သဖြင့် ဆင်းဝါနုထွေးမှာ မင်းနေနွယ်ဘက်သို့ အာရုံမပြုနိုင်တော့ဘဲ၊ ဒေါ်နှင်းဆွေနှင့်သာ စကားဆက်ပြောနေတော့သည်။

'ဒေါ်ဒေါ်ရေ ယောကျီက ထွေးသူငယ်ချင်း ကေသိဦးရဲ့ အမေက လက်ချုပ်မှုကြိုက်တယ်ဆိုလို့ ဒေါ်ဒေါ် ဆီမှာ လာ အပ်တာပါ။ ပုံကောင်းကောင်းကလေးသာချုပ်ပေးလိုက်ပါ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်'

'အေး....အေး စိတ်ချပါ။ ဒေါ်ဒေါ်အစွမ်းကုန်ကြိုးစား ပြီး ချုပ်ပေးပါမယ်ကွယ်၊ ဧါထက် အင်္ကျီအတိုင်းကောပါ လာသလားကွယ်'

'ဟုတ်ကဲ့ ပါလာပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်' ကေသိဦးက ပြန်ပြောလိုက်ခြင်းပင်။

ထိုနောက် ဆင်းဝါနုထွေးနှင့် ကေသိဦးတို့က ကြွပ်ကြွပ် အိတ်ဖြင့်ထည့်ယူလာခဲ့သော အထည်စများနှင့် အင်္ကျီအတိုင်း များကို ပေးတာ ဒေါ်နှင်းဆွေ ထံမှပြန်ရန် ထ,ရပ်ကြသည်။

မြစိန်က လှမ်းဝေးသည်။

'ဟ....ပြန်ကြတော့မလို့လား'

'ဟုတ်ကဲ့...အစ်ကိုမြစိန်'

ဆင်းဝါနုထွေးက ပြန်ဖြေသည်။

'ဟယ်...နင်ကလဲ အခုလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေရတုန်း မှာ အေးအေးဆေးဆေးနေပါဦးလား'

မြစိန်ကပြောလျှင် ဆင်းဝါနုထွေးမှာ မင်းနေနွယ်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်မိသည်။ မင်းနေနွယ်ကလည်း သူ့ကို ယခုအချိန်

အထိ တစ်ရွေးသားမှ မခွာသေးဘဲ၊ စိုက်ကြည့် နေသူမို့ အကြည့်ချင်းမှာ ခလုတ်လိုက်မိကြပြန်သည်။ ဆင်းဝါနုထွေး၏ ရင်ကလေးမှာ ပိုခနဲဖြစ်သွားမိသည်။

ပြီးမှ မြစိန်ဘက်သို့ လှမ်း၍ပြောသည်။

‘သိပ်ကြာကြာနေလို့ မဖြစ်တူး အစ်ကို မြစိန်၊ မေမေကလဲ မြန်မြန်ပြန်လာဖို့ မှာထားတာ ကော့ကြာ အစ်ကိုအောင်ဟိန်း ပြန်လာလို့ ညီမ အခုလို တစ်ယောက်တည်းသွားတာ တွေ့ရရင် အဆင်မပြေမှာပဲ ဒါကြောင့် ကြာကြာ မနေရဲတာ သွားမယ် နော်’

မြစိန်ကို ပြန်ပြောရင်းမှ မင်းနေနွယ် ဘက်သို့ပါ မျက်စိ ကလေးတစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းကာ ကြည့်သွားသည်။

ဆင်းဝါနုထွေး၏ မျက်စိကလေးတစ်ချက်ရွေ့မှာ မင်းနေ နွယ်အတွက်တော့ တစ်သက်မပေးဘူးကွယ်၊ ဖြစ်နေတော့ သည်။

(ဪ...စွဲတာ...စွဲတာ....)

လမ်းတွင်လည်း ကေသိဦးက ဆင်းဝါနုထွေးကို စ, နေ သည်။

‘ဟေ့ မိထွေး ဟိုလူပုံခနဲချောကြီးဟာလေ မင့်ကိုထောက် လာတတည်းက ကြည့်နေလိုက်တာကွာ၊ ကိုယ်ထောင်သူကြည့်

တာမြင်ရလို့ ကြားထဲကနေ ရင်ကလေးတောင် ပိုနေမိတယ် ကွာ၊ ခိုခိုခို’

‘အိုး...သူ ဘာသာသူကြည့်တာ ငါကဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ဒါကို မင်းကကြားထဲကနေ ရင်ပိုနေရင် ကေန္တ မင်းဟာသူ့ ကို သဘောကြိုလို့ဖြစ်မှာပေါ့၊ ခိုခိုခို’

ဆင်းဝါနုထွေးကလည်း ကေသိဦးကိုပြန်ပြောပြီး ရယ်နေ သည်။

‘ဟေ့ ဟေ့...မိထွေး၊ ဒီလိုတော့ ကိုယ်ဘက်ကိုမြားဦးလှည့် မလာနဲ့ကွာ၊ ဟိုလူကြည့်တာက ကိုယ် ကိုမဟုတ်ဘူး၊ မငဲ့ကိုကွာ၊ ကတည်းကွာ မင်းစေ့စောက်လာကတည်းက မလှုပ်မယှက်နဲ့ ကြည့်နေလိုက်တာ၊ သူ ကိုယ်ထဲမှာ ဝိညာဉ်မှ ရှိသေးရဲ့လားလို့ တောင် ကိုယ်သံသယ ဖြစ်လာမိတယ်ကွာ အဟိ’

‘ဆော်စမ်းပါကွာ၊ မင်းကစကားပြောရင် အပိုတွေဆာ ဒါတွေက သိပ်ကိုအိုပာဖြစ်နေတယ်’

‘အံ့မယ်၊ ကိုယ်ကအိုပာဖြစ်နေတယ်ဆိုတော့ ပျိုကညာဖြစ် တဲ့မင်းကကေ... ဟိုသတ္တဝါကို ဟောပြောမလားလား ပြော စမ်း၊ ခိုခိုခို’

ကေသိဦးက ဆင်းဝါနုထွေး မခံချင်အောင် ဆက်၍ စ, နေသည်။

'ဘာဘာ၊ ဟတ္တိဖြစ်ရမှာလဲ၊ ကောင်မနော်၊ သူများကို မခံချင်အောင် စုမနေနဲ့၊ ငါ့အစ်ကိုနဲ့တိုင်ပြောရမလားဟွန်း'

'အလိုလိုလို့... မင်းအစ်ကို လူ့စွာကြီးနဲ့တော့ မတိုင်ပါနဲ့ တော်ကြာ သူ့နှမကို အောင်သွယ် လုပ်ပေးရမလား ဆိုပြီး ကိုယ် ကိုလက်စားချေတဲ့ အနေနဲ့ ယူနေပါဦးမယ်ကွာ၊ ခိခိခိခိ'

ကေသီဦး၏ ရွတ်နောက်နောက် စကားတို့ကြောင့် ဆင်း ဝါနုထွေးမှာလည်း ရယ်နေမိသည်။

'အေး...မင်းစကားကို မင်းမှတ်ထားနေ ကေသီ၊ ငါ့အစ် ကို လူ့ပျိုကြီးကို မင်းအခုပြောတာတွေကို ပြောပြလိုက်မယ်'

ဆင်းဝါနုထွေး၏စကားကို ကြားရလျှင် ကေသီဦးမှာ လန့်သွားတော့သည်။

'ဟယ်...မိထွေးရယ်၊ ကိုယ်က အလကားနောက်နေတဲ့ဟာ တကယ်များ မင်းအစ်ကိုကြီးကို သွားမပြောလိုက်ပါနဲ့၊ သူ့ကို တကယ်ကြိုက်နေတယ်မှတ်ပြီး ငါ့ကိုယူရင် ဒုက္ခပဲဟဲ့'

'ဘာဖြစ်လို့ ဒုက္ခရမှာလဲ၊ သုခတောင်ဖြစ်ပါတယ်၊ ကေသီ ရယ်၊ ငါကလဲမင်းကိုယောက်မတော်ချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲခိခိ'

'မတော်ချင်နဲ့ကောင်မရေ၊ လူနဲ့တိလူး ညှာရိုးထုံးစံမရှိ သွား၊ ညှာရင်လဲ ငါ့မှာ သက်တမ်းစေ စေ နေရမှာ မဟုတ် လို့ ချမ်းသာပေးပါ သူငယ်ချင်းရယ်ဟွန်း'

ကေသီဦးက ပခုံးကလေး နှစ်ဖက်ကို တုန်ပြုရင်း ပြောနေ စု ဆင်းဝါနုထွေးမှာ ရယ်မဆုံးဖြစ်နေသည်။

တစ်ဖက်တွင်လည်း မြစိန်က မင်းနေနွယ်ကို နောက်နေ သည်။

'ဩော်...မင်းနေနွယ်၊ မင်းနေနွယ် မင်းငမ်းပျိုကြီးကလဲ ပုံပျက်ပန်းပျက်ကြီးပါကလား၊ နည်းနည်းပါးပါးထိန်းထိန်း သိမ်းသိမ်းကလေးတော့ ငမ်းဖို့ကောင်တယ်ကွာ၊ အခုတော့ လွန်အားကြီးတယ် ဧဟဲ့'

'ဟ...ဘ...လွန်တာလဲ၊ မလွန်တဲ့အပြင် လိုတောင်လိုနေ သေးတယ်လို့ ငါကတော့ထင်တာပဲ၊ မင်းစဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ငါ့အင်မတန်စွဲလမ်း တမ်းတနေတဲ့ မိန်းမချောကလေးဟာ ငါ့ဆီကိုလုံးဝမျှော်လင့်မထားဘဲ ရောက်လာတာကို ငါက အသေဝါကုန်ခန်းတဲ့ ရဟန္တာကြီးလို ဣန္ဒြေသိပတ္တလားနဲ့ နေ ရမှာလား'

'ဣန္ဒြေ သိပတ္တလားမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဣန္ဒြေသတ္တိပီ ကွာ၊ မသိဘဲနဲ့ မပြီးချင်စမ်းပါနဲ့ဟဲ့ဟဲ့'

'အေးလေ၊ မင်းပြောတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ငါကနေရမှာလား'

'အံ့မယ်၊ အရေးထဲက သူကဖြစ်လမ်းကလိုက်ပြီး စကား ကို ပြောနေရပြန်ပြီ၊ တော်တော်ထက်သာ ခိုတဲ့ကောင်ဟွန်း'

သက်သေခိုတာတော့ မဟုတ်ဘူးလေကွာ၊ ငါက မင့်လိုဘုန်းကြီးကျောင်းထွက်မဟုတ်တော့ ပါဠိပါဠိသားတွေ မသိဘူးပေါ့

သိပါယ်၊ မင်းကတော့ ဗိုလ်ကျောင်းထွက်ပီပီ ရွတ်ယှက်ခွတ်ခက်တွေ ပြောဘတ်ဘယ်ဆိုတာ

‘တော်စမ်းကွာ မင်းကတော့ ထစ်ဆိတ်ရှိ ငေါ့ဖို့ရယ် နောက်ဖို့ရယ်ပဲဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် အခုထက်ထိမစွဲသေးတာ’

‘အလိုလို...ငါက မစွဲသေးဘူးဆိုတော့ မင်းကတော့စွဲနေသေးလို့လား၊ အဘ’

‘ ဂါက အခုစွဲတော့မယ်လေ’

‘ဘာစွဲမှာလဲ မင့်မျက်လုံးတစ်ဖက် စွန်မှာကို ပြောတာလား၊ မုန်စမ်း အာ ဟုတ်ပါကွာ မင့်ညာဘက်က မျက်လုံးဟာ စွန်နေရုံမကဘူး တိမ်ခက်ခက်စွဲနေ ပါကကောလား ဟားဟားဟား’

မြစိန်က မင်းနေနွယ်ကို ပြန်နောက်နေသည်။

‘ဟေ့ကောင် ဟာသတော့သုပ်ခနနဲ့ ငါအာ ည်ပြောနေတာကွာ၊ မသိရင် မင်းစောင့်ကြည့်နေ မကြာခင်အာ ရက်ပိုင်း’

Uyine

အတုအင်းဝါနုထွေးကလေးကို ဟောဒီဒီအရောက်ငါသုတီလားမယ်ကွာ အဟ’

မင်းနေနွယ်၏စကား ကြားရလျှင် မြစိန်မျက်လုံးပြူးထွက်သွားသည်။

‘ဟေ... မင်းတထယ်ပြောနေတာလားကွာ’

‘စိမယ် မင်းနေနွယ်တို့ကမပိုင်ရင် မပြောဘူးကွာ ပိုင်လို့ပြောနေတာ’

‘ဒါဆိုရင် ငါတို့သားအဖလဲ ဒီအိမ်က ပြောင်းတော့မယ်’

“အလို ဘာကြောင့်လဲကွာ”

‘ဘာကြောင့်ရမှာလဲ မင်းသား ဆင်းဝါနုထွေး ကလေးကို ဒီအိမ်သုတ်ပြေးလာနိုင်ခဲ့ရင် သူ့အစ်ကိုကြီး စအောင်ဟိုန်းကလဲ ငါတို့အိမ်ကိုမီးတင်ရှို့လို့ ပြာဖြစ်ပြီးသားပဲ၊ အဲ ငါ့မှာလဲ မင်ကောင်းမှုကြောင့် မီးလောင်ပြီးသေလို့ နှစ်ဆယ်ရာစုနှစ်ခွဲပန်းပဲမောင်တင်တယ် ဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ အိမ်ပြောင်းပြေးမယ် ပြောတာဟေ့ ရှင်းပြီလား’

‘မင်းနယ်ကွာ ငါတို့နိုင်ငံတော်မှာ တရားမရှိ ဓားမရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ စီလောက်တော့ ကြောက်စူးတုန်နေစရာမလိုပါဘူး’

‘အေးလေ မင်းကတော့ဘယ်တုန်းမလဲ မွန်နေတဲ့ကောင်ကို
ငါတို့ကတော့ တုန်ရမယ်မောင် ကြားထဲက အဆစ်ပေါ်မခံ
နိုင်ဘူး’

‘ခါဆိုရင်လဲ မင်းထို့အိမ်ကို ငါခိုးမလာပါဘူးလေ တခြား
ကိုပဲ ခိုးပြေးတော့မယ်’

‘ဟ ပိုင်လှချေလား မင်းနေနွယ်ရှဲ့ လူချင်းဖြင့်အခုမှ နီးနီး
ကပ်ကပ် တွေ့ဖူးကြတဲ့ဗာ’

ဟဲဟဲ လူချင်းက အခုမှတွေ့ဖူးကြတာမှန်ပေမယ့် သူ့နဲ့ငါ
တို့က ဟိုဘဝဘဝအဆက်ဆက်မှာ ပန္နက်ခဲကြတဲ့ ရေစက်တွေ
ကြောင့် အခုဘဝမှာ မြင်မြင်ခြင်းတစ်ဦးကိုတစ်ဦး မေတ္တာ
ဆက်ဝင် ချစ်ခင်လိုက်ကြတာပေါ့ကွာ ဟားဟားဟား’

မင်းနေနွယ်က ခပ်ကြားကြားဖြင့် ပြန်ပြောနေသည်။

မြစိန်ကတော့ မင်းနေနွယ်ကြားဝါနေပုံကို နားထောင်
ရင်း အောက်ပါအတိုင်း ရေရွတ်နေသည်။

‘ဪ... မင်းနေနွယ် မင်းနေနွယ် ကြားနိုင်ပါပေ
ထကား... ဟား ဟား ဟား’

(ခြောက်)

ယောက်ဖလောင်းကြီးကြောင့်ခက်တယ်

ဆင်းဝါနုထွေးမှာ မင်းနေနွယ်အား နီးနီးကပ်ကပ် မြင်ခဲ့
ရသည့်အချိန်မှစ၍ သူမ၏စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။
ထိုတစ်မျိုးမှာ အခြားမဟုတ်ပေ။
မင်းနေနွယ်၏ယောက်ျားချော ချောမောနေသောမျက်နှာ
ဇလေးကို တရေးရေးမြင်ယောင်နေရာမှ မေတ္တာဆက်ဝင်
ချစ်ခင်ချင်သလိုလို ဖြစ်နေခြင်းပင်။
ထိုသို့သောစိတ်မျိုး ဆင်းနုစွာထွေးတစ်သက်တွင် ယခု
တစ်ကြိမ်သာလျှင် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ခြင်းပင်။
ယခင်ကမူ ယင်းသို့သောစိတ်မျိုးမှာ ယောင်မှား၍ပင်ပေါ်
ပေါက်လာခြင်း မရှိပေ။

ယခု မင်းနေနွယ်နှင့်တွေ့မှသာ သူမ၏ ဘဝတစ်သက်တာ တွင် ပထမဆုံးအကြိမ် အချစ်နတ်ကလေး ဖမ်းစားလိုက်ခြင်း ပင်။ သည်အတွက်လည်း ဆင်းဝါနုထွေးမှာ သူမကိုသူမတွေ့ မိတိုင်း အံ့ဩမဆုံးဖြစ်နေမိသည်။

အမှန်တော့ မင်းနေနွယ်၏ အရှိန်အဟုန်ပြင်းထန်လှသော မေတ္တာဓာတ်တွေမှာ သူမထံကဲ့ စိတ်ပညာ သဘောအရ Telepathy (တယ်လီပတ်စ်) စိတ်ဓာတ်ချင်း ဆက်သွယ်ကာ ရောက်ရှိနေ၍ ဆင်းဝါနုထွေးမှာ ယခုလို ဖြစ်ပေါ်နေခြင်းဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။

မင်းနေနွယ်ကျပြန်တော့လည်း ဆင်းဝါနုထွေး အပေါ် တွင် ပိုမို၍စွဲလမ်းစိတ်တွေမှာ မိခင်အလား ထိုးတက်များပြား လာနေတော့သည်။

သို့ဖြစ်၍ ဆင်းဝါနုထွေး၏ ဆူပါဂျိုင်းယင့်ခေါ် လူဘီလူး ကြီး၏ရန်ကိုပင် အရေးမထားနိုင်တော့ဘဲ ဆင်းဝါနုထွေး၏ အိမ်ရှေ့သို့ မကြာခဏသွားကာ လျှောက်ပြန်သံပေးခြင်းအား ဝမ်းဗျောင်း လုပ်နေတော့သည်။

ပထမ သုံးလေးရက်တော့ မင်းနေနွယ်မှာကံကောင်းနေ၍ အောင်ဟိန်းနှင့် ဆုံတွေ့ခြင်းမရှိဘဲ လျှောက်ပြန်သံပေးလုပ်နေ နိုင်သည်။ စတုတ္ထမြောက်နေ့တွင်တော့ အောင်ဟိန်းနှင့်တွေ့ ရန် အကြောင်းကမဟုတ်တော့သည်။

ဖန်လာပုံမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည်။

မင်းနေနွယ်မှာ တစ်နေ့ညနေဘက်တွင် ပထမရက်များက အတိုင်း သူ့အလုပ်မှအပြန်တွင် ဆင်းဝါနုထွေးထို့ နေထိုင်ကြ ဆောအိမ်နှင့်မျက်စောင်းထိုး ကုက္ကုပင်ကြီး တစ်ပင်အောက် တွင် မတ်တတ်ရပ်ရင်း ဆင်းဝါနုထွေးအိမ်ရှေ့ခန်းသို့ထွက် အလာကိုစောင့်ဆိုင်းနေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဆင်းဝါနုထွေးမှာ သူမတို့ ခြံဝင်းအတွင်း တွင် စိုက်ပျိုးထားသော ပန်းပင်များကို ရေလောင်းရန် ရေ ခန်းကရားကို ကိုင်၍ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။

ဆင်းဝါနုထွေးတို့၏ ခြံမှာ ပေလေးဆယ် ပေခြောက်ဆယ် အကျယ် ရှိသော်လည်း ရသမျှမြေတွက်ကလေးများအား စား သုံးရန် ပန်းပင်များကို စိုက်ပျိုးထားကြသည်။

မင်းနေနွယ်မှာ ဆင်းဝါနုထွေး ရေဖျန်းကရားကို ကိုင်၍ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည် မြင်ရလျှင် ယခင်နေ့များကလိုပင် နေ့ရောက်ရှိနေသော ကုက္ကုပင်ကြီးအောက်မှထွက်ကာ အဟမ်း အဟမ်းဟူသော ချောင်းသံကို ပေးရင်း ဆင်းဝါနုထွေး ရေလောင်းမည် ပန်းခြံအနီးသို့ ကပ်လာသည်။

ဆင်းဝါနုထွေး အနေနှင့်လည်း လွန်ခဲ့သော သုံးလေးရက် မှတစ်ချိန် မင်းနေနွယ်မှာ ပန်းခြံတွင်းသို့ ရေဆင်းလောင်းတိုင်း

ယခုလိုပင် ပန်းနာစွဲသူလိုလို ချောင်းဆိုးရင်ကျပ် စွဲသူလိုလို အဟမ်း...အဟမ်းဖြင့် ချောင်းသံပေးတတ်သည်ကိုသိနေသည်။

ယင်းသို့ သိနေ၍လည်း မင်းနေနွယ် ရောက်လာတတ်သော အချိန်ကိုရွေး၍ သူမက ပန်းခြံတွင်းသို့ ရေလောင်းဆင်းခြင်းပင်။

သူကလည်း မင်းနေနွယ်အပေါ်တွင် မစွန်းခင်းက ငြိမ်ဆည် မဟုတ်လော။ ငြိပ်ငြိသော်လည်း ဆင်းဝါနုထွေးမှ မိန်းမပျိုစလေး တစ်ဦးဖြစ်နေ၍ သိက္ခာဣန္ဒြေတွေ ထိန်းသိမ်းထားရသလို နောက်တစ်ချက်ကလည်း သူ့အစ်ကို ဒေါသအိုးဆူပါဂျိုင်းယဲင်ကြီးရန်ကလည်း ကြောက်နေရ၍ပင်။

သို့ဖြစ်၍ မင်းနေနွယ်ကို မသိမသာသာကြည့်၍ အပြုံးစလေးတွေဆင့်က ပန်းပင်များကို ရေလောင်းနေသည်။

မင်းနေနွယ်မှာ ယနေ့ညနေတွင်တော့ ယခင်ကလို ခြံနှင့် ခပ်ခွာခွာ မနေပေ။ အကူသိုလ်က ဝင်ချင်တော့ အောင်ဟိန်းတစ်ယောက် အိမ်ထဲတွင် ရှိနေသော အချိန်တွင်မှ သူက အခါကိုးကာ ဆင်းဝါနုထွေး ပန်ပင်ရေလောင်းနေသော နေရာသို့ ရောက်အောင် သွားခဲ့တော့သည်။

ခုကတော့ ဖြစ်ဖို့ကြုံလေပြီကော

ဆင်းဝါနုထွေးမှာ အိမ်ပေါ်တွင် သူမ၏ အစ်ကိုကြီးရှိနေသည်ကို သိနေသူမို့ မင်းနေနွယ်မှာ ယခင်နေ့ကလို မဟုတ်ဘဲ

သူ၏ အနီးသို့ အတင့်ရဲစွာ ကပ်လာသည်ကိုတွေ့ရလျှင် စိုးရိမ်စိတ်တွေ တဖွားဖွား ပေါ်လာတော့သည်။

‘ခုကွဲပဲ...ဗီလူဟာ အစောင့်ရဲနေပြီ အိမ်ပေါ်မှာကလဲ ငါ့အစ်ကိုကြီးက ရှိနေတယ် ဒါလို သူမသိဘူးနဲ့တူတယ် မသိတာက အရေးမကြီးဘူး သူ့အခုလို ငါ့အနားကို ကပ်လာတာကို ငါ့အစ်ကိုမြင်ရင်တော့ ငမ်းငနဲဟာ လမ်းလွဲစွာ အလှမ်းကျလာလို့ မှန်းမလွဲဘဲ လမ်းထဲမှာ သူ့ဟာ အစ်ကို့ အတောခံရတော့မယ် ငါတယ်လို့ လုပ်ရပါမလဲ’

ဆင်းဝါနုထွေးမှာ အထက်ပါအတိုင်း တွေးရင်း မင်းနေနွယ်အတွက် Worry. (ဝါ) စိုးရိမ်စိတ်တွေ ဖြစ်နေရှာသည်။

မင်းနေနွယ်ကတော့ ငါးစာသာမြင်သည် ငါးပျားချိတ်ကို မမြင်ရသော ငါးထွေဝါကဲ့သို့ ဆင်းဝါနုထွေးကိုသာ မြင်နေဆင်းဝါနုထွေး၏ နောက်တွင်ရှိနေသော ငါးပျားချိတ်ကြီး အံ့ဟုတ်ပါဘူး အန္တရာယ်ကောင် အောင်ဟိန်းကို မမြင်ဖြစ်နေသည်။

သို့ဖြစ်၍ မင်းနေနွယ်က ဆင်းဝါနုထွေးအား ခြံဝမှနေ၍ သွမ်းကာမေးသည်။

‘ရေလောင်းနေသလား အဟ’

မင်းနေနွယ်၏ အသံကြောင့် ဆင်းဝါနုထွေးမှာ အထိတ်
တလန့်ဖြင့် သူ့ကို လှမ်းကြည့်မိသည်။

ချက်ချင်းပင် အိမ်ဘက်ဆီသို့လည်း ကြည့်နေမိသည်။
မင်းနေနွယ်ကော့၍ မရိပ်မိသေးဘဲ ဆက်၍ ပြောနေသည်။

‘အဟဲ ကျွန်တော်ကို မမှတ်မိဘူးလား ကျွန်တော်ဟာ
ခင်ဗျား အင်္ကျီချုပ်ဖို့လားခဲတဲ့ မြစိန်တို့အိမ်က ခွပိန်ကေ
အဲဟုတ်ပါဘူး အညာသားကလေး မင်းနေနွယ်လေဗျာ အဟဲ’

မင်းနေနွယ်မှာ ဆင်းဝါနုထွေးက သူ့ကို မမှတ်မိဟု ထင်
ကာ အင်္ကျီချုပ်ဖို့လား မိတ်ဆက်စကား ပြောနေခြင်းပင်။
သူပြောနေခိုက်မှာပင် ပြုံးခနဲ ဆိုသလို အောင်ဟိန်းမှာ သူတို့
အနီးသို့ ရောက်လာခဲ့တာသည်။

ဆင်းဝါနုထွေးမှာ အောင်ဟိန်း ရောက်လာသည်ကို တွေ့
ရလျှင် မင်းနေနွယ်အတွက် စိုးရိမ်စိတ်တွေဝင်ကာ သူမလက်
တွင်ကိုင်ထားသော ဝတ်စုံများကို လှဲထုတ်ချလိုက်မိသည်။

မင်းနေနွယ်မှာတော့ နှုတ်တရက် အူတို့အနီးသို့ ရောက်လာ
ခဲ့သော အောင်ဟိန်းအား တွေ့ရလျှင် ကြောက်လန့် စိတ်တို့ဖြင့်
ငေးငိုင်ကာ ကြည့်နေမိသည်။

‘ဟေ့ ကောင် ဒီနေရာမှာ ဘာလားလုပ်တာလဲ ပြောစမ်း
အောင်ဟိန်းထံမှ ခြာကြီးတစ်ကောင်၏ ဟောက်သံမျိုး
နှင့် တူသော အမေးပုစ္ဆာ နောက်ပေါ်လာသည်။

‘ခင်....ခင်ညာ ကျွန်တော်ကို မေးနေတာလား’

‘မင်းနေနွယ်မှာ ကြောက်စိတ်တို့ကြောင့်ကယောင်ကတမ်း
အသံဖြင့် ပြန်မေးနေမိသည်။

‘ဟ ဒီနေရာမှာ မင်းတစ်ယောက်ပဲရှိတဲ့ဟာ၊ မင်းကိုမမေး
လို့ ငါက ဘယ်ခွေးကို သွားမေးရမှာလဲကွ ဟွန်း’

“ဂန့်”

မင်းနေနွယ်၏နှုတ်ဖျားမှ ခဲအထူးခံလိုက်ရသော ခွေးတစ်
ကောင်၏အော်သံမျိုး ပေါ်လာသည်။ ဒါကိုပင်အောင်ဟိန်း
က သူ့ကိုနောက်ပြောင်နေသည်ဟု ထင်မှတ်သွားတော့သည်။
ဆင်းဝါနုထွေးမှာ ရယ်ချင်နေတော့သည်။

‘ဟေ့ ကောင် ဘာဂိန်လို့ အော်ရတာလဲ၊ မင်းကငါ့ကို
နောက်နေတာလား’

‘မ မ မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျ’

‘မဟုတ်ရင် မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ မင်းဒီနေရာကို ဘာလာလုပ်
နေတာလဲ’

ကျွန် ကျွန်တော် ပန်းပင်တွေလေကြည့်နေတာပါခင်ဗျ’

‘ဟ ပန်းပင်တွေကိုကြည့်ချင်ရင် ပြည်သူ့ဥယျာဉ်မှာသွား ကြည့်ပါဇာနည်၊ အဲဒီမှာက ပန်းပင်တွေပိုစုံတယ်လေ’

‘ဟုတ်ကဲ့- အဲ အဲဒီနေရာက ဝေးလဲဝေးတယ်၊ ဝင်ကြေး ကလဲပေးရတယ်လေ၊ အခု ဒီနေရာကတော့ နီးလဲနီးတယ်၊ ဝင်ကြေးလဲပေးစရာမလိုလို့ လာကြည့်နေတာပါခင်ဗျာ’

‘တော်... ငါ့ကိုလာပြီးမနေနဲ့ မင်းအခုကြည့်နေတာက ပန်းပင်ကို ကြည့်နေတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ငါ့နှုမကိုကြည့်နေတဲ့ဘာ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား’

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာကူ”

‘အဲအဲ ဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန် ကျွန် ကျွန်တော်ပန်းပင် ကိုပဲကြည့်နေတာပါ၊ အစ်ကိုကြီးစိတ်ထင်လို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ဘုရားစူးမိုးကြိုးပစ်ရစေရဲ အဟ’

မင်းနေနွယ်ခဗျာ အတင်းပင်လိမ်ပြောနေရသည်။

‘ဘာဘာ စိတ်ထင်နေလို့ရမှလဲ အဲအဲ နေစမ်းပါဦး မင့်ကို ငါ့မြင်ဖူးသလိုလိုပဲ... ဒီတော့ မှန်မှန်ပြောစမ်း မင်း ဘယ်ကလဲ’

‘ကျွန် ကျွန်တော် ရွှေမန်းကပါခင်ဗျာ’

မင်းနေနွယ်ဆိုလိုသည်မှာ မန္တလေးရွှေမန်းကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ အောင်ဟိန်းကမူ ထိုသို့မထင်ဘဲ သူ့ကို ရွှေမန်းဖာတိ ဆောင်ရာမှလူဟူ၍ ထင်သွားတော့သည်။

‘အဲ... ဟုတ်ပြီ ဒါကြောင့် မင့်ကိုငါက မြင်ဖူးတယ်ထင် နေတာ ဒါထက် မင်းက ရွှေမန်းသဘင်မှာ ဘာလုပ်ရသလဲ’

“ဟိုက်”

အောင်ဟိန်း၏စကားကြောင့် မင်းနေနွယ်နှုတ်ဖျားမှ အာ ဗေဒိုတ်သံကြီး ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ဆင်းဝါဒုထွေးကလေး မှာတော့ အစ်ကိုဖြစ်သူနှင့် မင်းနေနွယ်ထို့ ပြောစကားများ ထိုနားထောင်ရင်း ရယ်ချင်စိတ်ထို့ကို တုားမနိုင်အောင်ဖြစ်နေ တော့သည်။

‘ဟေ့ကောင် ဟိုက်တွေ ဂိုက်တွေလုပ်မနေနဲ့ မင်းက ရွှေမန်းသဘင်ထဲမှာ ဘာလုပ်ရသလဲ အားဆွဲတဲ့ဘက်ကလား ဒို့မှူးတဲ့သူလား’

အောင်ဟိန်း ဆက်မေးနေပြန်သည်။

‘အာ... အစ်ကိုကြီး ကျွန် ကျွန်တော် နဲ့မမှတ်တတ်ပါဘူး အဲ ဘာဂျာကောင်းကောင်းမှတ်တယ်ခင်ဗျာ’

“ဘာ...ဘာဂျာလဲ ပြောစမ်း”

‘ဟိုဟို အပေါက်ကလေးတွေပါတဲ့ဘာဂျာ ခင်ဗျ’
မင်းနေနွယ်၏ အဖြေစကားကြောင့် အောင်ဟိန်းဒေါက်န့်
သွားတော့သည်။

‘ဟေ့ကောင် မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲ သေချင်လို့
ဝါကို ညှစ်တီးညှစ်ပတ်တွေ ပြောနေတာလားဟင်’

‘အာအာ မဟုတ်ရပါဘူးအစ်ကိုကြီးရယ် ကျွန်တော်ဆိုလို
တာက တူရိယာသံစုံတွေထွက်အောင် မှုတ်လို့ရတဲ့ဘာဂျာပါ
အင်း အင်္ဂလိပ်လိုတော့ ဟာမိုနီးယားလို့ ခေါ်ပါတယ် အဟဲ့’

‘တော်စမ်း မင်းမဟုတ်တာတွေ ပြောမနေနဲ့ ဝါက
ရွှေမန်းသဘင်ဆိုရင် ခဏခဏကြည့်တဲ့ ကောင်ကွ၊ မင်းအခု
ပြောနေတဲ့ ဘာဂျာဟာ ရွှေမန်းသဘင်ရဲ့ထီးဝိုင်းမှာ ဝါမတွေ့
မိပါဘူး၊ ဒီတော့ မင်းကဘာလုပ်သလဲပြောပါ’

‘အာ... အစ်ကိုကြီး ကျွန်တော်က ရွှေမန်းသဘင်ကမှ
မဟုတ်ဘဲ’

‘နို့ စောစောကပြောတော့ ရွှေမန်းကဆို’

‘မှန်ပါယ်၊ ရွှေမန်းကဆိုတာ ရွှေမန်းသဘင်ကို ဆိုလို
တာမဟုတ်ပါဘူး၊ မန္တလေးရွှေမန်းသားလို့ ပြောတာပါ’

‘ဟွန်း... စောစောကတည်းက ကျွန်တော်ဟာ မန္တလေး
သားပါလို့ ပြောလိုက်ရင်ရှင်းနေတဲ့ဟာ၊ အခုတော့စကားကို
ရွှပ်အောင် ရွှေမန်းလေး ရွှေမန်းကလေးနဲ့ လုပ်နေလိုက်တာ
တယ်လေ ဝါလုပ်လိုက်ရ သေတော့မယ်’

“အံ့မယ်လေးဗျ”

အောင်ဟိန်း၏စကားအဆုံးတွင် မင်းနေနွယ်၏ ကြောက်
အားလန့်အားဖြင့် အော်လိုက်မိသည်။

‘ဟကောင် ဒါအဘာဖြစ်ရတာလဲ’

“အော်လိုက်တာပါ”

‘ဟ အော်ရအောင် မင့်ကို ဝါဘာမှမလုပ်ရသေးပါလား
ကွ’

‘ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီးဘာမှ မလုပ်ရသေးလို့ အော်နိုင်
တာပေါ့၊ လုပ်မှတော့ ဘယ်အော်နိုင်တော့မလဲ၊ သေရုံပဲ
ရှိမှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က ရီဟာဇယ်လို့ ခေါ်တဲ့
အစမ်းသဘောနဲ့ အော်ကြည့်တာပါခင်ဗျ’

‘အံ့မယ်...အော်တာတောင်၊ ရီဟာဇယ်ရယ်လို့ ရှိသေး
သလား၊ ဒီမယ် ဟေ့ကောင် မင်းဘာမှလာပြီး လှိမ့်မနေနဲ့
မင်းဟာ ဝါနဲ့မကို လာရစ်နေတာ မဟုတ်လား’

“မ...မ...မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျ”

“ဘာမဟုတ်ပါဘူလဲ ဟုတ်ကို ဟုတ်ရမယ်”

‘မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ အစ်ကိုကြီး နှမကို ရစ်ရကောင် အစ်ကိုကြီး ညီမက ရစ်လုံးမှ မဟုတ်တာ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား အဟ’

‘အေး...ဟုတ်တယ်၊ ဘာ ဘာ ဘာပြောတယ်။ တယ်မင်း ဟာလေ အညာဆာပိပိ စကားနဲ့ ငါ့ကို အူချာပတ်ချာဖြစ်အောင် လုပ်တဲ့ကောင် မင်းတော့ နာချင်နေပြီ ထင်တယ် ဟွန်း ဟွန်း ဟွန်း’

အောင်ဟိန်း ဒေါသရှိန် တလိပ်လိပ်ဟက်နေသံ။

ဆင်းဝါနုထွေးမှာတော့ သူတို့နှစ်ဦး ပြောနေကြပုံကြပုံကို နားထောင်ရင်း ရယ်ချင်စိတ်တွေကို ကြာကြာ မျိုသိပ်ထားနိုင်တော့ပေ။

စစ်ခနဲ ရယ်ချလိုက်မိသည်။

ဆင်းဝါနုထွေး၏ ရယ်သံကြောင့် အောင်ဟိန်း မျက်လုံးကြီး အပြူးသားဖြင့် လှမ်းကြည့်ကာ မေးသည်။

‘ဟဲ့ ကောင်မလေး နင်က ဘာဖြစ်လို့ ရယ်ရတာလဲ ဟင်’

“သ...သဘော ကျလို့”

‘ဟေ...သဘောကျလို့ ဟုတ်လား’

“ဟုတ်ကဲ့”

‘ဟင်... နင်က ဒီအကောင်ကို သဘောကျနေတယ်ပေါ့လေ ပြောစမ်း’

‘ဟာ...ကိုကိုကလဲ ဒါကိုပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုကိုတို့ ပြောနေ ဆိုနေကြတာတွေဟာ ရယ်စရာကောင်းလို့ ပြောနေတာပါ’

‘ဘာရယ်စရာကောင်းတာလဲ၊ အခု ဒီနေရာက သွားစမ်း’

အောင်ဟိန်း၏ မှာန်မဲ့သံကြောင့် စောစောက ပြုံးရွှင်နေသော ဆင်းဝါနုထွေး၏ မျက်နှာတလေးမှာမည်း၍ သွားတော့သည်။

‘ဟဲ့...ငါပြောနေတယ် မဟုတ်လား၊ သွားမင်းဆို သွားစမ်း’

အောင်ဟိန်းက ဒေါသသံကြီးဖြင့် ပြောနေ၍ ဆင်းဝါနုထွေးမှာ မင်းနေနွယ်ဘက်သို့ တင်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး အိမ်ဘက်သို့ လှည့်ထွက်သွားသည်။ မင်းနေနွယ်ကတော့ ဆင်းဝါနုထွေးကလေးအား ကရုဏာမကင်းဟန်ဖြင့် ဝေးကြည့်နေမိသည်။

“ဟေကောင်”

“ခင်ဗျာ”

‘မင်းလဲ သွားတော့’

‘ဘယ်ကို သွားရမှာလဲ အစ်ကိုကြီး နှမလို သွားရမှာလဲ’

“အေး...ဟုတ်တယ်”

အောင်ဟိန်း၏ စကားကြောင့် မင်းနေနွယ်မှာ ခြံထဲသို့ ဝင်လာသည်။

‘ဟ ဟ...ဟဲ ကောင်၊ ဒါက ဘာလာလုပ်တာလဲ’

‘နို့... အစ်ကိုကြီးက သွားတော့ဆို’

‘အေးလေ...ဒါကို မင်းက ဘယ်သွားမလို့လဲ’

‘အစ်ကိုကြီး နှမဆီကို သွားခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူးလား’

မင်းနေနွယ်၏ စကားများကို ကြားရလျှင် အောင်ဟိန်း၏ မျက်နှာတပြင်လုံးမှာ ငရုတ်ရည်နှင့် အပက်ခဲလိုက်ရသလို နီနီရဲ ကာ သွားတော့သည်။

‘ဟင်...မင်းက ဣဏ္ဍဝေ ငါ့နှမဆီကို သွားခိုင်းရအောင် မင်းက ဘာကောင်မို့လို့လဲ၊ ဒါဟာ ဆက်သက်မဲ့ ငါ့ကိုလာ

ရန် စတာမို့ အောင်ဟိန်းအကြောင်းပြုရသေးတာပေါ့၊ ကိုင်းခွေးမသား သေဖို့သာပြင်ပေတော့’

အောင်ဟိန်းလည်း ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မင်းနေနွယ်အား ဒေါသအမျက် ချောင်းချောင်းထွက်နေသော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် ကြည့်ရင်း တစ်ဟုန်ထိုးလိုက်ဖမ်းတော့သည်။

ဤတွင် မင်းနေနွယ်မှာလည်း ထိတ်လန့်က “ကယ်တော် ခွံကြပါဦးဗျို” ဟူ၍ အော်ရင်း အောင်ဟိန်း၏ အပမ်းမခံရအောင် တစ်ဖိုန်ထိုးထွက်ပြေးသွားတော့သည်။

ပြေးလိုက်သည်မှ မင်းနေနွယ်အဖို့ သူစီးထားသော ဖိနပ်များပင် ကျွတ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်အထိ ပြေးရင်း သူ၏ ခြေထောက်များကိုလည်း “နောက်ကျတဲ့ ခြေထောက် သစ္စာဖောက်” ဟူ၍ ရေရွတ်ရင်း တအားပြေးနေတော့သည်။

*

ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူများကတော့ အောင်ဟိန်းအကြောင်း သိနေကြသူများ ပီပီ မင်းနေနွယ်အား စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာဖြင့် ဘေးမှကြည့်နေမိကြသည်။

မည်သူမှ အောင်ဟိန်းကို မဝံ့ဘဲဝံ့ကြချေတကား။

မင်းနေနွယ်ခမျာမှလည်း ဒေါသအိုး အောင်ဟိန်း၏အမိ ကို ခံလိုက်ရလျှင် လူ့ဘဝမှာ မဂ္ဂမလှအတီးခံရမည်ပို့ အရှိန် ကို အစွမ်းကုန်ထိုး၍ ပြေးနေသဖြင့် အောင်ဟိန်းမှာ လိုက်လေ ဝေးလေဖြစ်နေတော့သည်။

မကြာမီ မင်းနေနွယ်မှာ သူတည်းခိုရာ မြစိန်၏အိမ်သို့ရောက် လာခဲ့သည်။ မြစိန်မှာ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ပတ် နေရာမှ သူ၏အိမ်တွင်းသို့ မောကြီးပန်းကြီးဖြင့် ပြေးဝင်လာ သော မင်းနေနွယ်အား အံ့ဩဟန်ဖြင့် ဝေးကြည့်နေရာမှ လှမ်း မေးသည်။

“ဟေ့ ကောင် ဘာဖြစ်လာရတာလဲ”

“ဟောဟဲ...ဟောဟဲ”

မင်းနေနွယ်မှာ ပြန်မဖြေနိုင်သေးဘဲ အထက်ပါအတိုင်း ဟောဟဲ...ဟောဟဲဆိုဖြင့်သာ အသံပြန်ပြုနေသည်။

(ခုနစ်)

ပြေးသူနှင့် လိုက်သူ။

ထိုကဲ့သို့ မင်းနေနွယ် တစ်ယောက် ရှေ့မှ တအားပြေး သွားသည်ကို မြင်ရလျှင် အောင်ဟိန်းကလည်း နောက်မှ ဒေါသတကြီးဖြင့်လိုက်ရင်း မင်းနေနွယ်ကြားအောင် အောက် ပါအတိုင်း ကျားဟိန်းသံကြီးဖြင့် အော်ပြောနေသည်။

‘အိမ်း...ပြေးထားကွ...ပြေးထား၊ ပိများမိရင်တော့ မင့် ကုပ်ကို ချိုးပစ်မယ်။ မိုးလုံးဟိန်းတဲ့ ရျိုးသိမ်းတဲ့ကွ၊ အဲလေ မိုးလုံးခြိမ်းမယ် အောင်ဟိန်းတဲ့ကွ၊ ရှောင်တိမ်းလို့ များရမယ် မထင်နဲ့နော် ဟွင်း ဟွင်း ဟွင်း’

၁၀၀ ကြူမွှေး

‘အာ...မိကောင်နဲ့တော့ ခက်နေပါပြီ၊ ဘာဖြစ်တာလဲကွ၊ ပြောစမ်းပါ’

မြစိန်က စိတ်မရှည်သံဖြင့် ဆက်မေးနေသည်။

“ဟောဟဲ...ဟောဟဲ”

မင်းနေနွယ်မှာ မြစိန်ကိုလက်ကားပြရင်း အထက်ပါအတိုင်း ဟောဟဲဖြင့် အမောပြေနေသည်။

‘ဟကောင်ကြီးရ၊ ငါမေးတာကို ပြန်မဖြေဘဲ ဟောဟဲ ဟောဟဲနဲ့ အမောမစဲဘဲ တောထဲက သရဲဆွဲသလိုဘဝကြောင့် ဖြစ်နေရလာတယ်ဆိုတာ ငါ့ကိုအမြန်လင်းစမ်း’

နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မေးတော့မှ မင်းနေနွယ်ထံမှ မော ဟိုက်သံကြီးဖြင့် အဖြေပေါ်လာတော့သည်။

‘ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွာ၊ လူဘီလူးကြီးနဲ့တိုးလို့ ခွေးပြေးဝက် စပြီး အခုလိုပြေးလာခဲ့ရတာပေါ့ ဝှီး’

‘ဟင်...မင်းကပြောတော့ ခွေးပြေးဝက်ပြေးတဲ့ ငါမြင်ရ တာကတော့ မင်းပြေးပုံဟာ ခြေနှစ်ချောင်းထဲနဲ့လူလို စပြီးလာ တာပါကလား၊ ခွေးပြေးဝက်ပြေးလိုပြေးရင် ခြေလေးချောင်း ထောက်ပြီး ပြေးရတယ်ကွ၊ ဟား ဟား ဟား’

‘တယ်...သေနာကျကလဲ အခုရေထဲမှာ နောက်နေပြန်ပါ ပြီ၊ ဟိုက်...ဟိုမယ်တွေလား၊ ဆူပါဂျိုင်းယဲင့်ကြီး ငါ့နောက် နီလိုက်လာပြီ၊ ငါ့ငါ့-နောက်ပေးခန်းထဲ ဝင်ပုန်းနေတော့ ယယ်၊ မင်းကြည့်ပြောလိုက်ကွာ’

မင်းနေနွယ်မှာ သူ့နောက်သို့လိုက်ပါလာသော အောင် ဇိန်းကို လှမ်းမြင်ရလျှင် မြစိန်ကို အထိတ်တလန့်ဖြင့် ပြောကာ နောက်ပေးခန်းသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။ မြစိန်ကတော့ ဟန် ဆျက် စောစောကသူပတ်လက်စ ဝတ္ထုကိုဆက်ဖတ်ဟန် ပြု နေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အောင်ဟိန်းမှာ အိပ်ပေါ်သို့ ခေါ်ကြီးမော ကြီးဖြင့် ပြေးတက်လာသည်။ သူ့၏ကြီးမားလှသော ခန္ဓာကိုယ် ကြီးကြောင့် မြစိန်၏ ပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေးမှာ ငလျင်လှုပ် အလို သိမ့်သိမ့်တုန်သွားတော့သည်။

အိမ်ကြီးသိမ့်ခနဲတုန်အောင် လှုပ်သွားသည်နှင့် မြစိန်မှာ အတ္တုစာအုပ်ကလေးကို အမြန်ချကာ လက်နှစ်ဖက်ကိုယှက်ရင်း အောက်ပါအတိုင်း ရေရွတ်နေသည်။

‘ဣတိပိသောဘဂဝါ- အရဟံ- သမ္မသမ္ဗု ဇ္ဈော ဝိဇ္ဇာ-’

“ဟေ့ ကောင်မြစိန်”

မြစိန်ဘုရားစာကို ရွတ်ဖတ်နေခိုက် အောင်ဟိန်း၏အသံ ကြီးမှာ စူးရှစွာပေါ်လာသည်။

‘ဗျာ...ဟင်...အစ်ကို အောင်ဟိန်းပါလား၊ အဟဲ’
မြစိန် မသိဟန်ဆောင်၍ သွားပြီးကော နှုတ်ဆက်နေသည်။

‘နေစမ်းပါဦး၊ မင်းကဘာဖြစ်နေရတာလဲ’

‘ကျွန်တော်လား၊ ခုနစ်က ငလျင်လှုပ်သွားလို့ ကြောက်
ပြီး ဘုရားစာရွတ်နေတာလေ၊ အစ်ကိုမသိဘူးလား၊ အဟဲ’

‘ဘယ်ကလာ ငလျင်လှုပ်သွားလို့လဲ ငါအိမ်ပေါ်ထက်လာ
လို့ လှုပ်သွားတာပါကွ’

‘ဪ...ဟုတ်လား သိပါဘူး၊ ကျွန်တော်က ငလျင်လှုပ်
နေတယ်မှတ်လို့ပါ၊ ဒါထက်အစ်ကိုဟာ ကျွန်တော် ဆီလာလည်
လာတာထင်တယ်ဟုတ်လား’

မြစိန်က မသိဟန်ဆောင်၍ မေးနေသည်။

‘အလည်လာတာ မဟုတ်ဘူးကွ’

‘ဒါဖြင့် ဘာကိစ္စလဲ၊ ဪ...သိပြီ၊ မီးကင်းကြေးတွေ
လာကောက်တာလား’

‘ထွတ်...ဘယ်ကဟုတ်ရမှလဲ၊ ငါဘယ်တုန်းက မီးကင်း
ကြေးတွေ လာကောက်ဖူးလို့လဲကွ’

‘အဟဲ...ကျွန်တော်လဲ ထင်ကြေးနဲ့ ရမ်းတုတ်တာပါ၊ ထိုင်
ဝါဦးလား အစ်ကို’

‘မထိုင်ပါဘူး၊ ငါလာတာက ထိုင်ဖို့လာတာမဟုတ်ဘူး၊
စီရစ္ဆာန်တစ်ကောင် လာရှာတာကွ’

‘ဗျာ... တိရစ္ဆာန်ဟုတ်လား၊ ဘယ်လို တိရစ္ဆာန်မျိုးလဲ၊
ခြေနစ်ချောင်းနဲ့ တိရစ္ဆာန်လား၊ လေးချောင်းလား ပြောပါ’

‘ခြေနစ်ချောင်းနဲ့ တိရစ္ဆာန်ပေါ့၊ မင့်အိမ်ပေါ်ကိုဆော်
နေတယ်မဟုတ်လား’

‘အာ...အစ်ကိုအောင်ဟိန်းကလဲဗျာ၊ ကျွန်တော် အိမ်မှာ
ခြေနစ်ချောင်းနဲ့တူတဲ့ သတ္တဝါဆိုလို့ ကင်းလိပ်ချောတောင်
မရှိပါဘူးဗျာ’

‘ဟကောင်ရ ကင်းလိပ်ချော ဆိုတာ ခြေနစ်ချောင်းမှ
မဟုတ်တာ၊ ခြေလေးချောင်းနဲ့ပဲဟာ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်မြင်ဖူးတဲ့ ကင်းလိပ်ချောကဘော
ခြေနစ်ချောင်းပဲရှိတယ်၊ ကေန္တ သူ့အမေဖိုက်ထဲမှာ ခြေနစ်
ချောင်း မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်နဲ့ တူတယ် အပါး’

‘တော်စမ်းကွာ၊ ပေါက်တတ်ကရတွေ ပြောမနေနဲ့ မင့်အိမ် မှာရှိမယ်ထင်တယ်၊ ဒီတော့ ငါရှာချင်တယ်’

ထိုစကားကြောင့် မြစိန်လန့်သွားတော့သည်။

‘ဟာဗျာ အစ်ကိုအောင်ဟိန်းကလဲ ကျွန်တော်အိမ်မှာ ခြေနှစ်ချောင်းနဲ့တူတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေ မရှိပါဘူး၊ ခြေလေးချောင်း ရှိတဲ့ ကြောင်ကလေးတစ်ကောင်တော့ ရှိတယ်’

‘တယ်...ဒီကောင်နဲ့တော့ ခက်နေပါပြီ ငါပြောတဲ့ ခြေနှစ် ချောင်းနဲ့ တိရစ္ဆာန်ဆိုတာက ဧဟိတ်တိရစ္ဆာန်ကို ပြောနေ တာ မဟုတ်ဘူး လူက လူ အမြင်ကတ်ကတ်ရှိလို့ ငါက တိရစ္ဆာန် လို့ ပြောနေတာ သိပလား’

‘အာ...ဒါဆိုရင်လဲ အစ်ကိုအောင်ဟိန်းမှားနေပြီ ဒီအိမ်မှာ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းပဲ ခြေနှစ်ချောင်းနဲ့ လူသတ္တဝါ ရှိနေတာပါ ကျန်ခြေနှစ်ချောင်းနဲ့လူသတ္တဝါဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော် အမေတောင် ဟိုအရှေ့ဘက်ကို ကြွေးတောင်းသွားနေလို့ မရှိပါဘူး အကိုကြီးရ’

‘မလို့ချင်ဘူး ငါဆိုတဲ့ကောင်က ရွာမယ်ဆိုရင် ရွာရမှ ကျေနပ်တာမို့ ငါကတော့ မင်းတို့ တစ်အိမ်လုံး ဝင်ရွာချင်တယ် အဲဒါ မင်းက ခွင့်ပြုမလား’

“မပြုဘူးဆိုရင်ကောဗျ”

‘မပြုဘူးဆိုရင်တော့ အတင်းဝင်ရွာရလိမ့်မယ် ငါတယ် လောက် အင်အားကောင်းတယ်ဆိုတယ် မင်း သိတယ်မဟုတ် ထား တားနိုင်ရင် တားပေါ့’

‘မတားရဲပါဘူး အစ်ကိုကြီးရာ မလချင်းက ယှဉ်နိုင်စာမှ ဟုတ်တာ၊ ဒါပေမယ့် ဝင်ရွာလို့တဲ့ အစ်ကိုသာ အမောအပတ် ထင်မှာပါ...ဟဲဟဲ’

‘ကိစ္စမရှိဘူး မော့စရာရှိရင် ငါမော့မှာမို့ မင်း အနေသာ ကြီးပါ၊ ငါဝင်ရွာမယ်နော်’

အောင်ဟိန်းမှာ ပြောရင် မြစိန်တို့ အိမ်ခန်းသို့ ဧလျင် ဝင် ရွာသည်။

ထိုအချိန်တွင် မင်းနေနွယ်ကတော့ အောင်ဟိန်းအိမ်တွင်းသို့ ဝင်ရွာမည်ဟူသော ‘အထံကိုကြားရက်တည်းစာ နောက်ပေး နန်းမှနေ၍ ပြတင်းပေါက်ကို ကျော်ကာ လွတ်ရာသို့ ပြေး သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

မြစိန်ကတော့ မင်းနေနွယ် အိမ်ထဲမှာရှိနေဦးမည် အထင် ပြင့် အောင်ဟိန်း ရွာနေစဉ် အောက်ပါအတိုင်း အော်ပြော နေသည်။

‘ကြွက်ကြီးရေ လုံအောင်ပန်း ကြောင်ကြီးလာလိမ့်မယ်
ဟေ ဟေ ဟေ ဟေး ဟေး’

အောင်ဟိန်းမှာ မြစိန်၏ အသံကြောင့် လှမ်းကြည့်ကာမှေး
သည်။

‘ဟေ ဘောင် မြစိန် ဘာတွေပြောနေတာလဲကွ’

‘သိချင်းဆိုနေတာပါ အစ်ကို အဟ’

‘ဟုတ်ကဲ့လား ဝါဂ္ဂာနေတာကို မင်းအိမ်ထဲမှာ ပန်းနေတဲ့
ဟို ခွေးတိရစ္ဆာန် သိအောင် အချက်ပေးနေတာ မဟုတ်လား’

‘မဟုတ်ရပါဘူး အစ်ကိုရာ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ မရဘဲ ရှိရစေခဲ့
ကျွန်တော် အခု ဆိုနေတာက စတီရီယိုတေးသစ်ကလေး တစ်
ပုဒ်ပါ’

‘တော်စမ်း စတီရီယိုတေးဆိုရင် ငါလဲ ကြားဖူးတာပဲ မင်း
အခုဆိုတဲ့ ကြွက်ကြီးရေ လုံအောင်ပန်းဆိုတဲ့ စတီရီယိုကိုတော့
မကြားဘူးပါဘူး’

‘အဟ အစ်ကို ဘယ်ကြားဖူးပါ့မလဲ ဒီစီရီးက မထွက်သေး
ပါဘူး’

‘မထွက်သေးဘဲနဲ့ မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ရတာလဲ ပြောစမ်း’

‘ဝါက ဒီလိုပါလေ အဲဒီ စီးရီးကို သိဆိုမယ် သူက ထက်
သစ်စ အဆိုတော် နေမင်းနိုင်တဲ့ သူအခု ထုတ်မယ် ပီကင်း
ဘဲကင် လို့ အမည်ပေးထားတဲ့ စီးရီးခွေထဲမှာပါတဲ့ သိချင်းပါ
ဖဲဟဲ’

မြစိန်မှာ အခန်းထဲ၌ ပန်းအောင်းနေသော မင်းနေနွယ်
ပြေးနိုင်ရန်အတွက် ယခုလို ပြီးဖြန်းကာ ပြောနေခြင်းပင်။

‘ဟေ ဒီမယ် မြစိန် မင့်ဟာမင်း ပီကင်းဘဲကင် စီးရီးမက
လို့ ဟောင်ကောင် အခေါက်ဆင် စီးရီးပဲ ဖြစ်နေဖြစ်နေ မင့်
ပါးစပ် ကို ပိတ်ထားစမ်း ငါကတော့ တစ်အိမ်လုံး ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်
တစ်ဝပ်စာမကျန်အောင် ရှာမှာပဲ’

‘အာ....အစ်ကိုကလဲ ကြက်မ တစ်ဝပ်စာလို့သာ ကြားဖူး
ပါတယ် ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ် တစ်ဝပ်စာတော့ မကြားဘူးပါဖူး’

‘အိမ်း....မှကြားဘူးရင် ငါရှင်းပြမယ် ကြက်မတစ်ဝပ်စာဆို
တာက နည်းနည်း ကျယ်နေတယ် ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ် တစ်ဝပ်စာဆိုတာ
က နှမ်းစေ့တောက်လောက်တောင် မကျယ်တဲ့အတွက် အိမ်
ထဲမှာ ပန်းနေတဲ့ကောင်ကို နေရာယပ်မထားဘဲ အပြည့်အဝ
ရှာမယ်လို့ ငါဆိုလိုတာပဲ သိပြီလား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘သိရင် မင့်ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားပေတော့’

အောင်ဟိန်း ပြောရင်း တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက်နှင့် မင်းနေနွယ်ကို လိုက်ရှာနေသည်။

မည်သို့ပင် ရှာရှာ မင်းနေနွယ်လိုဘော့ သူမတွေ့ရတော့ပေ။

‘အဟဲ...ကျွန်တော် ပြောတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီအိမ်ထဲမှာ တယ်သူမှ မရှိပါဘူးလို့ ဒါကို အစ်ကိုက မယုံဘဲကိုး ဟဲဟဲ’

မြစိန်က ခပ်ကြားကြားကလေး ပြောနေသည်။

‘မှန်တယ် ငါဆိုတဲ့ကောင်ကတော့ သူများတာကို အယုံ အကြည်မရှိဘူး ကိုယ်တိုင် တွေ့ရ သိရမှ ယုံတာကွ၊ ကိုင်း ငါ ပြန်တော့မယ်’

အောင်ဟိန်း ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မြစိန်၏ အိမ်ပေါ်မှ ပြန် ဆင်းသွားသည်။ သည်တော့မှလည်း ဟူး ခနဲ ဆက်ဖြင်းရှည် ကြိုးကို ချနိုင်တော့သည်။

(၅၆)

အငမ်းလွန်သူ။

မင်းနေနွယ်မှာ အောင်ဟိန်းအား အကြောက်ကြီးကြောက် နေစေကာမူ နှမဖြစ်သူ ဆင်းဝါနုထွေးကိုတော့ မချစ်မကြိုက် ဘဲမနေနိုင်ပေ။ မရမနေနိုင် စွဲလမ်းစိတ်တွေက ပိုမိုကြီးထွား လာနေသည်။

သို့ဖြစ်၍လည်း မင်းနေနွယ်မှာ နောက်ရက်များ၌ ဆင်းဝါ နုထွေးကို ဆက်၍ချောင်းမြချောင်းနေသည်။ အောင်ဟိန်းက လည်း မင်းနေနွယ်ရောက်လာမည်ကို သိနေ၍ သူကလည်း ယခင်လို ညီမကိုပစ်၍ အပြင်မထွက်တော့ပေ။ ဝါးရက်လုံးလုံး အိမ်တွင်သံမှိုစွဲအလို မြနေတော့သည်။

၁၁၈ ကြုံမှူး

ဆင်းဝါနုထွေးကိုလည်း ညနေဘက်တွင်ပန်းခြံထဲသို့ဆင်း၍
ရေလောင်းခြင်းကို ပိတ်ပင်တားမြစ်ထားခဲ့သည်။

ဆင်းဝါနုထွေးအစား အောင်ဟိန်းကိုယ်တိုင် ဆင်း၍
ပန်းပင်များကို ရေလောင်းနေသည်။

ထိုရှုခင်းကိုမြင်နေရသော မင်းနေနွယ်ကတော့ အောင်ဟိန်း
အား ဒေါသတွေပြင်ကာ အောက်ပါအတိုင်း မေတ္တာပွားနု
သည်။

‘ဟင်း... ပြိတ္တာကြီး ကာလနာကြီး သူများချစ်ခြင်းကို
ပိတ်တဲ့ မသာကြီး လူ့ကောင်ကြီးသလောက် သဘောပုပ်
မနေယုတ်တဲ့သေချင်းဆိုးကြီး “တောက်” အင်အားချင်းမမျှသို့
အညံ့ခံတာကို သူက အဟုတ်ကြီးမှတ်နေလိုက်တာ သူ့ကို
တကယ်ကြောက်နေသလား၊ မသိဘူး၊ မထင်နဲ့ဟေ့ ခင်ဗျားလို့
ထာမလမျိုးရိုရင် မင်းနေနွယ်တို့က လက်ခမောင်း ခတ်ပြီး
ချဲလင်းလုပ်ဝံ့ပါတယ် ဟင်း ဟင်း ဟင်း’

မင်းနေနွယ်မှာ အထက်ပါအတိုင်း အောင်ဟိန်းကိုစိတ်ထဲမှ
နေ၍ ချဲလင်းလုပ်နေသည်။

သူ့အဖို့တော့ဆင်းဝါနုထွေးကိုမြင်ရလေလေအောင်ဟိန်း
အား ဒေါ်ပုလေလေဖြစ်နေတော့သည်။

အောင်ဟိန်းကလည်း အောင်ဟိန်းပင်။

သူ့ကိုစွဲရှိ၍ အပြင်သို့သွားလျှင်ပင် ညီမဖြစ်သူကို အိမ်တွင်
မထားခဲ့ပေ။ သူနှင့်တပါတည်းခေါ်သွားခဲ့သည်။

သည်တော့ မင်းနေနွယ် ဒေါ်ကန်မည်ဆိုလည်း ဒေါ်ကန်
ဧရာပင်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မင်းနေနွယ်ကတော့ လွယ်လွယ်
နှင့် အလျော့ပေးတတ်သောလူစားမဟုတ်ပေ။

သူက ခက်လေ ကြိုက်လေ လူစား။

အောင်ဟိန်းတစ်ယောက် သူ့ညီမကို မည်မျှကြာကြာထိန်း
ထားနိုင်မည်နည်း။

ရှေးခေတ်ကဆိုလျှင် သက်ဦးဆံပိုင်ဘုရင်များသည် သူ့ကို
သမီးတော်တို့အား ‘ဖို’ဆိုလျှင် ယင်ဖိုမှ မသမ်းစရအောင်
ဘုခုနစ်ဆင့်တွင်ထား၍ ခုမက်စစ်သည်တော်တွေ အထပ်ထပ်
ဖြင့် လိုခြုံအောင်စောင်ကြပ်နေကြစေကာမူ ပွင့်ချိန်တန်တော့
ပွင့်သွားရရှာသည်။ အဲလေယောင်လို့ စွဲချိန် တန်တော့လည်း
စွဲသွားခဲ့ရသည်။

ထိုနည်းတူစွာပင် ယခုလည်း ဆင်းဝါနုထွေးကို သူ့ကစ်ကို
အောင်ဟိန်းက သူနှင့်မကြိုက်မိစေရန် မည်မျှပင် စောင့်ကြပ်
တားဆီးနေစေကာမူ တစ်နေ့တွင်တော့ သူနှင့်သာရစေရမည်
ဟူ၍ မင်းနေနွယ်က စွဲမြဲစွာယုံကြည်ထားသည်။

သည်တော့ အောင်ဟိန်းက ဆင်းဝါနုထွေးအား သူနှင့် မဆိုစဉ်းမိစေရန် မည်သို့ပင် ကြိုးစားကြိုးစား သူ့ဆတော့ အခွင့်အခါကိုသာ ချောင်း၍နေသည်။

ကြာကြာတော့ မချောင်းလိုက်ရပါ။ နဝမမြောက်နေ့တွင် တော့ မင်းနေနွယ်မှာ ဆင်းဝါနုထွေးကလေးနှင့် နှစ်ကိုယ် တွေ့ကြရန်အကြောင်းက ပန်လာတော့သည်။

ထိုနေ့နံနက် (၁၁)နာရီခန့်တွင် မင်းနေနွယ်မှာ မအူကုန်း လမ်းဆုံတွင်ရှိသော ကြက်လျှာစွန်းခံပေါက်ဆိုင်တွင် စားရ သည်မှာ ကြာလှပြီဖြစ်သော ထိုဆိုင်ခံပေါက်ကို တစ်ဦးတည်း ထိုင်၍ တုတ်နေသည်။

သူ့မျက်နှာပြုကာ ထိုင်နေသောနေရာမှာ လမ်းမဘက်သို့ မျက်နှာပြုထား၍ လမ်းသွားလမ်းလာများနှင့် ဥဒဟိုသွား လာနေကြသော ကားချိုးစုံတို့ကိုပါ ခံပေါက်စားရင်းမြင်တွေ့ နေရသည်။

ထိုအခိုက် ဆင်းဝါနုထွေးနှင့် မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ညိုညိုတို့ နှစ်ဦး စကားတပြောပြောနှင့် သူ့စားနေသော ခံပေါက်ဆိုင်မှ ဖြတ်၍သွားသည်ကို မြင်ရသည်။ မင်းနေနွယ်မှာ သူလုံးဝ မမျှော်လင့်ဘဲ ဆင်းဝါနုထွေးကိုတွေ့ရလျှင် ဝမ်းသာလွန်းလို့ ဟာခနဲ သူ၏နှုတ်မှအသံမှာ ပေါ်တောက်လာသည်။

ထိုအသံကြောင့် သူ၏မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာတွင် စားနေ သော လူကြီးက သူ့ကိုလှမ်းပြောသည်။

‘အဟဲ ငါတူ လျှာပူသွားတယ်ထင်တယ်၊ ဟုတ်တယ်ကွဲ့၊ ဒီဆိုင်ကခံပေါက်က ထောပတ်တွေခိုင်းချင်းနဲ့မို့ အင်မတန် ဂုဏ်၊ သတိထားပြီးစားမှ တော်ရုံကျတာကွဲ့ဟဲဟဲ’

ရှေ့မှလူကြီးက သူ့လျှာအပူ လောင်သွားသည် ထင်ကာ ပြောနေခြင်းပင်။ သူကတော့ ထိုလူကြီးအား ပြန်လည်၍ ရှင်းပြနေတော့ပေ။ ခံပေါက်ကလည်းစားရသည်မှာ အရသာ မရှိနေ၍ သူ့မှာ လိုက်ပွဲဘစ်ပွဲကိုပင် မှာထားမိသည်။

ယခုမူ ထိုလိုက်ပွဲကို ဆက်၍မစားနိုင်တော့ပေ။ ကြက်ရှာ နှုန်းခံပေါက်ထက် ပိုမို၍ အရသာရှိလှသော ဆင်းဝါနုထွေးကို တွေ့နေရပြီမို့ ထိုင်နေရာမှ အပြန်ထုရပ်သည်။

‘ဟာ....အစ်ကို၊ လိုက်ပွဲမှာထားတယ်မဟုတ်လား’

မင်းနေနွယ်မှာ၍ လိုက်ပွဲကိုယူလာသော ကုလားကလေးက တုမ်းပြောသည်။

‘ငါ့အား မှာတော့မှာတယ်၊ ဒါပေမယ့် မစားတော့ဘူး ကွဲ့’

မင်းနေနွယ်ပြောရင်း လက်ဆေးရာနေရာ၌ လက်ကိုအမြန် ဆေးနေသည်။ ပြီးတော့ ကောင်တာတွင်သွား၍ ခွံပေါက်ပိုး၊ ငွေ့များကို ရှင်းကာ အပြင်သို့အမြန်ထွက်လာသည်။ နောက် သူသည်။ မင်္ဂလာဈေးဘက်သို့လှမ်း၍ အခမာတကော ကြည့်မိ ထည်။

တော်ပါသေးသည်။

ဆင်းဝါနုထွေးတို့ သားအမိနှစ်ဦးမှာ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် စကားတပြောပြောနှင့် မင်္ဂလာဈေး၏ တံခါးဝမှ အတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်ကို သူတွေ့ရသည်။

မင်းနေနွယ်လည်း နောက်မှ အမြန်ဆုံး တက်သုတ်ရိုက်ကာ မင်္ဂလာဈေးဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။ သူမင်္ဂလာဈေးဝသို့ အရောက်တွင် ဆင်းဝါနုထွေးတို့သားအမိနှင့် မျက်ခြည်ပြတ် သွားသည်။

‘ဟာ... ဒုက္ခပဲ၊ ဟိုသားအမိ ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်’

မင်းနေနွယ်စိတ်တွင်းမှ ရေရွတ်နေသည်။ စိတ်ကသာ ရေ ရွတ်နေသည် လူထုဘော့ဆက်၍ လျှောက်လျက်ရှိသည်။

ပထမဆုံးသူရောက်သွားသော နေရာမှ ရေဒီယိုကက်ဆက် များ ရောင်းသောဆိုင်တန်းဘက် ဖြစ်နေသည်။

‘ဟယ်... ဝါဆိုတဲ့ကောင်ကလဲ ညံ့လိုက်တာ၊ အမျိုးသမီး တွေဆိုတာ ဒီရေဒီယိုကက်ဆက်ဘက်ကို လာပါမလား၊ အထည် ဆိုင်တွေဘက်သာသွားဘော့မပေါ့၊ အထည်ဆိုင်က အဆင် ဆန်းတွေကသာ အမျိုးသမီးတွေရဲ့စိတ်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ဟာ’

မင်းနေနွယ်မှာ အထက်ပါအတိုင်း စိတ်တွင်းမှပြောရင်း အထည်ဆိုင်တန်းဘက်သို့ ဆက်၍လျှောက်သွားသည်။

မှန်ပေသည်။ အထည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့တွင် ဆင်းဝါနု ထွေးနှင့် သူ့မိခင် ဒေါ်ညိုညိုတို့ အထည်များကိုကိုင်ကာမေး နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ တွေ့ရတော့ သူ့ဘာတွေ့ဆက်လုပ်ရ မည်နည်း။

အနီးတွင်ဆင်းဝါနုထွေး၏ မားသားကြီးကပါနေ၍ တဲ့ တိုးကြီးသွား၍ဒေါ်ရန်တော့ မဆင့်သေးပေ။

သည်တော့ လူသည်လည်း အထည်ဝယ်ဟန်ဆောင်၍ ဆင်း ဝါနုထွေးအနီးသို့တပ်သည်က ကောင်းမည်။

ထိုကမူတစ်ဆင့် ဆင်းဝါနုထွေး ယခုမှမြင်တွေ့ဟန်ဆောင် ကာ နှုတ်ဆက်မည်။ အံ့မယ်လေး၊ ကောင်းလိုက်တဲ့ အဖန် တိုး၍ အဖိုးတန်သော အကြံဉာဏ်ပေးစာကား။

မင်းနေနွယ်မှာ သူ့ဘာသာသူတွေ့၍ သဘောကျမဆုံး ဖြစ်နေသည်။ နောက်သူ၏အိတ်ထဲသို့ ငွေမည်မျှပါသည်ကို အထည်ဆိုင်သို့မသွားမီ စစ်ကြည့်နေရသေးသည်။

ငွေသုံးရာကျော်ခန့် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရမှ သူသည်ကျေနပ် ပြုံးကလေးတစ်ချက်ပြုံးရင်း ဆင်းဝါနုထွေးတို့ရှိရာ အထည် ဆိုင်သို့လျှောက်သွားသည်။

ဆင်းဝါနုထွေးမှာ မင်းနေနွယ် လာနေချိန်တွင် သူမ လိုချင်သော အထည်စတစ်စကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကိုင်တွယ် ကြည့်နေ၍ သတိမပြုမိပေ။

ဆင်းဝါနုထွေး၏ မိခင်ကြီး ဒေါ်ညိုညိုကတော့ မင်းနေနွယ်ကို မြင်တွေ့ဖူးခြင်းမရှိ၍ မည်သို့မှထူးခြားမှုကို မပြပေ။

သူမတို့လိုပင် အထည်လာဝယ်သူတစ်ဦးဟုသာ ထင်နေသည်။ အထည်ဆိုင်မှ အသက်ဝါးဆယ်အရွယ် အဒေါ်ကြီးမှာ မင်းနေနွယ်ကို တွေ့ရလျှင် ပျူငှာစွာ လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။

‘လာပါကွယ်၊ လိုချင်တဲ့ အထည်ထွေကို မဝယ်ပေမယ်၊ ကြည့်နိုင်ပါတယ်၊ အဲဝယ်ချင်ရင်လဲ အတတ်နိုင်ဆုံး လျှော့ပေးပါမယ်၊ အားမနာတမ်းသာကြည့်ပါ’

အဒေါ်ကြီးက သူ့ကိုပြောနေသော်လည်း မင်းနေနွယ် မျက်စိမှာ အထည်လိပ်များဆီသို့ မရောက်ဘဲ တစ်ဖက်တွင်ရှိ ဆင်းဝါနုထွေးဘက်သို့သာ ရောက်နေသည်။

ဆိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီးမှာ မင်းနေနွယ်၏ အပြုအမူကြောင့် အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားသည်။

‘ဟဲ့ သူငယ်၊ အထည်ဝယ်မလို လားကွဲ့’

မင်းနေနွယ်က ဆင်းဝါနုထွေးဘက်သို့ စိုက်ကြည့်နေရင်းမှ ခေါင်းကိုညိတ်ပြသည်။

ဘယ်အထည်ကိုကြိုက်သလဲ ပြောစမ်း’

“သူ့ကို ကြိုက်တယ်...ဟိုက်”

မင်းနေနွယ်မှာ ဆင်းဝါနုထွေးဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြ ရင်း ယောင်ယမ်းကာ ပြောလိုက်မိသည်။

ထိုအခါကျမှ ဆင်းဝါနုထွေးလည်း မင်းနေနွယ်ဘက်သို့ ထမ်းကြည့်မိသည်။ မင်းနေနွယ်ကိုတွေ့ရလျှင် သူမ၏မျက်နှာ အလေးမှာ ပြုံးတော့မလို ဖြစ်သွားသည်ကို မင်းနေနွယ်ထိတ် ဖြူလိုက်မိသည်။

ဆိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီးကတော့ မင်းနေနွယ်ပြောပုံကို နားမထည်သဖြင့် ထပ်မေးနေသည်။

“ပြောစမ်းပါဦး၊ ငါ့တူက ဘယ်ဟာကို ကြိုက်တာလဲ”

‘သူ...လူ...အဲဒါ... ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက သူကိုင်ထားတဲ့ အာကို ကြိုက်တယ်လို့ပြောတာပါ ဒေါ်ဒေါ်ရယ် အဟဲ’

အနီးတွင်ရှိနေသော ဒေါ်ညိုကတော့ ဆိုင်ရှင်နှင့်မင်းနေနွယ် ပြောပုံကို ဝေးကြည့်နေသည်။

‘အို...အဲဒီအစက တစ်စတည်းပဲ ရှိတာကွယ်၊ ငါ့တူလိုချင်ရင် တခြားအစကို ကြည့်ပါဦးလား။ ဒါထက် ငါ့တူယူမယ့် အစက ဘယ်သူ့ဖို့လဲ၊ အစ်မအတွက်လား၊ မိန်းမအတွက်လား ပြောပြပါဦး’

‘အာ အာ ကျွန်တော်မှာ မိန်းမ မရှိပါဘူး၊ အ အ အစ်မအတွက်ပါ အဟဲ’

မင်းနေနွယ် ခေါင်းကလေးတခါခါပြင် ငြင်းနေရသည်။

ဆင်းဝါနုထွေးကတော့ ပြုံးမိ ပြုံးမိ ဖြစ်နေသည်။

အဒေါ်ကြီး၏အသံ ပေါ်လာပြန်သည်။

‘မင့်အစ်မဆိုတာ ဘယ်အရွယ်လောက် ရှိပြီလဲ’

“သူ့ အရွယ်လောက်ရှိပြီ ဒေါ်ဒေါ်”

‘ဟဲ့...သူ့အရွယ်လောက် ဆိုရင်၊ မင့်အစ်မ ဘယ်ဖြစ်နိုင်လဲ၊ ညီမပဲဖြစ်ရမှာပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ အရွယ်အနေနဲ့ကတော့ သူ့ထက်ကြီးတာမှန်ပေမယ့်၊ အဲ...ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကတော့ သူ့လောက်ပဲရှိနေလို့ပါ ဒေါ်ဒေါ် အဟဲ’

မင်းနေနွယ်မှာ ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာမှူးကို လျှောက်ပြောနေခြင်းပင်။

ဆင်းဝါနုထွေးကတော့ ရယ်ချင်နေသည်။

မြွေ...ခမြွေချင်း ခြေမြင်ဟူသော စကားလို မင်းနေနွယ်မှာ အထည်ဝယ်ချင်၍ မဟုတ်ဘဲ မိမိကိုမြင်၍ တမင်ရမယ်ရှာကာ ဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်ကို ရိပ်မိနေသည်။ ဒေါ်ညိုညိုထူမူ မင်းနေနွယ်နှင့် ဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီးတို့ပြောဆိုနေကြပုံကို နားထောင်ရင်း ရယ်နေမိသည်။

‘ကိုင်း ဒါဇီချင် ဟောမိအစကလေးကောကွယ်’

ဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီး ပြောရင်း ဆင်းဝါနုထွေးနှင့် အစနှင့်ဆင်တူယိုးမှူး အထည်စကသေး တစ်ခုကို ထုတ်ပြင်နေသည်။

‘အာ...အဲဒီအစဟာ သူ့လောက် မလှဘူးထင်တယ် ဟဲဟဲ’

မင်းနေနွယ်က ဆင်းဝါနုထွေးဘက်သို့ မေးငေါပြရင် ဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီးကို ပြောနေသည်။

‘ဟောတော့ မင်းကလဲ တစ်ယူဆနဲ့ပဲကိုး၊ နေစမ်းပါဦး။ မင်းပြောနေတာတာ ဟိုကလေးမ လက်ထဲက ကိုင်ထားတဲ့ အထည်စကို ပြောနေတာလား သူ့ရုပ်ကို ပြောနေတာလား’

ဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီးမှာ မထင်သံဖြင့် မင်းနေနွယ်ကို မေးနေတော့သည်။

“နှစ်ခုစလုံးပဲ ခင်ဗျ ဟဲ့ဟဲ့”

“ဟေ...နှစ်ခုစလုံးဟုတ်လား၊ အဲဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မင်းပြောတဲ့ နှစ်ခုအနက် တစ်ခုဖြစ်တဲ့ အထည်စကိုတော့ ငါက ပေးနိုင်တယ်၊ ကျွန်တစ်ခုကတော့ ငါမပိုင်လို့ မပေးနိုင်ဘူး သူငယ်ရေ ဟား ဟား ဟား’

ဆိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီး ပြောပြီး ရယ်နေသည်။

‘ကျွန်တော်က အလကား နောက်နေတာပါ၊ ဒီအစကိုပဲ ကျွန်တော်ယူပါတော့မယ်၊ ဘယ်လောက်ကျသလဲ ဒေါ်ဒေါ်’

မင်းနေနွယ်က ဆိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီးကို ပေးရင်း အိတ်တွင်းမှ ငွေစက္ကူများကို ထုတ်ယူနေသည်။

‘တစ်ကိုက်ကို ခုနစ်ဆယ်ကျတယ်ကွ၊ ငါ့တူက ဘယ်နှစ်ကိုက် ယူမှာလဲ’

‘တစ်ကိုက်ပဲ တော်ပါပြီ ဒေါ်ဒေါ်’

မင်းနေနွယ်၏ စကားအဆုံးတွင် ဆိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီးက အထည်စကို ကိုက်တံဖြင့် တိုင်းကာ တစ်ကိုက်ဖြတ်နေသည်။

မင်းနေနွယ်မှာ ငွေစက္ကူများကို ရေတွက်ရင်းမှ တစ်ဖက်တွင်ရှိ ဆင်းဝါနုထွေးအား လှမ်းကြည့်သည်။

တစ်ဖက်မှလည်း သူ့ကိုကြည့်နေ၍ အကြည့်ချင်း ဆုံသွားကြသည်။

ဤအကြိမ်တွင်တော့ နှစ်ဦးစလုံးမှာ မျက်စိများကို လွှဲမသွားကြဘဲ၊ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အပြု၊ ကိုယ်စီဖြင့် အသည်းနှလုံးချင်း မက်စ်ဆိတ်ချိပို့နေကြသည်။

ထူထိုနှစ်ဦး အငယ်တွင် ရောက်နေသော ဒေါ်ညိုညိုမှာ တော့ အခြားအငယ်များကို ယူကြည့်နေ၍ သမီးနှင့်သမက်လောင်းထို့၏ အသည်းနှလုံးချင်း ကောင်းပြောနေကြသည်ကို မသိလိုက်ပေ။

မည်သည်အတွက်ကြောင့်မှန်းမသိ...

ဆင်းဝါနုထွေးမှာ မင်းနေနွယ် ထောက်လာ ကတည်းက သူမ၏ စိတ်ထဲတွင် ပျော်သလိုလိုဖြစ်နေမိသည်။

မိန်းမပျိုကလေးဖြစ်သော ဆင်းဝါနုထွေးက ဤမျှဖြစ်နေလျှင် ယောက်ျားသား ဖြစ်သော မင်းနေနွယ် အဖို့သော် အဘယ်ဆိုပွယ်ရာရှိတော့အံ့နည်း။

မင်းနေနွယ်မှာ ကျသင့်သော အထည်စအတွက် ငွေများကို ရှင်းပေးပြီး နေသော်လည်း သူ၏မျက်လုံးများကတော့ ဆင်းဝါနုထွေးထံမှ ဖယ်ခွာခြင်း မရှိသေးပေ။

သံလိုက်ခတ်ဖြင့် ဖမ်းဆွဲထားခြင်းခံရသလို စူးစူးစိုက်စိုက် ဖြင့်ဆာ ကြည့်နေသည်။

ထိုစဉ် ဆိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီးက မင်းနေနွယ် ဝယ်ယူခဲ့သော အထည်စကို စက္ကူအိတ်ဖြင့် ထည့်ကာ အသံပြု၍ လှမ်းပေးနေသည်။

‘ရော့ဟေ့ သူငယ် မင့်အထည်စ’

ဆိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီးက ပြောလျှင် မင်းနေနွယ်မှာ ဆင်းဝါနုထွေး ကိုယ်ပေါ်မှ မျက်စိကို မခွာဘဲ၊ သူ၏ ညာဘက်ကို လှမ်း၍ ဆိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီးဘက်သို့ မကြည့်ဘဲ ဆွဲယူသည်။

ယင်းသို့ မကြည့်ဘဲနှင့် မင်းနေနွယ်က လှမ်းဆွဲယူကြောင့် သူ၏ လက်မှာ ဆိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီး၏ အထည်စပါစော အိတ်ကို မဆွဲမိဘဲ၊ အဒေါ်ကြီး၏ ဆံပင်များကို လှမ်း၍ဆွဲယူမိတော့သည်။

‘အံ့မယ်လေး နာလိုက်တာတော် သေပါပြီ သေပါပြီ၊ ငါ့ဆံပင်ကို လွှတ်ပါမိ’

ဆိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီးထံမှ နာကျင်စွာဖြင့် အော်လိုက်သံကြောင့် မင်းနေနွယ် လှမ်း၍ကြည့်မိသည်။

သူ၏ လက်မှာ စက္ကူအိတ်ကို မဆွဲမိဘဲ ပိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီး၏ ဆံပင်ကိုဆွဲထားသည်ကို သိလိုက်ရသည်။

‘ဟာ အန်တော်၊ ကန်တော်၊ ဒေါ်ဒေါ်ဇေ’

မင်းနေနွယ်က အားနာသံကြီးဖြင့် ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်းရင်း ဆိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီး၏ ဆံပင်ကို အပြန်လွှတ်ပေးလိုက်ရသည်။

သူတို့ အဖြစ်ကို မြင်လိုက်ကြရသော ဘေးနားရှိ ဆိုင်များမှ လူများထော ဆင်းဝါနုထွေးတို့ ‘သားအမိပါ မရယ်ဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်ကုန်ကြသည်။’

ဆိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီးမှာမူ မရယ်နိုင်ရှာဘဲ အဆွဲခံလိုက်ရသော သူမ၏ ကေသာကလေးကို လက်ဖြင့် စမ်းရင် ပြန်ပြောနေသည်။

‘ငါတူရယ် မင့်ပျက်စိကလဲ တစ်ချိန်လုံး တစ်နေရာတည်းကို ပဲကြည့်နေတာကိုး နာလိုက်တာကွယ် ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်’

‘စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ရယ် ကျွန်တော်က အမှတ်တမဲ့ မို့ ယောင်ပြီးဆွဲလိုက်မိတာပါ ခွင့်လွှတ်ပါနော်’

‘အေး...မင်းက ခွင့်လွှတ်ခိုင်းတာ ကိစ္စမရှိပါဘူး မင်းကြောင့် ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့ ဆံပင်ပုံစံကတော့ ပျက်သွားပြီ၊ ဗီဆံပင်ပုံစံကို မနက်တိုင်း မြူတီပါလစ အလှပြင်ဆိုင်မှာသွားပြီး ပြင်ရတာ တစ်ခါပြင်ရင် တစ်ခုငါးဆယ်တောင် ပေးရတာကဲ့ အခုတော့ မင်းကြောင့် ပုံပျက်သွားပြီကွယ် ဟွန်း’

ဆိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီးမှာ သူငွေကုန် ကြေးကျခံ၍ ပြင်ခဲ့ရသော ဆံပင်ပုံစံကို နှမြောနေဟန်ဖြင့် ညည်းတွားနေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ဆင်းဝါးထွေးက ဆိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီးကို လှမ်းမေးသည်။

‘အန်တီ...သမီးဝယ်တဲ့ အစကတော့ တယ်လောက်လဲ’

တစ်ဖက်မှ မေးသံကြောင့် ဆိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီးမှာ သူ့လက်တွင် ကိုင်ထားသော စက္ကူအိတ်ကို မင်းနေနွယ်အား လှမ်းပေးရင်း ပြန်ပြောသည်။

‘သမီးရဲ့ အထည်စကတော့ ငါ့ဆယ်ပဲ ကျပါတယ်ကွယ်’ ဆိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီး၏ စကားအဆုံးတွင် ဆင်းဝါးထွေးက ဒိုင်ဘက်သို့ လှမ်းပြောသည်။

‘ကဲ့...မေမေ ငါ့ဆယ်တဲ့ ပေးလိုက်လေ’

ဒေါ်ညိုညိုက ခေါင်းကို တစ်ချက်ပြန်ညိတ်ပြရင်း သူမ၏ ပိုက်ဆံအိတ်တွင်းမှ ငွေစက္ကူများကို ထုတ်နေသည်။

ဒေါ်ညိုညို ငွေစက္ကူထုတ်နေသည့်အခိုက် ပမ်းနေနွယ်က လည်း ရသည့်အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံဘဲ ဆင်းဝါးထွေး၏ အနီးသို့ တိုးလာရင်းမေးသည်။

‘အထည် လာဝယ်ကြတာလာဟင်’

ဆင်းဝါးထွေးက နှုတ်မှမပြောဘဲ အပြုံးပန်းလေးများ ဆင်ရင်း ခေါင်းကို အသာညိတ်ပြသည်။

‘ဟိုတစ်နေ့က ကျွန်တော် ဖြင့် ပြေးလိုက်ရတာများ ဖတ်ခတ်ကို မောသွားတာပဲ အဟဲ့’

မင်းနေနွယ် လေရှည်နေပြန်သည်။
“သိသားပဲ”

‘သိရင် မသနားဘူးလား’

‘ဘာဆိုင်လို့ သနားရမှာလဲ၊ ဒီက အစ်ကိုအကြောင်းမသိ
ဘူးလားလို့’

‘သိတော့ သိတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်...အဟဲ’

မင်းနေနွယ်မှာ သူပြောလိုသော စကားများကို တစ်လက်
စာတည်း ပြောပြလိုက်ချင်သော်လည်း ပျေးထဲလည်းဖြစ် အနီး
တွင်လည်း ဒေါ်ညိုညိုရှိနေ၍ မပြောတော့ပေ။

‘ဒါထက် ခင်ဗျားကိုကော ဘာလုပ်သေးသလဲ၊ ရိုက်သေ
သလား’

‘ဟင့် အင်း...မခိုက်ပါဘူး။ သတိပေးရုံဘဲ ပေးတယ်’

‘ဘယ်လို သတိပေးသလဲ၊ ပြောပါဦး’

‘နောက်ကို ဒီလိုနောက်ပိုးမျိုးနဲ့ စကားမပြောရဘူးတဲ့ ရှင်
ခွီခွီ’

ဆင်းဝါးထွေး ပြောပြပြီး ရယ်နေသည်။

ထိုအခိုက် ဒေါ်ညိုညိုမှာ သူ၏ အနီးတွင် တွတ်တွတ်ထိုးကာ
နေကြသော အသံတို့ကြောင့် သူတို့ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ကာ
မေးသည်။

‘ဟဲ့...ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ၊ ရယ်သံလဲကြားရတယ်’

ဒေါ်ညိုညို၏ အမေးကို ဆင်းဝါးထွေးက ပြန်မပြောဘဲ
ငြိမ်နေသည်။

မင်းနေနွယ်ကသာ ပြန်ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်တို့လား အဟဲ၊ ဟို ဟို ဆခပ်ဟူစိန်အကြောင်း
ပြောနေကြတာပါ ဒေါ်ဒေါ်’

မင်းနေနွယ် ပြောလိုက်သော ဆခပ်ဟူစိန်ဟူသော အမည်
ကို ဒေါ်ညိုညိုမှာ ကြားဖူးသူ မဟုတ်၍ ‘သူမ၏ နားထဲတွင်
ဆခပ်ဟူစိန်အစား ဆဒွန်ဆင်မင်းဟူ၍ တလွဲကြားသွားတော့
သည်။’

သို့ဖြစ်၍ မင်းနေနွယ်အား ဤသို့ပြန်ပြောနေသည်။

‘ဟဲ့... ဆဒွန်ဆင်မင်း အကြောင်း ပြောမယ်ဆိုရင် သော
နီထွိုရ်မုဆိုးကြီးအကြောင်းမပါရင် မပြည့်စုံဘူးနော်’

“ဟောဗျ”

ဒေါ်ညိုညို၏ စကားများကြောင့် မင်းနေနွယ်၏ နှုတ်ချားမှ အထက်ပါအတိုင်း ပေါ်လာသည်။

ဆင်းဝါနုထွေးမှာမူ တခပ်ခင်ဖြင့်ရယ်နေတော့သည်။

‘သောဗျာ...လုပ်နေနဲ့၊ ငါဘကယ်ပြောနေတာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သောနုထွေးရဲ့ မှုဆိုးဟာ ဆွန်ဆင်မင်းရဲ့ အစွယ်ကို လိုချင်တာနဲ့ ဘာထက်ကို လိုက်သွားပြီး ဆွန်ဆင်မင်းနဲ့ ထွေးတော့ သူ့မှာပါလာတဲ့ ဂျင်ဂလီနဲ့ပစ်ပြီး အစွယ်ကိုယူတယ် မဟုတ်လား’

“ဟိုက်...”

ဒေါ်ညိုညို၏ စကားကြောင့် မင်းနေနွယ်မှာ ဟိုက်သံပေးရင်း သူ့နှုတ်ချားကို သူ့လက်ဝါးဖြင့် ပြန်ချိတ်နေမိသည်။

ဆင်းဝါနုထွေးနှင့် ဆိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီးတို့ မှာတော့ တခပ်ခင်။

‘ဟဲ့...မင်းက ဘာကိစ္စ ဟိုက်နေတာလဲ၊ ငါ ပြောတာ မှားနေလို့လား’

‘မှားတာပေါ့၊ ဒေါ်ဒေါ်ပြောသလို ဆွန်ဆင်မင်းကို အဲဒါတွေ ဆွန်ဆင်မင်းကို ဂျင်ဂလီနဲ့ ပစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မြားနဲ့

ပစ်တာပါ၊ ဒီတုန်းက ဂျင်ဂလီမှ မပေါ်သေးဘာ ဟား... ဟား...ဟား’

‘သိပါဘူး၊ ငါလဲ ပထမတော့ မြားနဲ့ပစ်တယ် ပြောမလို့ မပါ၊ အဲဒါပိုပြီး ခေတ်မီသွားအောင် ဂျင်ဂလီလို့ ပြောလိုက် အာပါကွယ် ဟီး ဟီး ဟီး’

ဒေါ်ညိုညိုမှာ ပြောပြီးရယ်နေသည်။

‘ကဲ...မေမေ၊ သမီးတို့ သွားကြစို့လား’

ဆင်းဝါနုထွေးက ဝိခင်ဘက်သို့ လှမ်းပြောသည်။

‘အေးလေ သွားကြမယ်၊ ငါ့တူက ဘယ်မှာနေတာလဲ’

ဒေါ်ညိုညိုက မင်းနေနွယ်ကို လှမ်းမေးနေသည်။

‘ကျွန်တော်ကို မသိဘူးလား၊ ကျွန်တော်ဟာ ဒေါ်ဒေါ်တို့ နေကြတဲ့ အရပ်မှာပဲ နေပါတယ်၊ ဒေါ်နင်းဆွေ အိမ်မှာလေ...’

‘ဪ...မနင်းဆွေ အိမ်မှာနေသလား သိပါဘူး။ ဒေါ်ဒေါ်က မင်းကို အခုမှ မြင်ဖူးတဲ့ဟာ သမီးကတော့ သိချင်သိမှာပေါ့ ဟုတ်လား’

ဒေါ်ညိုညိုပြောရင်း သမီးဖြစ်သူဘက်သို့ လှမ်းမေးနေသည်။

‘သိပါတယ် မေမေ၊ သူက ကံမြစိန်ရဲ့ သူငယ်ချင်းလေ’
‘ဪ...ဪ’

ဒေါ်ညိုညို ‘ဪ’ အပြီး၊ မင်းနေနွယ်က ဆက်မေးနေသည်။

‘ဒေါ်ဒေါ်တို့ အခု အိမ်ပြန်ကြမယ် မဟုတ်လား’

‘အေးပေါ့ကွယ်၊ တော်ကြာ အပြင်သွားတာ ကြာနေရင် အိမ်က သားက ဆူနေဦးမယ်’

‘ဒါဆို ကျွန်တော်နဲ့ အတူတူပြန်ကြတာပေါ့’

‘ဟင်...မင်းက ကိုယ်ပိုင်ကား ရှိလို့လား’

‘မရှိပါဘူး လေးဘီးကားနဲ့ ပြန်မှာမို့ပါ’

‘ဘာလဲ မင်းက လေးဘီးကားကို တစ်ယောက်တည်း စီးရင် ကားခကုန်မှာစိုးလို့ ငါတို့နဲ့ စပ်စီးမှာမို့ အခုလိုခေါ်တာလား’

‘ဟိုက်...ဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ ကျွန်တော်ကပဲ အကုန်အကျခံမှာပါ’

‘နေပါစေ အားနာပါတယ်၊ တို့ဘာသာ လိုင်းကားစီးပြီး ပြန်ပါမယ်’

‘ဟာ...လိုင်းကားက ကျပ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ အတူ လေးဘီးကားစီးပြီးသာပြန်ပါ၊ လေးဘီးကားခ တစ်ယောက်တည်းစီးလဲ ဒီဈေး၊ သုံးလေးယောက်စီးလဲ ဒီဈေးမို့၊ ကျွန်တော်က ခေါ်တာပါ’

ဆင်းဝါနုထွေးကလည်း ဝင်ပြောသည်။

‘ဟုတ်သစားပဲ မေမေရ၊ သူပြောနေတာ ဒီစာတဲ့ သမီးတို့ လိုက်သွားကြမယ်လေ၊ တစ်ရပ်ကွက်တည်းပဲဟာ’

‘ဟဲ...သွားတာကဟုတ်ပါပြီ မတော်၊ ညည်းအစ်ကို ခေါ်သအိုးနဲ့တိုးရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဒီသူငယ်အတွက် ငါစိုးရိမ်လို့ ပြောနေတာပါလဲ’

ထိုစကားကိုကြားရလျှင် မင်းနေနွယ်က ဝင်ပြောသည်။

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော် အတွက်မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်’

‘အလို... မင်းစကားပြောပုံ ထောက်တော့ ငါ့သား အကြောင်း မသိသေးဘူးထင်တယ်၊ မလွယ်ဘူးနော်ဟွင်း’

‘သိပါတယ်၊ ဟိုတစ်ပတ်ကပဲ သူနဲ့ကျွန်တော် ပွဲကြီးပွဲကောင်း တစ်ပွဲနဲ့ခွဲပြီးပါပြီ၊ ဒေါ်ဒေါ်ရယ် အဟဲ’

၁၄၀ ကြီးမွှေး

ထိုစကားကြောင့် ဒေါ်ညိုညိုမှာ အံ့ဩသွားတော့သည်။

‘အံ့မယ်၊ ဒီလိုဆို ငါတူကပေမယ့် သတ္တိက အကောင်းကြီးပဲ၊ ထို့ရပ်ကွက်မှာဆိုရင် ငါ့သားအောင်ဟိန်းကို လူတွေက ဖိနှိဖိနှိတုန်အောင် ကြောက်ရတာကွဲ့၊ မင်းကတော့မကြောက်တဲ့အပြင် ငါ့သားနဲ့တောင်ရင်ဆိုင်ခဲ့တာပေါ့လေ ဟုတ်လား’

ဒေါ်ညိုညို အထင်ကြီးသဖြင့်မေးနေသည်။

‘အဟိန်း...ရင်ဆိုင်ခဲ့တယ်ဆိုတာက သူနဲ့ဘောက်ဆင်းပလေး ခဲ့တာကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး ဒေါ်ဒေါ်၊ သူကလိုက်လို့ ကျွန်တော်ပြေးခဲ့ရတာကို ပြောနေတာပါ၊ ဟား ဟား ဟား’

မင်းနေနွယ်က ရှမ်းပြုမှ ဒေါ်ညိုညိုမှာလည်း တဟားဟားဖြင့် ရယ်နေမိသည်။

‘မင်းနွယ် ကွယ်၊ ငါက ငါ့သားနဲ့ ထိုးကြိတ်ခဲ့တယ်မှတ်နေတာ၊ ဒါဆိုရင် အခု မင်းကိုမြင်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘ဘယ်လိုမှ လုပ်မနေနဲ့၊ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့သားဟာ ကျွန်တော်ကို ဘာမှလုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး’

“ဘယ်လိုကြောင့်လဲကွဲ့”

‘ဘယ်လိုကြောင့်လဲဆိုတာ ရှမ်းပြုရရင် သူကလူကောင်သာ ကြီးနေတာပါ၊ အပြေးကျတော့ ကျွန်တော် လောက မြန်အောင် မပြေးနိုင်ဘူးလေ၊ ဒီတော့ သူကကျွန်တော်ကို ရန်ပူမယ်ကြံတာနဲ့ ကျွန်တော်ကလဲ သူလိုက်လို့ မေိအောင်ပြေးနိုင်ပါတယ် ဟဲဟဲဟဲ’

‘အေး...ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုရင်ငါ့တို့ မင်းရဲ့ လေးဘီးကားကိုစီးမယ်၊ မင်းတကယ်ပဲ မောင်အောင်ဟိန်းလက်က လွတ်အောင်ပြေးနိုင်တယ်နော်’

ဒေါ်ညိုညိုစိတ်မချသဖြင့် ပြန်မေးနေသည်။

‘စိတ်ချနေစမ်းပါ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ သူလိုပလဲကြီးလောက်တော့ ကျွန်တော်က အပျော့ပါ၊ သူ့ရဲ့အမြန်နှုန်းက နွားတစ်ကောင်လောက်ရှိတာ ကျွန်တော် ရဲ့ အမြန်နှုန်းက မြင်းတစ်ကောင်လောက် ရှိတာမို့ အပြတ်အထတ်ကို ကွာပါလယ်ဗျာ’

နောက်ဆုံးတွင်တော့ ဒေါ်ညိုညိုထိုထားအမိမှာ မင်းနေနွယ်နှင့်အတူ လေးဘီးကားကိုစီး၍ အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ဆင်းဝါနုထွေးတို့ အိမ်ရှေ့သို့အရောက်တွင် မင်းနေနွယ်က ငှားလာခဲ့သောလေးဘီးကားကို အရပ်ခိုင်းသည်။

မင်းနေနွယ်မှာ လေးဘီးကားအရပ်တွင် အိမ်ထဲသို့အောင်
ဟိန်းရှိမရှိ လှမ်းကြည့်မိသည်။

မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရ၍ သူသည် စိတ်အေးသွားသည်။

ဆင်းဝါနုထွေးတို့ သားအမိကတော့ လေးဘီးကားပေါ်မှ
ဆင်းနေကြသည်။

‘ကျေးဇူးပဲ မောင်သူငယ်၊ ဟဲ့ မင်းနာမည်ကိုလဲ ငါမသိရ
သေးပါကလား’

ဒေါ်ညိုညိုက မင်းနေနွယ်ကို နှုတ်ဆက်ရင်း လှမ်းမေး
သည်။

‘မင်းနေနွယ်လို့ ခေါ်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်ကဲ... သွားလိုက်
ပါဦးမယ်’

မင်းနေနွယ်ပြောရင်းမှ ဆင်းဝါနုထွေးအား ပြုံးပြုံး
စာလေး လှမ်းကြည့်နေသည်။ ဆင်းဝါနုထွေးကလည်း သူ
အား ပြန်လည်၍ အပြုံးကလေးဆင့်ကာ ကြည့်နေသည်။
လေးဘီးကားကလေးလည်း ဆင်းဝါနုထွေးတို့ နေအိမ်မှဆက်
၍ ထွက်ခွာသွားသည်။

အောင်ဟိန်းမှာ မင်းနေနွယ်တို့ စီးလာကြသော လေးဘီး
ကားမရပ်မိကအိမ်သာတက်နေ၍ မသိလိုက်ပေ။

နောက် သူအိမ်သာက ဆင်းလာပြီး ကားသံကြား၍ အိမ်
ရှေ့သို့ထွက်ကြည့်မှ သူ၏မိခင်နှင့်ညီမတို့ ကားပေါ်မှဆင်း
လာကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ အောင်ဟိန်းစိတ်ထဲတွင် ကားကြုံ
မိ၍လာကြသည်ဟူ၍ ထင်နေသည်။ မင်းနေနွယ်နှင့်အတူစီး
လာသည်ကို သိပါက အောင်ဟိန်း အကြီးအကျယ် ဒေါ်ကန်
ပြုံးသားပင်။

ယခု မင်းနေနွယ်မှန်း မသိသည့်တိုင် သူ၏မိခင်နှင့်ညီမကို
အိပ်ငမ္မာနေ၍ စီးမေးနေသည်။

‘ဧမမေတို့က စာယ်ကလေးဘီးကားနဲ့ ပြန်လာခဲ့တာလဲ’
‘ဟို... မောင်...’

ဒေါ်ညိုညိုပြန်မပြောနိုင်မှီ ဆင်းဝါနုထွေးက ဆက်၍ပြော
သည်။

‘ညီမလေးတို့ လေးဘီးကားကို စပ်တူစီးလာကြတာပါ
နီကို’

‘ဟ... ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုစီးရတာလဲ၊ ကိုယ်... ဘာသာ လေး
ဘီးကားအငှားထက်သက် စီးလာရောပေါ့ဟာ၊ ကပ်စေးကလဲ
ဆိုက်တာ ဟွန်း’

အောင်ဟိန်းက မကျေမနပ်ဖြင့် ပြန်ပြောနေသည်။

‘ဆိုတာ သားကလဲ၊ ကပ်စေးနွဲ့တယ်လို့တော့ ဘယ်
ဟုတ်ပါမလဲ၊ မကုန်တန်မကုန်ရအောင် မေမေထို့က စပ်စီး
လာခဲ့တာဟာ’

ဒေါ်ညိုညိုကလည်း ဝင်ပြောနေသည်။

‘စပ်စီးလာတာက ဘယ်သူတွေနဲ့လဲ၊ ညိုမလေးတို့အရွယ်
ယောက်ျားလေးတွေ ပါလာသလား မေမေ’

ဆင်းဝါနုထွေးက ဝင်ညာလိုက်ရတော့သည်။

‘မပါပါဘူး၊ ဘာကြီးတစ်ယောက်တည်းပဲ ပါလာတာ
ပါ ကိုကိုမမြင်လိုက်ဘူးလားဟင်’

‘ဟ... ငါ့မမြင်ရလို့ မေးနေတာပေါ့၊ နင်တို့ ကားရောက်
တုန်းက ငါအိပ်သာတတ်နေလို့ပေါ့’

‘သိပါဘူး ကိုကိုမမြင်ရခဲ့သားနဲ့များ မေးနေဆလားလို့
ခွင့်’

‘ဆင်းဝါနုထွေးပြောရင်း ဘေးတွင်ရပ်နေထော မိခင်ကြီး
၏လက်ကိုဆွဲကာ အိပ်ပေါ်သို့တက်သွားခဲ့သည်။

အောင်ဟိန်းလည်း ဆင်းဝါနုထွေး လိပ်ပြောသည်ကို
ထကယ်ပင် ဘာကြီးအရွယ်လူကြီးနှင့် စပ်တူစီးသည်မှတ်က
ကျေနပ်သွားတော့သည်။

ဧပြီ... မုသားမပါ လက်မချေ့ဆိုသည်မှာဒါပဲလား။

သူမအဖို့ မင်းနေနွယ်နေထိုင်သောအိမ်ကို သိနေရပြီမို့ မိခင်
နှင့်အစ်ကိုတို့လစ်လျင် သွားရန်ဟန်တပြင်ပြင် လုပ်နေသည်။

သူမ၏မိခင် ဒေါ်ညိုညိုကတော့ သူမပြောလျှင်ရသည်။
ခက်နေသည်က သူမ၏အစ်ကို အောင်ဟိန်းအတွက်ပင်။

အောင်ဟိန်းမှာ မင်းနေနွယ်နှင့်ဆုံပြီးကတည်းက ယခင်
ကထက် သူမအပေါ်တွင် ချုပ်ချယ်မှုတွေက ပိုမိုတိုးပွားလာ
နေသည်။

မင်းနေနွယ်နှင့် မဆုံမိခင်ကဆိုလျှင် ညနေဘက်တွင် အိမ်
ရှေ့ပန်းခြံသို့ဆင်း၍ ရေလောင်းခွင့်ကိုလည်းကောင်း၊ အိမ်
အနီးအနားပတ်ဝန်းကျင်သို့ လည်းကောင်း၊ ခေတ္တခဏသွား
လာခွင့်ရထားသည်။

ယခုမူ— လုံးဝမရတော့ပေ။

ပန်းခြံတွင်းသို့လည်းရေလောင်းရန်မဆိုထားနှင့်အညောင်း
ပြေလမ်းလျှောက်ခွင့်ကိုပင် သူမ၏အစ်ကိုက မပေးတော့ပေ။

ဆင်းဝါနုထွေးအဖို့ တင်းကျပ်မှုတွေပိုများလာလေ သူမ
ကလည်း လွတ်လပ်မှုကို ပိုမို၍ မြတ်နိုးလာနေနေ မြစ်နေတော့
သည်။

အမှန်ဆိုတော့လည်း ဆင်းဝါနုထွေးသာမဟုတ်ပေ။

(၇၆)

တော်လှန်လိုက်သူ။

ဆင်းဝါနုထွေးမှာ မင်းနေနွယ်နှင့် မင်္ဂလာဈေးတွင်ဆုံပြီး
ကတည်းက ယခင်လို အိမ်တွင်းပုန်းကုလားမအဖြစ်နှင့်နေ- နေ
ရသည်ကို စိတ်ပျက်ငြီးငွေ့ကာ လာတော့သည်။

သူမ၏စိတ်တို့မှာ မင်းနေနွယ်တည်းဟူသော သူ့ကောင်
သားကလေး၏ အချစ်နတ်က ဖမ်းစားနေလေပြီမို့ မိခင်နှင့်
အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ အလစ်ကိုချောင်းကာ တစ်ကိုယ်တည်းလွတ်
လွတ်လပ်လပ် မင်းနေနွယ်နှင့်တွေ့ရန် သွားလိုစိတ်တွေ ပြင်းပြ
နေသည်။

လွတ်လပ်မှုကို လူသားတိုင်း မြတ်နိုးတတ်ကြသည်မှာ ဓမ္မတာပင်။

ထိုလွတ်လပ်မှုကို မြတ်နိုးတတ်ခြင်းမှာ လူသားတို့၏ in-born love of freedom ခေါ် လူသားတို့၏ ဓမ္မာရူပါလွတ်လပ်မှုကို မြတ်နိုးစိတ်တို့ကြောင့်ပင်။

လူသားတို့သာမဟုတ်သေး၊ လူသားတို့လောက် အသိဉာဏ်မရှိကြသော အဟိတ်တိရစ္ဆာန်များပင်လျှင် လွတ်လပ်မှုကိုမြတ်နိုးတတ်ကြသည်။

မည်သူမျှ... အချုပ်အနှောင်အဖွဲ့မှ မနေလိုကြပေ။

ဆင်းဝါဒီတွေ့မှာ အပျိုတော်ဝင်စ အရွယ်မှစ၍ သူ့အစ်ကိုကြီး၏ ချုပ်ချယ်မှုကို အပြင်းအထန် ခံနေရသူကလေးပင်။

ဟိုတုန်းအတော့ သူ့မှာ ချစ်ရကြိုက်ရမည့်သူမတွေ့သေး၍ အစ်ကို၏ဩဇာအာဏာအတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာခဲ့သည်။

ယခုမှ... မင်းနေနွယ်တည်းဟူသော ပူးစာရှင်ကလေးကို တွေ့နေရပြီမို့ ယခင်လို မလိုက်နာချင်တော့ပေ။

အချစ်စိတ်ဟူသော အမျိုးအစားကလည်း အဖိုးများစွာ တန်ခိုးထွားတတ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း အနောက်တိုင်းကဗျာဆရာကြီး ဆာ-ဒဗလျူ-ဟင်ပဲလ်က အချစ်နှင့်ပတ်သက်၍ ဤသို့အဆိုအမိန့်ပြုခဲ့ဖူးသည်။ The greatest of life is love အဓိပ္ပာယ်မှာ "တစ်ဝန် အပြင့်ဆုံးသော သာယာမှုမျှော်ရှင်မှုသည် အချစ်သာတည်း"....တဲ့။

“ဗုန်ပေသည်...”

ပုထုဇဉ်လူသားတို့အတွက် အချစ်သည်သာသာ၊ အချစ်သည်သာ ကိုးကွယ်ရာ၊ အချစ်သည်သာ မြတ်နိုးထောပတော်လော။

ထိုအကြောင်းအချက် များကြောင့် ဆင်းဝါဒီတွေ့မှာ ယခင်ကလို အစ်ကို၏ဩဇာခံထပ်မှ ရုန်းထွက်လိုနေခြင်းမှာ မဆန်းတော့ပေ။

တစ်နေ့နံနက်(၉)နာရီခန့်တွင် ဆင်းဝါဒီတွေ့မှာ သူ့ပစ်အစ်ကိုအောင်ဟိန်း အပြင်သို့ထွက်သွားသည်နှင့် သူကလည်း အပြင်ထွက်ရန်ပြင်တော့သည်။

‘မေမေရေ... သမီး ဒေါ်နှင်းဆွေတို့အိပ်ကို သွားလိုက်ဦးမယ်’

မီးဖိုချောင်တွင် နံနက်စာချက်ပြုတ်နေသော ဒေါ်ညိုညိုအား ဆင်းဝါဒို့ထွေးက ခွင့်ပန်နေသည်။

‘ဟဲ့ ဘာကိစ္စသွားမှာလဲ၊ မေမေမှ မအားသေးတာ’

‘အိုး... မေမေ မအားရင်လဲနေခဲ့ပေါ့၊ သမီးဘာသာသွားမယ်လေ’

‘အလိုတော် ညည်းတစ်ယောက်တည်း သွားလို့ ဖြစ်မလာတော်ကြာ မောင်အောင်ဟိန်း သိသွားရင် ဝါကို ဆူနေဦးမယ်’

‘အို... ဘာဆိုင်လို့ ဆူရမှာလဲ ဒီနား ဟိုနားတောင် သမီးမသွားရတော့ဘူးလား မေမေ ထားလုပ်ပုံက သမီးကို အကျယ်ချုပ် ချုပ်ထားတာမျိုး ဖြစ်နေပြီ’

မပြောစဖူး အပြောထူးလှသော သမီးဖြစ်သူ၏ စကားကြောင့် ဒေါ်ညိုညို အလွန်အံ့ဩသွားတော့သည်။

‘ဟင်... သမီး ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ ဒီစကားမျိုးပြောတာ ဒီတစ်ခါပဲ မေမေကြားဖူးတယ်၊ သမီးအစ်ကိုကြီးက သမီးကို ချစ်လွန်းလို့ အခုလို တင်းကျပ်ထားတာ မဟုတ်လား’

‘အာ... သူတင်းကျပ်တာက လွန်လွန်းနေပြီ အိပ်ထဲကနေ အိပ်ပြင်ထွက်မရအောင် တင်းကျပ်နေတော့ ကြာရင် သမီးအညောင်းမိပြီး ဆေးလိမ်မယ် လူဆိုတာ ဒီလောက် တောင်တင်းကျပ်နေရင် ဘယ်လူသားမှ ကြာရှည်ခံနိုင်ကြမယ် မဟုတ်ဘူး မေမေ သားကြီး လုပ်ပုံက မတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အဆက်အသွယ်တွေကို တရားလွန်ဖြတ်ထားနေတော့ သမီးဟာ လူသူမရှိတဲ့တောကြီးမျက်မည်းထဲမှာ မွေးခဲ့တဲ့ တောရိုင်း တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင် ဖြစ်လိမ့်မယ် ဒီတော့ သမီးဘာသာ သွားချင်တဲ့ဆီကို သွားပါရစေ ကိုကိုဆူလဲ ဆူဆူပဲပေါ့’

ဆင်းဝါဒို့ထွေး ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အိပ်ပေါ်မှ ခေါက်ထီးထလေး တစ်လက်ကိုကိုင်ကာ ဆင်းသွားတော့သည် ဒေါ်ညိုညို မှာတော့ သမီးဖြစ်သူ၏ အပြုအမူကို အထူးအဆန်းဖြစ်တာပါးစပ်ကြီး အဟောင်းစားပွင့်ရင်း ငေးကြည့်နေတော့သည်။

ဆင်းဝါဒို့ထွေး လာနေချိန်တွင် မြစိန်နှင့် မင်းနေနွယ်တို့မှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ လက်ဖက်ရည်သောက်ခဲ့ကြပြီး အပြန်တွင် လမ်းမှာဆုံမိကြသည်။

‘ဟင်... မ ဆင်းဝါဒို့ထွေး ဘယ်သွားမလို့လဲ’

မင်းနေနွယ်က ဆင်းဝါဒို့ထွေးကို မြင်လျှင်မြင်ခြင်း တအံ့ထကြလှမ်း၍ နှုတ်ဆက်သည်။ မြစိန်ကလည်း ဆင်းဝါဒို့ထွေး

တစ်ယောက်တည်းသာသည်ကို ယခုမှ တွေ့ဖူး၍ အံ့ကြသံဖြင့် လှမ်းမေးနေသည်။

‘ဟဲ့...အထွေး တစ်ယောက်တည်း သုတ်သီးသုတ်ပျားခဲ တာဖြစ်လို့လဲ နင့်အစ်ကိုကြီး လေဖြတ်သွားလို့လားဟင်’

‘အာ...အစ်ကိုမြစိန်ကတော့ မဦးမချွတ်ပြောပြီး ဒီလောက် ကာယဗလကြီးမားပြီး ထွားကျိုင်းနေတဲ့သူဟာ လေဖြတ်ပါ့ မလား အစ်ကိုမြစိန်တို့လို လူဖလုံ ကလေးမျိုးသာ ဖြစ်မှာပေါ့ ဒီဦး’

ဆင်းဝါနုထွေး ပြန်ပြောပြီး ရယ်နေသည်။

‘သိဘူးလေဟာ နင်က တစ်ယောက်တည်း သွားနေတာ မြင်ရလို့မေးရတာပါ နို့ အခု ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ’

‘ဘယ်မှ မသွားဘူး ကိုမင်းနေနွယ်နဲ့ စတူချင်လို့ ထွက်လာ ခဲ့တာပဲ’

အထက်ပါအတိုင်း ဆင်းဝါနုထွေးက ပြောလိုက်ချင်သည်။ သို့သော်...သူနှင့် မင်းနေနွယ်မှာ ချစ်သူလည်း မဟုတ်ကြ စေး၊ တစ်ဦးအိမ်သို့ တစ်ဦး အဝင်အထွက်လည်း ရှိကြသေး သူများ မဟုတ်၍တစ်ကြောင်း နောက်တစ်ကြောင်းကလည်း သူမမှာ အပျိုအရွယ် မိန်းမသားကလေး ဖြစ်နေ၍ အထက်ပါ

အတိုင်း ပြောလိုက်လျှင် “မြင်းကမလှုပ် ခုံကလှုပ်” ဆိုသလို ဖြစ်သွားမည်က တစ်ကြောင်း မပြောတော့ပေ။

အထက်ပါ စကားများအစား အောက်ပါအတိုင်းသာ ပြန် ဖြေလိုက်မိသည်။

‘ကျွန်မ ဘယ်ရယ်လို့ မဟုတ်ဘူး အိမ်ကလူကြီးတွေက ချုပ် ချယ်လွန်အားကြီးတာနဲ့ ဖိကနေကစပြီး တော်လှန်လိုက်တာပဲ ခြေဦးတည်ရာ သွားပြီး အားရအောင် လည်ပစ်မယ်သိလား’

ဆင်းဝါနုထွေး၏ စကားများကို ကြားရလျှင် မင်းနေနွယ် ထူ မြစိန်ပါ တအံ့တကြဲ ဖြစ်သွားကုန်ကြတော့သည်။

‘ဟဟ...အဲဒီလို မလုပ်နဲ့လေ နင့်အမေနဲ့အစ်ကိုက စိတ်ပူ နေကြမှာပေါ့ အခု အိမ်မှာ ဘယ်သူရှိသလဲ နင့်အမေကော့ သိလား’

မြစိန်က စိုးရိမ်သံဖြင့် မေးနေသည်။

‘မေမေသိပါတယ်လေ အစ်ကိုတော့ မရှိဘူး မနက်ကတည်း အပြင်ထွက်သွားတာပဲ ဒါကြောင့် ကျွန်မ ထွက်လာခဲ့တာ ပေါ့’

‘ဒါဆို နင့်အကို ပြန်လာရင် ယမ်းပုံမီးကျ ဒေါသအိုး ထောက်ကွဲမယ် နင်လဲ ထက်သာမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘အို...ဒါတွေကို ဟွေးပြီး ကြောက်နေရင် ကျွန်မ တစ်ဆက် အပြစ်ကို ထွက်ရတော့မှ မဟုတ်ဘူး ဒီတော့ နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေးပဲ’

ဆင်းဝါနုထွေး၏ စကားအဆုံးတွင် မင်းနေနွယ်က ဝင် ပြောသည်။

‘ကဲ...ဒီသူဆို ကျွန်တော် လိုက်မယ်ဗျာ ခင်ဗျားအတွက် အဖော်ရတာပေါ့’

‘ဟ...မင်းလိုက်ရင် ငါပါလိုက်မှ ဖြစ်တော့မပေါ့ မဟုတ် ဘူးလား’

မြစိန်ကလည်း အလိုက်ကန်းဆိုးမသိဘဲ ဝင်ပြောနေသည်။

‘ဟင့်အင်း...နှစ်ယောက်စလုံးတော့ မလိုက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ မိန်းမပျိုက တစ်ယောက်တည်း ယောက်ျားက နှစ် ယောက်ဖြစ်နေရင် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေက တစ်မျိုး တစ်မည် ထင်နေကြမှာ စိုးရတယ်’

ဆင်းဝါနုထွေး၏ စကားကြောင့် မင်းနေနွယ်နှင့် မြစိန်တို့ မှာ တစ်ဦးမျက်နှာ တစ်ဦး လှမ်းကြည့်မိကြသည်။

မြစိန်က ဆင်းဝါနုထွေးဘက်သို့ ကြည့်ကာ ပြန်မေးသည်။

‘ဒါဆို...ဝပြာစမ်း ငါတို့ နှစ်ယောက်တည်းက နှင်နဲ့ ဘယ် သူလိုက်မလဲ ငါလိုက်ရမှာလား ဟိုကောင် မင်းနေနွယ် လား ဟဲ့’

မြစိန်က သူ့ကိုမခေါ်ချင်မှန်းသိနေ၍ တမင်နောက်နေ ခြင်းပင်။

‘အို...အစ်ကိုမြစိန်က ဘာကိစ္စ လိုက်မှာလဲ’

“ဗုဒ္ဓေါ”

ဆင်းဝါနုထွေး၏ တုံ့ပြန်ချက်ကြောင့် မြစိန်မှာ အထက် ငါအတိုင်း ချေရွတ်နေမိသည်။ မင်းနေနွယ်ကတော့ ပြုံး၍ ကြည့်နေသည်။

‘နေပါဦး၊ ငါက ဘာကိစ္စလိုက်မှာလဲဆိုတော့ ဟိုကောင် စကော ဘာကိစ္စနဲ့လိုက်မှာတဲ့လဲ ဟဲ့’

‘သူကတော့ တစ်နယ်သားမို့လို့ ခေါ်ရတာပေါ့၊ အစ်ကို မြစိန်ကို ခေါ်နေရင် ဒီအရပ်ကလူတွေက ကျွန်မတို့ကိုမြင် သွားကြရင် သိကြပြီးသားပဲ၊ ဒီကအစ်ကိုကျတော့ လူစိမ်းမို့ ဘယ်သူမှသိကြမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘တော်စမ်းပါ၊ နင်ပေးတဲ့ဆင်ခြေက ယုတ္တိမတန်ပါဘူး၊ မင်းနေနွယ်ကိုခေါ်ချင်ရင် ရှင်းရှင်းပြောခေါ်ပါဟယ်၊ ရပါတယ်၊ ဟိုကောင်ကြီးကလဲ နင်ခေါ်ရင် လိုက်ချင်လွန်းလို့ အမြဲကလေး တနှုတ်နှုတ်လုပ်နေတယ် အဟီး’

မြစိန်၏စကားကြောင့် ဆင်းဝါနုထွေးမှာ ရယ်နေသည်။ ‘ကဲ...မင်းနေနွယ် အထွေးကတော့ ခေါ်နေပြီ၊ ဒီတော့ အိမ်ပြန်ပြီး အဝတ်လဲဦးမလား၊ အခုတိုင်းပဲ လိုက်သွားမှာလား ပြောစမ်း’

‘ဟာကွာ...ငါ့အဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်တွေက ကောင်းသားပဲ၊ ဒီတော့အိမ်ပြန်ပြီး လဲမနေတော့ပါဘူး၊ ကဲလာ အထွေး သွားကြစို့၊ ဒါထက်အထွေးက ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ’

မင်းနေနွယ်က ဆင်းဝါနုထွေးကို မေးနေသည်။ ‘အစ်ကိုကြိုက်တဲ့ဆိကို သွားလေ၊ ဒီက ဘယ်ရယ်လို့ ရည်ရွယ်ထားတာမှ မဟုတ်ဘဲ’

‘အဲဗျာ...ဒီကလဲ ဒီကလဲဘယ်ကိုသွားရမှန်းမှ မသိတာ၊ ဒီတော့ထွေးကပဲ ပြောပါ’

‘အိုး...ပြောတတ်ပါဘူး ဆိုနေမှပဲ’

သုတ္တိနှစ်ဦးအပြန်အလှန် ပြောနေကြခိုက် မြစိန်က ကြားမှ ပြတ်၍ပြောသည်။

ကိုင်း...မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘယ်သွားကြရမယ်ဆိုတာ မသိကြရင် ငါပဲ တေးကနေ အဆုံးအဖြတ်ပေးလိုက်မယ်၊ တိရစ္ဆာန်ရုံထဲကို သွားကြပေါ့ကွာ’

‘ဟ...မြစိန်ရ တိရစ္ဆာန်ရုံထဲ ငါက ဘာသွားလုပ်ရမှာလဲ၊ အချုပ်ထဲရောက်နေကြတဲ့ မင့်ဆွေမျိုးတွေကို သွားအားပေးမှာလား’

‘အေးဟုတ်တယ် သေနာကျ၊ ငါကလဲ အကောင်းအကြံပေးရသေးတယ်၊ ငါ့အမျိုးတွေကိုလဲ စော်ကားသေးတယ်၊ ဆော်တော် ပေါင်းလို့ဆင်းလို့ ကောင်းမယ့်အောင်ပဲ’

မြစိန်က မျက်နှာကြီးကို မဲပြရင်း ပြန်ပြောနေသည်။

ဆင်းဝါနုထွေးမှာ တခစ်ခစ်ရယ်ရင်း

‘ကဲပါ၊ နောက်ကျမှ ဘယ်သွားရမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားကြစာပေါ့၊ ဟိုမယ် လေးဘီးလာနေပြီ တားလိုက်ပါ’

ဟူ၍ ဓပြောလိုက်သောစကားကြောင့် မင်းနေနွယ်မှာ တစ်အိမ်မှလာနေသော လေးဘီးကားကလေးကို လှမ်းတားသည်။

လေးဘီးကားသမားက ကားကိုရပ်ပေးအပြီး လှမ်းမေးသည်။

‘ဘယ်သွားကြမလို့လဲဗျ’

‘ကားပေါ်ကျမှ ပြောမယ်ဗျာ ဟုတ်လား’

မင်းနေနွယ်ပြန်ပြောရင်း ကားနောက်ပိုင်းတွင်ရှိ ခုံတန်းသို့ အလျင်တက်သည်။ ဆင်းဝါနဲ့ထွေးကလည်း မင်းနေနွယ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် နောက်တန်းခုံတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

‘ကားဆရာရေ မေမင်းပေတော့’

မင်းနေနွယ်၏စကားကြောင့် လေးဘီးကားထမားသမား အူကြောင်ကြောင်ဖြင့် သူတို့ကိုတစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း ကားကို မောင်းထွက်သွားသည်။

လေးဘီးကားအထွက်တွင် မြစိန်ကသူတို့ကို လှမ်း၍ နောက်ဆက်သည်။

‘ဟေ့ ကားပေါ်ကနစ်ယောက် သိပ်လဲအလည်လွန်မနေကြနဲ့နော်၊ တာနောယကွကြီးသိသွားရင် မလွယ်ဘူး၊ ဒီတော့ အချိန်မနောင်းခင် ကလင်းဝင်ခဲ့ကြ အဲဒီလ ယောင်လို့၊ အချိန်မကုန်ခင် အမြန်ပြေးလာခဲ့ကြဟေ့၊ ဟား ဟား ဟား။’

ကားပေါ်တွင် လိုက်ပါခဲ့ကြသော မင်းနေနွယ်တို့ကတော့ မြစိန်၏ စကားများကို အရေးစိုက် မနေကြပေ။

တစ်ဦးမျက်နှာကိုတစ်ဦး အသက်ရှူရန်ပင် မေ့ကြသလို စူးစူးစိုက်စိုက်ပင် ကြည့်နေကြသည်။

‘ထွေး’

မင်းနေနွယ်ထံမှ ခေါ်သံ။

‘ကို’

ဆင်းဝါနဲ့ထွေးထံမှ ပြန်ထူးသံ။

ထိုထူးလိုက်သံကလေးမှာ မင်းနေနွယ်၏ အသည်းနှလုံးကို ပိတ်ပိုးသွားစေသည်။

သို့ဖြစ်၍ မင်းနေနွယ်မှာ ဆင်းဝါနဲ့ထွေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေရာမှ ထွက်ကာ ဆင်းဝါနဲ့ထွေး၏ ဘေးတွင် လူချင်းထိကပ်အောင် ပြောင်းထိုင်သည်။

ဟေး...ဘာလို့ သူများဘက်ကို လာထိုင်ရတာလဲလို့ ခုနကလိုထိုင်လေ’

ဆင်းဝါနဲ့ထွေးက ရှက်ကြောက်သံကလေးဖြင့် မင်းနေနွယ်ကို ပြောနေသည်။

‘ထိုင်ဆို ထွေးရဲ့မျက်နှာလေးကို ကပ်ပြီးကြည့်ချင်လို့ပေါ့’

‘ကြည့်တာက ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဇာမ်းမကြီးမှာ ဆိုတော့ ထွေးရှက်တယ်ဗျာ’

၂၆၀ ကြူမွှေး

‘ဒါဟာ အပျိုလူပျိုတို့ရဲ့ သဘာဝပဲဟာ၊ ဘာလို့ ရှက်ရတာလဲ၊ ရှက်ရင် ကိုနားကို ကပ်ပြီးနေလေ အဖေ’

‘အို...သွားစမ်းပါ၊ သွားနားကပ်ရမှာ ရှက်လို့ ပြောနေတဲ့ဟာ၊ ဘာလို့ ကပ်ရမှာလဲ၊ မုန်းတယ်သိလား’

‘မုန်းပါနဲ့ အချစ်ရယ် ဒီကတော့ သူ့ကို ဟို အလှူမဏ္ဍပ်မှာ စပြီး မြင်ရတဲ့ အချိန်ကစပြီး အစွဲကြီး စွဲနေတာပါ’

မင်းနေနွယ်ပြောရင်း ဆင်းဝါနုထွေး၏ ပခုံးကလေးကို သူ၏ ပယ်လက်ဖြင့် နှလုံးအေးအောင် အပြုံးကလေးဖြင့် အသာကိုင်တွယ်နေသည်။

‘ကင့်...သူ သိပ်ကဲမနေနဲ့သိသွား ကိုကိုမြင်းသွားမှာကို မကြောက်ဘူးလား’

‘မြင် တလင်ပေါ့အချစ်ရယ် သူ့ကိုသာ ကြောက်နေရင် အချစ်နဲ့ အခုလိုတောင် ကားကိုတွဲမစီးဘူး သိလား’

‘ဪ...ဒါဆိုရင် ကိုက ထွေးကိုကိုကြီးကို မကြောက်ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား’

‘အဖေ အချစ်ရဲ့ အကို ပလကြီးကို ကြောက်တော့ ကြောက်တာပေါ့ ဒါပေမယ့် အချစ်နဲ့ပတ်သက်တာရင် နှုတ်ရဲရမယ် ရင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုတဲ့ အာဇာနည် စိတ်ကို သွင်း လိုက် တော့

ကြောက်နေတဲ့ စိတ်တွေဟာ ပျောက်လွင့် ကုန်တာ ပေါ့ကွာအဖေ’

‘အဖေ... ရှေ့မန်းသားပီပီ လေပန်းထားပုံကလဲ အံ့မခန်း ပါပဲအလား ဒီလိုဆို ကိုကိုကို အသိပေးလိုက်ရမလားဟင် ပြောစမ်း ဒိသိ’

‘အာအာ မလုပ်ပါနဲ့ဦးလေ အချိန်မကျကြသေးဘူး သိချိန်အနိမ့်မှ သိပါစေ အခုနေအခါမှာတော့ ယောက်ဖကြီး မသိအောင် ချစ်ကြတာပေါ့အဖေ’

‘ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း သူနဲ့ဖြင့် ဒီက ဘာမှ မဖြစ်သေးဘဲ ညိုကိုကိုများ ယောက်ဖကြီးလေး ဘာလေးနဲ့ တင်စီးပြီး ခေါ်နေလိုက်တာ ဟွင်း’

ဆင်းဝါနုထွေးက ချစ်စဖွယ် မျက်စောင်းကလေး ထိုးပြရင်း ပြောနေလျှင် မင်းနေနွယ်မှာ တဟားဟားရယ်ရင်း အေးတတ်ဝန်ကျင်သို့ မျက်စိတစ်ချက် အစားလိုက်သည်။

မည်သူ့ကမှ သူတို့ကို ဂရုစိုက်ကြည့်နေသည်ကို မမြင်ရလျှင် ဆင်းဝါနုထွေး၏ ပါးကလေးတစ်ဖက်ကို ဒူးပျံ၏ လျှင်မြန်နှုန်းအတိုင်း ရွတ် နေ မြည်အောင် နမ်းရှုပ်လိုက်သည်။

‘အို...ဒါက ဘာလုပ်တာလဲ သူကဲလှချည်လား လူမြင်ကွင်း ကြီးမှာ ဟွင်း’

ဆင်းဝါနုထွေးထံမှ ရှက်ကြောက်သံကလေး ချက်ချင်း ပေါ်လာသည်။

‘လူပြင်ကွင်းကြီးပေမယ်၊ ဘယ်သူမှ ကိုယ်တို့ကို ဂရုစိုက် ကြည့်နေတာ မတွေ့ရလို့ နမ်းတာ ဘာဖြစ်သလဲ ဟဲ့ဟဲ့ဟဲ့’

ထိုသို့ လေးကား နောက်ပိုင်းတွင် အချစ်နုလန်ထနေခိုက် ဧရှေ့မှ ကားမောင်းနေသော လေးဘီးကားသမား၏ အသံမှာ ပေါ်လာသည်။

‘ဗျို...နောက်က နှစ်ယောက် ဘယ်ကို ဆက်မောင်းရမှာလဲ ပြောဗျာ’

ထိုမေးသံကြောင့် မင်းနေနွယ်မှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လုံးဝ မလေ့လာဘဲ ခပ်အေးအေးပင် ပြန်ပြောသည်။

‘ခင်ဗျားခြေဦးတည့်ထု အဲအဲ ခင်ဗျားကားရဲ့ ကားဦးတည့် ထုကိုသာ ဆက်မောင်းဗျာ’

“ဗျာ...ခင်ဗျား ထကယ်ပြောနေတာလား”

လေးဘီးကားသမားက အံ့ကြသံဖြင့် ပြန်မေးနေသည်။
‘အင်းလေ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုမေးနေတာလဲ ဆက်သာ မောင်းပါ’

‘မင်းနေနွယ်ကတော့ ခပ်အေးအေးပင် ပြန်ပြောနေသည်။

‘ဆက်မောင်းရမယ်ဆိုရင် သင်္ချိုင်းထဲကိုပဲ မောင်းရတော့ မှယ်’

“ဟောဗျ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အခု ကျွန်တော်တို့ဟာ တာမေ့ သင်္ချိုင်း အပေါက်ခက် ရောက်နေပြီလေ ဒီတော့ ဆက်မောင်းရရင် တာမေ့သင်္ချိုင်းကို ရောက်သွား လိမ့်မယ် ခင်ဗျားတို့ သင်္ချိုင်းထဲကို သွားမှာမို့ စား အဟဲ’

‘ဟိုက် ဒါ ဒါကလေးတော့ သည်းခံလိုက်ပါဗျာ ကျွန် တော်တို့အရွယ်တွေဟာ သင်္ချိုင်းသွားဖို့ စောပါသေးတယ် ဒီတော့ တခြားဘက်ကို ဆက်မောင်းပါ သင်္ချိုင်းဆိုတာ နေခင်တစ်ချိန် မသွားရင်မဖြစ်တော့မှ သွားပါရစေ အခုတော့ ဝေးဝေးကပ် ရှောင်နေလိုက်ပါဦးမှယ် ဟဲ့ဟဲ့ဟဲ့’

မင်းနေနွယ်က ပခုံးကလေးနှစ်ဖက်တုန့်ရင်း ပြောနေသော ကောင်းများကြောင့် လေးဘီးကားသမားကလည်း ရယ်ရင်း ပြန်ပြောနေသည်။

‘အစစ်ပေါ့ သင်္ချိုင်းဆိုတာ ဘယ်အချိန်မှပဲ သွားသွား သူကတော့ အစဉ်အမြဲ တံခါးဖွင့်ထားပြီး လာသမျှ လူသား

၁၆၄ ကြုံမှူး

တွေ့ကို ဝဲလ်ကမ်း ဝဲလ်ကမ်း လှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုနေမှာပါဗျာ
တေး ဟား ဟား

လေးဘီးကားဆမား၏ ဟာဆကြောင့် မင်းနေနွယ်နှင့်
ဆင်းဝါနုထွေးတို့မှာ တစ်ခစ်ခစ်ဖြင့် ရယ်မဆုံး ပြစ်နေကြ
သည်။

(တစ်ဆယ်)

အပင်းရို၊ ရသလိုပါပဲကလား။

‘ဒီမယ် နောက်က ခရီးသည် နှစ်ယောက် ကနီတော်ကြီး
ဘက်ကို ရောက်နေပြီ အဲဒီကိုသွားကြမလား’
ကနီတော်ကြီး ပြောပေးတာကျန်းအနီးသို့ အရောက်၌
လေးဘီးကားဆမားက မေးနေပြန်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ထွေး အဲဒီကိုသွားမလား”

မင်းနေနွယ်က ဆင်းဝါနုထွေးကို မေးကြည့်နေသည်။
‘ဟင့်အင်းကွယ် အဲဒီသွားရမှာ ရှက်ပါတယ်’
ဆင်းဝါနုထွေးက ခေါင်းကို အသာယမ်းရင်းပြန်ပြောသည်။

သို့ဖြစ်၍ မင်းနေနွယ်သည် သူ၏ ဘယ်လက်တွင် ပတ်ထားသော စိတီဇင် ကျွမ်းနစ် နာရိကလေးကို ငုံ့ကြည့်မိသည်။ နံနက် (၁၀)နာရီထိုးရန် ဆယ်မိနစ်လိုသေးသည်ကို တွေ့ရသည်။

‘ကောင်းပြီ ဒါဆိုရင် ရုပ်ရှင်သွားကြည့်မလား သမ္မတရုံက အင်္ဂလိပ်ကား ကောင်းတယ် ထွေးရဲ့’

‘ဆို... အင်္ဂလိပ်ကားတွေ မကြည့်ချင်ပါဘူး မျက်စိရှက်ပါတယ်’

‘ဒါဖြင့် ဘာကားကြည့်မလဲ၊ ကုလားကားကြည့်မလား?’

‘ကုလားကားကျစော့လဲ သူများက ကုလားလိုပွဲ မထတ်တော့ မကြည့်ချင်ဘူး၊ မြန်မာကားပဲကောင်းပါတယ်’

‘ဆိုကေ၊ မြန်မာကားဆိုရင် ဘယ်ရုံကြည့်မလဲ’

‘ရွှေဂုန်ရုံမှာပြနေတဲ့ မြန်မာကားက ဆောင်းတယ်လို့ပြောကြတယ်၊ အဲဒီကားကိုကြည့်မယ်၊ ကိုကော ဒီကားကိုကြည့်ပြီး ပြီးလား’

‘ဘယ်ကလာ ကြည့်ရဦးမှာလဲ ကိုက ရုပ်ရှင်တွေ့တာတွေ သိပ်မကြည့်ဘူး စာဖတ်ပဲ ဝါသနာပါတာပါ၊ ကြည့်ရင်လဲ အင်္ဂလိပ်ကားသာ အကြည့်များပါတယ်လေ’

မင်းနေနွယ်က ဆင်းဝါနဲ့ထွေးအား ပြန်ပြောရင်းလေးတီး ထားသမားကို နောက်မှလှမ်းပြောသည်။

‘ဗီမယ် ကားဆရာ ရွှေဂုန်ရုံဘက်ကို မောင်းဗျာ’

မင်းနေနွယ်၏စကားအတိုင်း လေးဘီးကား မောင်းသူက တန်တော်ကြီးမှနေ၍ ရွှေဂုန်ရုံဘက်သို့ဦးတည်ကာ မောင်းနေသည်။

‘ဒါပဲနော် ရုံထဲကျရင် သူ ငြိမ်ငြိမ်နေရမယ် သိလား’

ဆင်းဝါနဲ့ထွေးက မင်းနေနွယ်ကို ထတိပေးနေသည်။

‘ဟောဗျာ ငြိမ်ငြိမ်မနေရအောင် ဒီက မျောက်မှ ဗဟုတ်တာ ဟဲဟဲ’

‘အဲဒီမျောက်ဆိုတာက ဆော့ရုံပဲဆော့တာ၊ သူ့လို မကဲဘူး’

‘ဟိုက်... ဒီကကော ဘာတွေများကဲလို့လဲ ပြောစမ်း’

‘ပြောနေဖို့လိုအေးဆဲလား လူမြင်ကွင်းကြီး မှာတောင် သူများကို ဖက်လိုက် နှမ်းလိုက် လုပ်နေတဲ့ဟာ၊ ရုံထဲမှာဆိုရင်တော့ “အံ့မယ်လေး” ပြောရင်းတောင် ကျောချမ်းလာမိတယ် သိလား ခိခိ’

ကျောမချမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်ဆိုရင် ပျိုဖက်ရ
က အလိုလိုက်ရတယ်ကွ အဟီး'

မင်းနေနွယ်ပြောရင်း ဆင်းဝါနဲ့ထွေး၏ ပခုံးကလေး
တင်းကျပ်စွာဖက်ရင်း လက်ချောင်းများဖြင့် ဆင်းဝါနဲ့ထွေး
ပခုံးကို အသာနှိပ်နေသည်။

'ကြည့် ဒါဘာလုပ်နေတာလဲ ယားပါအစ်မ၊ သူများပခုံး
ကိုများစွာထူးခလုတ်များ မှတ်နေသလားမသိဘူး ဖယ်ပေး
ပါ'

'စန္ဒရားခလုတ်အမှတ်နဲ့ နှိပ်နေတာမဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ကို
ထွေးကို အကြောအခြင်ပြောစောင် လုပ်ပေးနေတာပါ ငြိမ်ငြိမ်
နေနော် ကောင်မလေး အဟဲ'

'ဘော်စမ်းပါ၊ ဘာလို့ငြိမ်ငြိမ်နေရမှလဲ ဒါကြောင့်
ပြောတာပေါ့ လူမြင်ကွင်းမှာဘောင် လက်အငြိမ်မနေ နေ
အငြိမ်မနေတဲ့လူကြီး ရုပ်ရှင်ရုံထဲကျရင် ဘယ်လောက်ကဲလို
မလဲ တော်ပြီကွယ် ရုပ်ရှင်ကြည့်ရမှာကြောက်လာပြီ ဟိလား'

'မကြောက်ပါနဲ့ကွာ၊ ဒါဟာ ထွေးအဖို့ အတွေ့အကြုံ
သေးလို့ပါ၊ နောက်ဆိုရင် ရိုးတောင်သွားဦးမယ် ဟုတ်လား
ဟား ဟား'

'အံ့မယ်အံ့မယ် သူကအပိုင် ပြောနေလိုက်တာ၊ ဒီမယ်
နောက်ဆိုတဲ့စကားကို သိပ်မစဉ်းစားနဲ့သိလား ဆရာကြီးဟွန်း'

'အလို.... ဘာဖြစ်လို့လဲ ထွေးရ'

'ဘာဖြစ်လို့ရမှလဲ ဒီကနေ့ ထွေးဟာစိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့
အိမ်ကလူကြီးတွေကို တော်လှန်ပြီး ထွက်လာခဲ့တာ မဟုတ်
လား'

'အင်းလေ ဒါဘာဖြစ်သလဲ၊ အဲဒီလိုတော်လှန်ရဲတဲ့ သတ္တိ
ရှိလို့လဲ ထွေးနဲ့ကိုယ်ဟာ အခုလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်
ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ လျှောက်လည်ရပြီမဟုတ်လား'

'မှန်တယ်လေ.... ဒါပေမယ့် အိမ်ပြန်ရောက်ရင် ဘယ်လို
အခြေအနေဆိုးတွေနဲ့ ထွေးမှာ ရင်ဆိုင်ရမှန်းမှ မသိတာ၊
ဒါကြောင့် နောက်ဆိုတဲ့စကားကို ထည့်မစဉ်းစားနဲ့လို့ ပြော
တာပေါ့'

'ဟောဗျာ.... ထွေးပြောသလိုသာဆိုရင် နောက်ကိုကိုနဲ့ထွေး
မဆုံနိုင်တော့ဘူးလားကွာ၊ ဒီလိုသာဆိုရင် ကိုကတော့အပြတ်
ကို ဆွေးရတော့မှာပဲ'

မင်းနေနွယ်က အလွမ်းမင်းသားဟန်မျိုးဖြင့် ဆင်းဝါ
နဲ့ထွေးကို ပြောနေသည်။

‘အလဲ... သူ့မျက်နှာကြီးက ဖြစ်သွားလိုက်တာ တကတဲ
ချုံးပွဲချင့်တော့မယ်အတိုင်းပဲ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ဒီလောက်ပဲ
ပျော့ညံ့ ရသလွန်း၊ ထွေးကတော့ ပျော့တာမကြိုက်ဘူး မာမု
ကြိုက်တာ သိလား’

‘ဟင်... ထွေးက ပျော့တာမကြိုက်ဘူးလား မာတာကိုမု
ကြိုက်တယ်လား’

‘အင်း ကြိုက် ဘာဘာ သူ့ဘာတွေပြောနေတာလဲ’

‘ဪ... ဒီလိုပါလေ၊ ထွေးက စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့တာကို
မကြိုက်ဘူး၊ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာတာကိုမု ကြိုက်သလားလို့ မေး
နေတာပါကွာ ဟဲဟဲဟဲ’

မင်းနေနွယ်ပြောပြီး ရယ်နေသည့်ကို ဆင်းဝါနုထွေးက
မျက်စောင်ကလေးထိုးကာ ပြန်ကြည့်နေသည်။

သူတို့စီးလာခဲ့သော လေးဘီးကားကလေးမှာလည်း ရွှေဂုံနီ
ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။ မင်းနေနွယ်နှင့် ဆင်းဝါ
နုထွေးတို့လည်း လေးဘီးကားအရပ်တွင် ကားပေါ်မှဆင်းခဲ့
ကြသည်။

“ကားခဘယ်လောက်လဲဗျို”

မင်းနေနွယ်က အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ငွေစက္ကူများကိုနှိုက်ယူရင်း
လေးဘီးကားသမားကို မေးနေသည်။

“သုံးဆယ်ငါးကျပ်ကျဲတယ်”

“ဟိုက်...ပျားလှချည်လားဗျ”

‘မပျားပါဘူး၊ ဒါတောင်ကျပ်တ လျော့ယူထွေးတာဗျ၊
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားမောင်းခိုင်းတဲ့ နေရာတွေကိုလဲ
ကြည့်ဦးလေ၊ ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံး ပတ်ရတော့မယ်အတိုင်းပဲ’

လေးဘီးကားသမား ပြောနေသည်မှာ မှန်နေ၍ မင်းနေ
နွယ် ဆစ်မနေတော့ပေ။

သူတောင်းခဲ့သည့်အတိုင်း ငွေသုံးဆယ် ငါးကျပ်ကို ထုတ်
ပေးသည်။

ရုပ်ရှင်ရုံမှာ ဇာတ်ကားပြတော့မည်မို့ လူအတော်ရှင်းနေ
သည်။

မင်းနေနွယ်သည် လေးဘီးကားခကို ပေးပြီးနောက် ဆင်း
ဝါနုထွေးနှင့်အတူ ဒီစီ လက်မှတ်ပေါက်တွင် လက်မှတ်ဝယ်
သူရန် ပြင်ခိုက် သူတို့၏ နောက်တက်မှ “ဟဲ နုထွေး” ဟူ၍

၁၇၂ ကြုံမှူး

ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ကြရသည်။ ထိုအသံကြောင့် မင်းနွယ်ရော ဆင်းဝါနုထွေးပါ ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်မိကြသည်။

“ဟိုက်”

အသံရှင်ကို မြင်လိုက်ရလျှင် မင်းနေနွယ်၏ နှုတ်ဖျားအထက်ပါအတိုင်း အာမေဇိုတ်သံ ပေါ်လာသလို ဆင်းဝါထွေး၏ နှုတ်မူလည်း အောက်ပါအတိုင်း ပေါ်လာသည်။

“ဟောတော့”

ကိုင်း ချစ်စွာသော ဝာဖတ်သူတို့ရေ

အသံရှင်ဟာ မည်သူနည်း။

ဦးနှောက်ခြောက်ခံကာ တွေးမနေပါနှင့်တော့....။

တခြားသူ ဟုတ်ရိုးလား၊ ဆူပါဂျိုင်းယဲင့်ခေါ် လူ့ဘိဇ္ဇာကြီး အောင်ဟိန်းပင်။ အောင်ဟိန်းကို လုံးဝမမျှော်လင့်ဘဲ မြင်တွေ့လိုက်ကြရ၍ မင်းနေနွယ်ရော ဆင်းဝါနုထွေးတို့ဘိလူးသဘက်ကို မြင်လိုက်ရသူများလို တုန်လှုပ် ချောက်ချားကုန်ကြတော့သည်။

အောင်ဟိန်းမှာလည်း သူ့လုံးဝမထင်မှတ်ထားသော ညီမဖြစ်သူ ဆင်းဝါနုထွေးမှာ အခြားရွယ်တူတစ်ယောက်နှင့် ရုပ်ပုံကြည့်ရန် အတူတူ၍လာသည်ကို မြင်လိုက်ရ၍ ဒေါသအမျက် ချက် ချက် ရှူရှူတွေထွက်ကာ အဟုတ်ပါဘူး ဒေါသအမျက် ဆျောင်းချောင်းထွက်ကာ နှစ်ဦးစလုံးကို အစိမ်းလိုက်ကိုက်စားတော့မည်ပုံ ပေါ်နေတော့သည်။

မင်းနေနွယ်မှာ သူတို့အနီးသို့ တင်းမာစွာပုတ်သော မျက်နှာခြူးဖြင့် ဆလိုးမိုးရှင်း ပြသလို ဝ ဖြည်းဖြည်း တိုးကုပ်ကာလာနေသော အောင်ဟိန်းကို လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောသည်။

‘အဟဲ... အ အ... အင်္ဂုကြီး ပါလား ရုပ်... ရုပ်... ရုပ်ရှင်ကြည့်မလို့လား အဟဲ’

‘ဟေ့ ကောင် အခု မင်္ဂပါးစပ် ပိတ်လိုက်စမ်း တောက်’
‘မင်း... ငါ့နှမကို ဘာလုပ်တာလဲ’

အောင်ဟိန်းက ကျားဟိန်းသံ ကြီးကြီးဖြင့် ပေးနေပြန်သည်။

“ခင်ဗျာ”

မင်းနေနွယ် အူကြောင်ကြောင်အသံဖြင့် ပြန်ထူးနေသည်။
‘ဘာခင်ဗျာလဲ၊ ငါ့နှမကို အခုဘာလုပ်နေတာလဲလို့၊ ငါ့မင်းနေတယ် မဟုတ်လား’

‘ကျွန်တော် ဘာမှလဲ မလုပ်ရပါကလားဗျာ’

‘မလုပ်ရင် ဘာကိစ္စ ငါ့နဲ့မကို မင်းက ဒီရုပ်ရှင်ရုံရှေ့ ခေါ်လာရသလဲ’

‘ဩ...အဲဒါဟာလာ၊ သူက ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်တယ်ဆိုလို့ပါ အဟိ’

‘အဲမယ်...ကြီးကျယ်လိုက်တာ၊ မင်းကရုပ်ရှင်ရုံကိုခေါ်လာပြီး၊ ရုပ်ရှင်ကားကို ပြရအောင် မင်းနဲ့ ငါ့နဲ့မက ဘာတော်လို့လဲ ပြောစမ်း’

“သမီးယောက်မ တော်တယ်လေ အဟိ”

‘ဟင်...ခွေးမအား ဘာသမီးယောက်မလဲ၊ သမီးယောက်မဆိုဘာ မျိုးဟာ မိန်းမချင်းမှာသာ တော်ကြတာ၊ မငိုလိုယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ဘယ်လိုတော်စပ်နိုင်မှာလဲ၊ သမီးရည်းစားပဲ ဖြစ်ရမယ်’

အော့ဟိနိုး ဒေါသုံးမောလုံးဖြင့် ပြန်ပြောပြနေသည်။
‘ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော်ကလဲ သမီးရည်းစားလို့ ပြောမလို့ပါဘဲ’

“နိုး...ဘာလို့ ပပြောတာလဲ”

‘အဟဲ...ဒါက ဒီလိုပါ အစ်ကိုကြီးရဲ့ မျက်နှာမြဲမြဲကြီး’

“ဘာကွ ဘာ ဘာ မျက်နှာ မြဲမြဲကြီးလဲ”

‘အဲ...အဲ...ယောင်လို့ အစ်ကိုကြီးရဲ့ မျက်နှာ ဖောင်းဖောင်းကြီးကို’

‘လာပြန်ပြီတစ်မျိုး၊ ခုနစ်ကတော့ ပြဲပြဲတဲ့ အခုတော့ ဖောင်းဖောင်းတဲ့၊ ငါ့မျက်နှာကို ပြလိုက်၊ ဖောင်းလိုက် လုပ်နေတာ ဘာမှတ်လို့လဲ’

“ပူ ဖောင်း မှတ်နေလို့ပါ ဟိုက်”

“ဟေ...ဘယ် ဘယ် လို့ ကွ ပြန် ပြော စမ်းတောက်”

‘အာ အာ အစ်ကိုကြီး စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက အစ်ကိုကြီး မျက်နှာကို ပူဖောင်းမှတ်ပြီး ပြောတယ် ထင်ပါနဲ့လို့ ရှင်းပြမလို့ပါ’

“ဘာတွေများရှင်းမြဲချင်လို့လဲ ကဲရှင်းစမ်း”

‘ဟုတ်ကဲ့ ဒီလိုပါ အစ်ကိုကြီး စောစောက မိန့်ခဲ့သလို ကျွန်တော်ဟာ အစ်ကိုကြီး ညီမကို သမီးရည်းစားလို့ ပြောလို့ပါ။ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုကြီး ရှေ့တည့်တည့်မှာ စီစကား ပြောချလိုက်ရမှာ အားနာတာနဲ့ရည်းစားဆိုတဲ့ စကားအစား

ထောက်မကို ပေါ်တာဆွဲပြီး အစားထိုး ပြေးလိုက်ရတာပါ
အစ်ကိုကြီးရာ ဟဲ ဟဲ ဟဲ

‘တော်စမ်းပါ စကားကို လှန်လိုက် မှောက်လိုက်နဲ့ ပန်း
ကန်ပြားများ မှတ်နေသလား မသိဘူး ဟွန်း’

‘မမှတ်ပါဘူးခင်ဗျာ ဒန်အိုးပဲ မှတ်ပါတယ်’

‘မင့်ဟာက ဘာဆိုင်လို့လဲ ဟင်’

‘ဆိုင်ပါတယ်လေ၊ ဒန်အိုးဆိုတာမျိုက်လဲ မှောက်လို့ လှန်
လို့ ခံပါတယ်၊ ဟင်းချက်ချင်ရင် လှန်ပြီးချက်လိုက်၊ ချက်လို့
ပြီးရင် ဒန်အိုးကို ဆေးပြီး မှောက်လိုက်ကြတယ်လေ အဟိး’

မင်းနေနွယ် ပြောနေသော စကားများကို နားထောင်
ရင်း ဆင်းဝါနုထွေးမှာ ကြောက်လန့်နေသည့်ကြားမှ ရယ်
ချင်လာသည်။

အောင်ဟိန်းမှာတော့ မရယ်ချင်ဘဲ သူ့ကို ပမာမခန့်
ပြောနေသည့်ဟူ၍ ထင်ကာ ဒေါသတွေ့မှ ဖင်လယ်ကွေ့
အရေးအခင်းထက်ပင် ကြီးမားလာနေသည်။

‘ဟေ့ ကောင် မင်းအခုပြောနေတဲ့ စကားတွေဟာ ငါလို
ကောင်ကို မင်းက လုံးဝစောက်ရှေးစိုက်စရာမရှိဘူး အထင်နဲ့
ပမာမခန့် ပြောနေတာလားဗျာ’

‘အို...အထင်မှားလေစွ တကား။ ကျွန်တော် ဒီသဘော
မျိုးနဲ့ ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟောဒီက ဆင်းဝါနုထွေး
နဲ့ ပတ်သက်ပြီး၊ ယောက်ဖကြီးတစ်ယောက်လို အဲ အဲ ယောင်
လို့၊ အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး ရိုရိုသေသေ
ပြောနေတာပါ ခင်ဗျ’

‘တော်... မင်းက ငုထုစေ ငါ့နုမကို၊ ဆင်းဝါနုထွေးလေ
ဘာလေးနဲ့ ငါ့ရှေ့မှာ ခေါ်ရသလားကွ။ ဒါဟာ ငါ့ကို
စော်ကားလိုက်တယ်’

‘ဒီလိုတော့ မထင်လိုက်ပါနဲ့ဗျာ’

‘ဟ... ငါ့မျက်စိနဲ့ ဖြင်နေရတာကို တင်နေရဦးမှာလား၊
ဒီတော့ ငါ့ဆီကို လာစမ်း’

အောင်ဟိန်း၏ကော်ထန်ထေးစကားတို့ကြောင့် မင်းနေနွယ်
လန့်သွားတော့သည်။

‘ဟေ့ ကောင်... လားစမ်းလို့ ငါ့ခေါ်နေတယ် မဟုတ်
လား’

‘အစ်ကိုကြီးက တားလုပ်မလို့ ခေါ်နေတာလဲ’

‘မင်းကို ဆုံးမချင်လို့ ပေါ့ကွ’

‘အာ... ဒါဆိုရင် မလာဘူးဗျာ’

'ဪ... ဝါက ကောင်းကောင်း ခေါ်နေတာ မလာဘူးလား'

'ဒါဟာ ကောင်းကောင်း ခေါ်နေတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ကျွန်တော်ကို ရိုက်ချင်လို့ ခေါ်နေတဲ့ဟာ ဘာဖြစ်လို့ လာရမှာလဲ'

“မလာတော့ မင်းက ဘာလုပ်ချင်သလဲ”

'ပြေးမှာပေါ့ဗျ'

“ပြေးလို့ကော လွတ်မယ်ထင်သလား”

'ဟဲဟဲ... ခင်ဗျားက ကျွန်တော့ထက် ဗလသာကြီးတာပါ။ အပြေးကျတော့ ယှဉ်လို့ မရပါဘူး'

'ဪ... မင်းကဝါကို အထင်သွေး၍ သဘောနဲ့ ပြောနေတာလား။ ဟိုတစ်ခါတုန်းကသာ မျက်ခြည်ပြစိသွားလို့ မင်းလွတ်သွားတယ်မှတ်ပါ။ ဒီတစ်ခါတော့ မလွယ်ဘူးကွ'

'ဗီလို့ဆိုစိန်လိုက်လေ၊ ကြာသလားဇန့်ပေါ့၊ ပြေးပြီဗျ'

မင်းနေနွယ်ပြောရင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ထောက်အောင် ပြေးသွားသည်။

အောင်ဟိန်းကလည်း ဒေါသထကြီးဖြင့် ဆိုက်ရန်အပြင် ဆင်းဝါနုထွေးက စိုးရိမ်တကြီးဖြင့်လှမ်းဆွဲထားရင်း ပြောသည်။

'ကိုကို၊ ဒီလိုမလုပ်နဲ့လေ၊ မှားမယ်နော် မှားမယ်' ဆင်းဝါနုထွေး၏စကားကြောင့် အောင်ဟိန်းမှာ အံ့ဩတုန်ဖြင့် ညီမဖြစ်သူကို ပြန်ကြည့်ရင်း ပြောသည်။

'ဟ... မှားရအောင် ဘုံ့ထူးပွဲမှာ လူချောင်းရိုက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ လူရှင်းတဲ့ နေရာမှာရိုက်တာမို့ မှားစရာမရှိပါဘူး ဟ'

အောင်ဟိန်းက ပြန်ပြောပြီးနောက် မင်းနေနွယ်ထံသို့ ပြေးလိုက်တော့သည်။ ဤတွင်မင်းနေနွယ်ကလည်း သူတို့ကို နှမ်းကြည့်ရင်း

'အချစ်ရေ ထွေးရေ ကိုသွားပြီဟေ့ တာ့တာ' ဟူ၍ အော်ပြောရင်း ဘူတာရုံကြီး၏ ခုံးတံတားဘက်သို့ ကြွက်ပြေးသွားသည်။

အောင်ဟိန်းကလည်း။

'အေး ပြေးထားကွ ပြေးထား၊ မိများ ပီရင်တော့ နင့်ကုပ်ကိုချိုးပစ်မယ်ဟေ့ သိလား'

ဟူ၍ ဆော်ပြောရင်း အတင်း ပြေးလိုက်သွားတော့သည်။
ဆင်းဝါနုထွေးမှာတော့ မိန်းမသားဖြစ်နေ၍ သူတို့လိုပြေး
လိုက်မသွားနိုင်ရှာဘဲ ချစ်သူနှင့်အစ်ကိုကြားတွင် ဗျာများကာ
ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာသည်။

ယခုအကြိမ်တွင် အောင်ဟိန်းမှာ ဒေါသရှိန် အလွန်တက်
နေသဖြင့် ယခင်ကထက် ပိုမို၍ ပြေးနိုင်နေသည်။

ယင်းသို့ပြေးနိုင်နေ၍လည်း မင်းနေန္ဒယ်မှာ ပိုမို၍ အားစိုက်
စာ ပြေးနေရ၍ ဖတ်ဖတ်မောနေတော့သည်။

ပြေးရင်းမှလည်း ဤသို့ တွေးလိုက်မိသည်။

‘ဪ... ဒုက္ခ... ဒုက္ခ ရည်းစားလေးတစ်ယောက် ထားရ
တာဟာ ငါ့အပိုတော့ သူများလိုဗိမ်မကျဘဲ အပင်းရှိုရသလို
ပါကလားနော်’ ဟူသတည်း။

*

(တစ်ဆယ့်တစ်)

လင်လိုချင်သောအပျိုကြီး။

မင်းနေန္ဒယ်မှာ အောင်ဟိန်း၏ လက်မှလွတ်အောင် ရှေ့မှ
ပြေးမိပြေးရာသို့ ပြေးနေရာ သူ့မှာ ကန်တော်ကလေးဘက်
သို့ပင် ကျော်လာခဲ့သည်။

နောက်မှလည်း အောင်ဟိန်းမှာ မလျော့စော့ထွေတို့ဖြင့်
တရကြမ်းလိုက်နေသည်။

‘ဟာ... ဒုက္ခပဲ၊ ဒီတစ်ခါနောက်ကဘဲကြီးက လုံးဝအလျော့
မပေးဘဲ ငါ့နောက်ကို လိုက်နေပါကလား၊ ငါ့လဲပြေးရတာ
မောလှပြီ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲ၊ လေးဘီးကားကို လက်ပြ
ဘားပြီး ဆက်ပြေးရအောင်မလား၊ ဒါ့လဲမနိပ်ဆေးပါဘူး။’

ငါလေးဘီးကားနဲ့ ပြေးရင် သူကလဲလေးဘီးကားကို 'ငှားငါး' ပြီး နောက်ကလိုက်မှာပေါ့ ငါစီးတဲ့ လေးဘီးကားက မြန်ရင် တော်ပါရဲ့ ဖုတ်ချက်ဖုတ်ချက်နဲ့ သွားနေတဲ့လေးဘီးကားမျိုး ဆိုရင် ဟိုဘဲနာကြီးလက် ငါ့ထောက်သွားမှာစိုးရတယ်။ ဒီတော့ အခုတိုင်းဘဲ ဆက်ပြေးနေတာကောင်းပါတယ်လေ။

မင်းနေနွယ်မှာ အထက်ပါအတိုင်း တွေးရင်း ဆက်၍ ပြေးပြေးနေရသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိလူများမှာလည်း မင်း နေနွယ်တရကြမ်း ပြေးနေပုံကိုကြည့်ရင်း သို့လော သို့လော နှင့် တွေးနေကြသည်။

တစ်ဖန် နောက်မှလိုက်လာနေသော အောင်ဟိန်းကို မြင်ရ ကြသောအခါလာမည့် ကမ္ဘာ့အိုလံပစ်အတွက် လေ့ကျင့်နေ ကြသည်ဟူ၍ ထင်မှတ်ကာ သွားကြတော့သည်။

မအူကုန်းဘက်တွင်ရှိ အုတ်ခဲ တစ်ထပ် ပျဉ်ထောင်အိမ် ကလေးသို့ ရောက်လျှင်တော့ မင်းနေနွယ်မှာ ပြေးနေရာမှ ခေတ္တရပ်နားလိုက်သည်။

ပြီးတော့ သူ၏နောက်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်မိသည်။ အတော် ဝေးနေရာတွင် သူ့ နောက်သို့ ပြေးလိုက်လာနေသော အောင် ဟိန်းကို မြင်နေရသည်။

သူ့မှာလည်းဆက်၍ပြေးရန် အင်အားက မရှိတော့ပေ။

နံနက်ပိုင်းတွင် မြစ်နိန်နှင့်အတူ သောက်စားထားခဲ့သော လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်နှင့် ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ် တစ်ချပ်မှာ ယခုအချိန်တွင် သူ့ ပိုက်ထဲ၌ မရှိတော့ပေ။

တနည်း ပြောရမည်ဆိုလျှင် သူ့တွင်အဟာရတည်းဟူသော လောင်စာဆီများ ကုန်ခန်းနေပြီဟု ဆိုရမည်ပင်။

စက်တပ်ယာဉ်များ လောင်စာဆီ ကုန်ခန်းလျှင် သွားမရ တော့ဘဲ ရပ်ထားရသလို လူသားများတွင်လည်း အဟာရမြတ် လပ်လျှင် လှုပ်ရှားနိုင်စွမ်း မရှိနိုင်တော့ချေ။

ယခုလည်း မင်းနေနွယ်မှာ အောင်ဟိန်း၏ ရန်မှ လွတ် အောင် စိတ်ကဆက်၍ ပြေးချင်နေသော်လည်း သူ့ ခန္ဓာကိုယ် ကြီးစာ မလိုက်လျောနိုင် ဖြစ်နေသည်။

သည်တော့ သူ့အဖို့ အောင်ဟိန်းလက်မှ လွတ်ရန် နေရာ တစ်ခုကိုရှာ၍ ပုန်းမှ ဖြစ်ပေတော့မည်ထကစ။

မင်းနေနွယ်သည် ဆက်မပြေးနိုင်တော့၍ ပုန်းရမည့်နေရာကို လိုက်ရှာနေသည်။

ခက်နေသည်က ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် ပုန်းစရာ လုံးဝ မရှိ ဖြစ်နေသည်။ သူကလည်း 'အခက်တွေ့နေမိသည်။

ယင်းသည်အခိုက် ထို့အကြိုက်ဝယ်....

သူသည် လက်ယာဘက်တွင်ရှိ အထက်တွင် ပော်ပြခဲ့သော တစ်ထပ် ပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေးမှာ အိမ်ရှေ့ခန်းပွင့်နေသည်ကို မြင်ရသည်။

သို့ဖြစ်၍ မင်းနေနွယ်မှာ ကြားရှည်ရပ်ကာ တွေးမနေနိုင်ဘဲ ထိုအိမ်ဘက်သို့ ပြေးသွားခဲ့သည်။

ထိုအိမ်သို့ မဝင်မီ သူသည် နောက်ဘက်သို့ တစ်ချက်လှည့် ကြည့်မိပြန်သည်။ အောင်ဟိန်း၊ ပြေးလိုက်လာနေသည် မြင်ရ လျှင်တော့ မင်းနေနွယ်လည်း လန့်ဖျပ်ကာ ထိုအိမ်တွင်းသို့ ပြေးဝင်သွားခဲ့သည်။

အိမ်ထဲတွင် မည်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရပေ။

ပထမတွင် “အိမ်ရှင်တို့ အိမ်ရှင်တို့” ဟူ၍ အသံ ပေးကာ ခေါ်ရန်ကြံမိသေးသည်။ သို့သော် နောက်မှ လိုက်လာခဲ့သော အောင်ဟိန်းမှာ နိုးကပ်လာသဖြင့် မင်းနေနွယ်မှာ အသံပေး နေနိုင်တော့ပေ။

သူသည် ဖြစ်လိုရာဖြစ် နောက်မှ ကြည့်ရှုင်းမည်ဟူ၍ အတွေး ဖြင့် ထိုအိမ်တွင်းရှိ အိပ်ခန်းတစ်ခုသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။

အိပ်ခန်းသို့ ရောက်လျှင် ခုတင်အောက်သို့ ဝင်ကာ ပုန်း နေတော့သည်။ ခုတင်အောက်သို့ ဝင်ပုန်းပြီးမှ သူ့မှာ မော သမျှတွေကို ဟောဟဲ ဟောဟဲနှင့် လှုပ်ရှား ပြော နေရသည်။

အမောပြေရင်းမှလည်း ပြင်ပမှ အသံပလံများကို ဂရု ပြုနေသေးသည်။ မတော်တဆ အောင်ဟိန်း အခန်းတွင် ရောက် လာပါက သူ့မှာ ပြေးစရာမရှိဘဲ ပိတ်မိနေမည်မို့ အထူး သတိထားနေသေးသည်။

သူ့ခုတင်အောက်သို့ ရောက်၍ ငါးမိနစ်ခန့် အကြာတွင် တော့ အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသော ခြေသံတစ်သံကို ကြား လိုက်ရသည်။

မင်းနေနွယ်၏ ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

အောင်ဟိန်းများ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လေပြီလော ဟူ၍ပင်။

ထိုအတွေးတို့ကြောင့် သူက ခုတင်အောက်မှ အချိန်မီ ပြေးရန် ရယ်ဒီသုပ်ထားမိသည်။

သို့သော်....

ခြေသံရှင်မှာ သူလန့်နေစေလို အောင်ဟိန်း မဟုတ်ဘဲ အမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦးဖြစ်နေသည်။

ထိုအမျိုးသမီးကြီးကား မည်သူနည်း...

ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း၊ ရှေ့မဆက်မီ ချစ်စွာထော စာဖတ်သူ များအား ထိုအမျိုးသမီးကြီးနှင့် ကြိုတင်၍ ပိတ်ဆက်ပေး ထားလိုပါသည်။

သူမကော ဒေါ်လှမိ ဟူ၍ အမည်သညာ ပေးထားသော အပျိုကြီးတည်း။

ဒေါ်လှမိမှာ အသက်အားဖြင့် (၃၅)နှစ်ခန့် ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

အသားက ညိုညို အရပ်က မနိမ့်မမြင့် လူက ၀၀ ရူပါကလည်း သိပ်မလာသူ။ ရူပါ မလာသော်လည်း ငွေအသပြာ ကျတော့ အတော်ကြွယ်ဝလှသည်။

ဒေါ်လှမိ၏ မိဘများမှာ ရွှေပန်းထိမ်အလင်ဖြင့် အသက်မွေးကြသူမို့ သမီးဖြစ်သူအတွက် အမွေအဖြစ် ငွေတော်တော်များများ ပေးထားခဲ့ကြသည်။ ယခုနေသော တစ်ထပ် ပွဲပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေးအပြင် ကန်တော်လေးဘက်တွင် သူမပိုင်နှစ်ထပ်တိုက် တစ်လုံးလည်း ရှိသေးသည်။

ထိုတိုက်ကို အိမ်ငှားထားသည်။

ဒေါ်လှမိ ကိုယ်တိုင်ကလည်း စိန့်ပွဲစားဖြစ်သည်။

အဲ...စိန့်ပွဲစားအလုပ်အပြင်ငွေကိုလည်း အတိုးနှင့်ချေးသူမို့ သူမ၏ ဝင်ငွေမှာ မသေးလှပေ။ ဒေါ်လှမိမှာ အပျိုကြီးလုပ်နေလင့်ကစား လင်ကတော့ အလွန်လိုချင်နေသူ ဖြစ်သည်။ သူ့နှင့်ရွယ်တူတန်းတူလင် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုယူမည် ဆိုလျှင် ရနိုင်သော်လည်း သူက ရွယ်တူတွေကို မမှန်းပေ။

သူမှန်းသူက သူ့ထက် အသက်ဆယ်နှစ်ခန့် ငယ်ရွယ်ရမည် ဖြစ်ပြီး ရုပ်ချောချောကလေးကိုမှ လိုချင်သူ။

သူမလို ရုပ်မလှသော အပျိုဟိုင်းကြီးအား အဘယ်သို့သော သူကောင်းသား ရုပ်ချောချောလူရွယ်များက ယူချင်ကြမည်နည်း။

ချစ်စွာသော စာဖတ်သူများထေ့ အရုပ်ဆိုးအကျည်းတန် ကြီးကို ယူချင်မည်လော (ယူချင်ရင်ပြောနော် ဟဲဟဲဟဲ)

သို့သော် ဒေါ်လှမိကတော့ သူ့ကိုယ်သူ့အရုပ်ဆိုးသည်ဟူ၍ လုံးဝမှထင်ပေ။ စတောင့်တင်းပြောင်စင်းလှသော ကိုယ်လုံးပိုင်ရှင်ဟူ၍သာ အထင်ရောက်နေသည်။ သူ့အဖို့ လင်ငယ်ငယ် ချောချောကလေးရစေရန် ပေဒင်မေးရသည်ကလည်း အမော။

နတ်ကတော်များထံ သွား၍ လင်ချောချောလှလှရရန် လုပ်ခိုင်းရသည်ကလည်း မရေမတွက်နိုင်တော့ပေ။

ဒေါ်လှမိမှာ အပျိုကြီးပီပီ ဇီဝေးများလှသူမို့ သူမအိမ်တွင် မည်သည့်အိမ်ဖော်မှ ကြာရှည်မခံပေ။

တစ်လအတွင်း လစ်ပြေးကြသည်ကများသည်။

သို့ဖြစ်၍ သူမအိမ်တွင် သူ့ထက် အသက်ဆယ်နှစ်ခန့်ကြီးသော မုဆိုးမတစ်ဦးဖြစ်သူ ဒေါ်ကြွယ်ကြွယ်တစ်ဦးသာ ကျန်နေတော့သည်။

ဒေါ်ကြွယ်ကြွယ်မှာ နေ့ဘက်တွင်မရှိပေ။

ဈေးထွက်ထောင်းနေသူမို့ ညနေဘက်ကျမှ ဒေါ်လှမိအိမ်သို့ ပြန်လာပြီး ဈေးမှဟင်းချက်စရာတွေကိုပါ အပြီးဝယ်လာခဲ့သည်။

သူတို့အိမ်မှာ သူမများအိမ်မှာလို ထမင်းနှင့်ဟင်းတို့ကိုနံနက်တွင် ချက်ပြုတ်ကြသည်မဟုတ်ပေ။

ညနေဘက်တွင်သာ ညစာနှင့်နံနက်စာကို ချက်ပြုတ်ဆေး၍ကြသည်။

ယခု မင်းနေနွယ်ထောက်လာချိန်တွင် ဒေါ်လှမိမှာ သူတို့စိန်ပွဲစားများစတည်းချရာ ရွှေဘူသာအောက်လမ်းသို့ သွားရတော့မည်မို့ ရေချိုးကာ သူမ၏အိပ်ခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့ခြင်းပင်။

ဒေါ်လှမိအနေဖြင့် သူမ၏ခုတင်အောက်တွင် မင်းနေနွယ်ထောက်နေမှန်းမသိ၍ ရေချိုးခန်းမှ ရင်လျှားကလေးဖြင့် မျက်နှာသုတ်ပစ်ကို ပခုံးပေါ်လွှာရင်း အိပ်ခန်းသို့ အေးအေးဆေးဆေးဝင်လာခဲ့သည်။

မင်းနေနွယ်ကတော့ ခုတင်အောက်မှနေ၍ ဒေါ်လှမိကို ကြည့်နေသည်။

ဒေါ်လှမိအိပ်ခန်းသို့ဝင်လာပြီး မကြာမီမှပင် ရွှေဝါဟူ၍ အမည်ပေးထားသော ကြောင်ထီးကလေး တစ်ကောင်မှာ လည်း နောက်မှပါလာခဲ့သည်။ ကြောင်ကလေးမှာအမည်နှင့် စိုက်ဖက်အောင် အဝါထောင်ကလေးနှင့် ဖြစ်သည်။ ရွှေဝါစလေးမှာ အိပ်ခန်းတွင်းသို့ရောက်လျှင် အခြားဆီသို့မသွားဘဲ မင်းနေနွယ်ပုန်းနေရာ ခုတင်အောက်သို့ရောက်လာသည်။

ခုတင်အောက်သို့အရောက်တွင် သူတစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်တွေ့ဘူးသော မင်းနေနွယ်ကို မြင်ရလျှင် 'သူ့ခိုးသူ့ခိုး' ဟူ၍ ထအော်တော့သည်။ အဲ့အဲ့ ယောင်လို့ပါဗျာ၊ ဧညာင်ခနဲအသံပေးကာ သူ့ကို ကြည့်နေသည်။

မင်းနေနွယ်က သူ့ကိုကြည့်ရင်း ညောင်သံပေးနေသော ကြောင်ကလေးအား တိတ်တိတ်နေစမ်းဟူသော ဆဘောမျိုးဖြင့် သူ၏နှုတ်ခမ်းပေါ်၌ လက်ညှိုးကိုတင်ကာပြနေသည်။

ကြောင်ကလေးထလည်း နားလည်သွားဟန်ဖြင့် မည်သို့မှ အသံပြုမနေတော့ဘဲ သူနှင့်မနီးမဝေးရှိခုတင်အောက်တွင် ကိုယ်ကိုပစ်လွှဲကာ အိပ်နေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဒေါ်လှမိမှာ ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးရှေ့တွင် ရပ်ကာ သူ့ကိုယ်သူ တယ်ပြန်ညာပြန်ကြည့်နေသည်။

'ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ငါ့ကိုယ်လုံးကြီးဟာ တယ်ကလောက်ထောင်လိုက်သလဲ၊ တင်ကြီးဆိုတာကလဲ ခုံးပြီး ကောက်လို့

ရင်ကြီးဆိုပြန်ရင်လဲ လုံးပြီး မောက်လို့၊ ငါ့အသားအရည် ကျပြန်တော့လဲ ညှိပြာညက်ကဇလး၊ ဒါနဲ့တောင် ငါ့ကို ချာတိတ်တွေက မကြိုက်ကြဘူး၊ တော်တော်တုံးတဲ့ ကောင် မိုက်ကလေးတွေပဲ

ဒေါ်လှမိမာ သူမတစ်ဦးတည်း ရှိနေသည့်အထင်ဖြင့် သူ့ ကိုယ်ကြီးကို ကိုယ်လုံးပေါ်မုန်ကြီးတွင် ကိုယ်ဟန်ပြမယ်လို့ လုပ်ကာကြည့်ရင်း အသံထွက်အောင်ပြောနေသည်။

ဒေါ်လှမိ လုပ်ပုံကိုင်ပုံနှင့် ပြောနေပုံကိုနားထောင်ရင်း မင်းနေနွယ်မှာတော့ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်နေရှာတော့ သည်။

‘အဲဗျ... အခုမှ ဒုက္ခပါပဲကလား၊ ကျားကြောက်လို့ရှင် ကြီးကိုး ရှင်ကြီးကျားကပိုလိုဆိုး ဆိုသလို အခုလဲ ငါ့မှာ ဆင်းဝါနုထွေးရဲ့အစ်ကိုကြီးကို ကြောက်လို့ ဒီအိမ်ခန်းထဲ ပြေး လာပါတယ်။

‘ဘယ်နှယ်ဗျာ လင်စာရှူးမကြီးရဲ့အိမ်ကို ရောက်နေတယ် မသိပါဘူး၊ အိမ်မယ်လေးလေး ငါ့ကိုများ ဒီဟာမကြီးမြင် သွားရင်တော့ ချမ်းသာပေးမယ်မထင်ဘူး အတင်း နုဘား ပါးယားလုပ်ပြီး ငါ့ကိုလင်အဖြစ် တင်မြောက်လိမ့်မယ် ထင် တယ်။

‘ဒါကြီးမျိုးနဲ့သာညားရင်တော့ လူပြည်မှာ ထက်တမ်း ၈၀ ၈၀ နေနိုင်မယ်မထင်ဘူး တကယ်တော့အိုးမကြီး a lustful woman ကြီးပဲ၊ ငါ့ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ’

မင်းနေနွယ် အထက်ပါအတိုင်းတော့စာ ဦးနှောက်အကြီး အကျယ် ခြောက်နေရှာသည်။

ဒေါ်လှမိမာမူ မင်းနေနွယ်ရှိနေပုံနဲ့မသိသေး၍အောက်ပါ အတိုင်း ဆက်၍ပြောနေပြန်သည်။

‘ငါဟာ တကယ်တောင့်တဲ့ ကိုယ်လုံးပိုင်ရှင်ကလေးပါ၊ အယ်နာကြောင့် ဖိုသတ္တဝါကလေးတွေက မကြိုက်ကြတာလဲ၊ ငါက လိုက်လိုက်လျှော့လျှော့နဲ့ ရေလာမြောင်းပေးလုပ်ခဲ့တာ အောင် သူတို့က မသိသလိုလို့နဲ့ နေခဲ့ကြတယ်။

‘ဒါဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဟဲ့...ဘာဖြစ်လို့ ရမှလဲ၊ ဓာတ်မသိကြ သေးလို့ပေါ့၊ သင်းတို့တစ်တွေသာ ငါ့အကြောင်း ဓာတ်သိ သွားကြရင် အပြတ်ငြိကုန်ကြပြီးသားပဲ၊ ဒီတော့ စိတ်မပျက် ပါနဲ့ လှမိရယ်၊ တစ်နေ့ကျရင် နင်လိုချင်တဲ့ လင်ငယ်ငယ် အလေးနဲ့ အပြတ်ကိုငြိရမယ်ဟေ့ ငြိရမယ်’

ဒေါ်လှမိက ကိုယ်လုံးပေါ်မုန်ကြီးရှေ့တွင် သူ့ကိုယ်ကြီး စား ပတ်ချာယမ်းကံ ကြည့်ရင်း ပြောနေသည်။

သူပြောပုံ ဆိုပုံတို့ကို ကြားမြင်နေရသော မင်းနေနွယ် အဖို ဘာတော့ အသက်ပင် မဂျူရဲအောင် အလန့်ကြီး လန့်နေရှာ သည်။

၁၉၂ ကြူဗွား

‘မားပြီ၊ ငါ့အိပ်ခန်းထဲကို အရမ်းငင်လာမိတာ ငါ့အိပ်ခန်းထဲကို ဝင်လမ်းပဲရှိတော့တယ်၊ ထွက်လမ်းတွေ ရှိမယ်ပုံ မပေါ်ဘူး၊ ငါတော့ ဆေးစားမှားပြီ ထင်တယ်၊ ဘုရား...ဘုရား၊ ငါ့ဘယ်လို ညက်ဆင်ပြီး ဒီအခန်းက လူထုအောင်ကြံရပါ့မလဲ’

မင်းနေနွယ် ဦးခနောက်ခြောက်နေခိုက်၊ ဒေါ်လှမိကတော့ သူ့ကိုယ်ကြီးအားကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးတွင်ကြည့်ရင်းအောက်ပါအတိုင်း သိချင်းကလေးကို ဆိုနေတော့သည်။

‘ပျိုလှမိကို...အစ်ကို ခတ်သိရင်၊ အဟုတ်ကိုပင် ကြင်နာမှာ မျက်ခုံးကလေးနဲ့...မက်လုံးပေးမယ်၊ တကယ့်ကိုပင် လိုလို...ချင်ပြီ ဆရာ အဟိ’

သိချင်းသံနှင့်အတူ ဒေါ်လှမိမှာ တင်ကလေးကို လှုပ်လိုက်၊ မျက်ခုံးကလေးများကို ချိကာ မျက်စပစ်ပြလိုက်နှင့် လုပ်ကာ က, နေတော့သည်။

မင်းနေနွယ် ခမျာမှာတော့ ဒေါ်လှမိ အရွေးအနေပုံကို ကြည့်ရင်း သွေးလေချောက်ချားကာ နေရှာတော့သည်။

ဒေါ်လှမိမှာ က, ရှိအားရလျှင် အမောကို ပြောနေရင်း ဆက်၍ ရှိနေပြန်သည်။

‘အင်း... ငါ့ဟာ စွဲချင်လွန်းလို့ ပေဗင်ဆရာပေါင်းစုံနဲ့လဲ မေးခဲ့ပြီပြီ။ နတ်ကတော်တွေဆိုကို သွားပြီလဲ လင်မြန်မြန် ရအောင်လုပ်ခိုင်းခဲ့ပြီပြီ၊ ဒါနဲ့တောင် ဘာကြောင့် မရနိုင်သေးတာလဲ။’

‘အဲတော့ အခုမှ သတိရတယ်၊ မနေ့ညတုန်းက ငါ့မက်တဲ့ အိပ်မက်ဟာ ငါ့အတွက် လင်ချောချောလှလှရမယ်၊ အတိတ်နိမိတ်များလားပဲ။ အိပ်မက်ထဲက ငါ့အခန်းထဲကို လူငယ်ချောချောလှလှ ဗလကောင်းကောင်းအသားဖြူဖြူနဲ့ ထောက်လာပြီ၊ ငါ့ကို ချစ်ရေးဆိုခဲ့သတဲ့။’

‘အဟိ... ဒီတုန်းက များ ငါ့မှာ ဗကယ်မှတ်ပြီး ရှက်လိုက်တာ ရင်တွေ့ထု တင်တွေ့ထု နှလုံးတွေ့ထု တုန်လို့ တုန်လို့ အံ့မယ် ညက အိပ်မက်ကို တွေးရင်း အခုတောင် နှလုံးတွေ့ထု နှလုံးလာပြန်တယ်၊ ခို ခို ခို’

ဒေါ်လှမိမှာ ငရုံးကလေးနှစ်ဖက်ကို တွန်ပြုရင်း ပြောနေသည်။

ပြီးတော့ အိမ်အမိုးပေါ်သို့ လက်ကလေးနှင်ဖက်ယှက်ကာ ကန်တော့ရင်းနတ်မင်းကို တိုင်ထည့်နေအည်။

‘အို... အရှင်နတ်မင်း၊ တွန်အော်မျိုးမကို လင်ငယ်ငယ် ချောချော ကလေး ရအောင် မ, စပေးထားမှုမယ်ဆို၊ အခု’

ထက်ထိ မရသေးပါကလား နတ်မင်းရယ်၊ ကျွန်တော်မျိုးမ ဟာလေ အရှင်နတ်မင်းကို ဘယ်လောက် ကြည်ညိုသေးစား ခဲ့တယ်ဆိုတာ အရှင်နတ်မင်း အသိပါနော်....

မင်းနေနွယ်မှာ စောစောက အဆိုအကတွေနှင့်ဖြစ်နေပြီ။ ယခုတစ်ဖန် နတ်မင်းကို လက်အုပ်ချီကာ တိုင်တည်နေသော ဒေါ်လှမိကို ထူပုန်းနေသော ခုတင်အောက်မှကြည့်စာ အံ့ဩ နေမိသည်။

‘ဟ...ဒီမိန်းမကြီးဟာ စိတ်မှ နှံ့ ခဲ့လား။ သိချမ်းဆိုပြီ။ စာလိုက နတ်ကိုတိုင်တည်ပြီး နေလိုနေနဲ့ ဘာတွေပေါက်နေ တယ် မသိဘူး။ သူ ပေါက်တာက အရေးမကြီးဘူး။ ခုတင် အောက်မှာ ငါ့ကိုပုန်းနေတာတွေရင် သူ့ဘာလုပ်မလဲ။’

“သူခိုးပါတော်” ဆိုပြီး အရပ်က ကြားအောင် ခုနစ်သံ ကနေ ဟစ်နေမလား။ ဒါမှမဟုတ် ငါ့ကို အတင်းပက်ပြီး သူ့လင်ပါလို့ များ ပြောနေမလား။ ဘယ်ဘာပဲ ပြောပြော ငါ့အတွက်ကတော့ ချောက် ပေါက်တွေချည်ပါမဲလား ဝှံ့။’

မင်းနေနွယ်ခမျာ ခုတင်အောက်မှ နေ၍ တွေးရင် စိတ် ပိန်နေရှာသည်။

ဒေါ်လှမိ၏ နတ်တိုင်တည်ခန်းကတော့ဆက်၍ပြုနေဆဲပင်။

‘ဆို...အရှင် နတ်မင်းရယ်၊ လင်ချောချောလှလှ ငယ်ငယ် သေးရအောင် လုပ်ပေးရင်လဲ၊ အချိန်မဆိုဘဲ၊ မြန်မြန်လုပ် ပါဝမ်းနော်၊ ကျွန်တော်မျိုးမဟာလေ နတ်မင်းကပြောရင် အဆို ပ, သ, ခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ အရက်ဆိုအရက်၊ ကြက် ဆို ကြက်ကင်၊ ဖာလူဒါ မဆောက်ရတာကြာလို့ ဖာလူဒါ ဆ, စမ်းဆိုလို့ ကျွန်တော်မျိုးမ ပ, သ, ခဲ့တာကို အရှင်နတ် မင်းက တခြားဆိုင်က ဖာသွဒါတွေ ငါ့မကြိုက်ဘူး၊ ငါ နှစ်တာက ယောက်လမ်းမှာရှိတဲ့ ‘ပုလဲကပီး’ ဆိုင်က ဖာလူဒါ မဆောက်ချင်တယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော်မျိုးမမှာ ပုလဲကပီးကို အဝယ်ပြီး၊ ပ, သ, ပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လားလို့။’

ပြီးတော့လဲ အရှင်နတ်မင်း ချေးထူတာ ရှိသေးတယ်။ ငါ့ခြားက လာတဲ့ အကောင်းစားအရက်တွေကို ငါခံလွှင်း ထူဘူးစိတ်လဲမချရဘူး၊ သင်းထိုအရက်တွေက တစ်ခါစီတခါ ညီတွေပါလာတတ်တယ်။

ဒါကြောင့် မြန်မာ့ရိုးရာ အရက်ဖြစ်တဲ့ ဘောချက်အရက် စစ်ကလေးကို သောက်ချင်တယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော်မျိုးမ အာကို မှာပြီး ပ, သ, ခဲ့တယ် မဟုတ်လား အရှင်နတ်မင်း ဆို...ဟင်’

ဒေါ်လှမိမှာ နတ်မင်းကို တိုင်တည်နေရသည်မှာ အာ ခြောက်သွားဟန်ဖြင့် ကြို, တစ်ချက်ကို ထိုးလိုက်သည်။

မင်းနေနွယ်မှတော့ ခုတင်အောက်တွင်ပုန်းနေရာမှ ချွေးတွေပြန်နေသည်။

‘အင်းဒီအတိုင်းသာဆိုရင်တော့ ဒီအပျိုကြီး အပြင်ကိုသာ မှု့ ငါလဲ ဒီခုတင်အောက်က ထွက်ရလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ဒီ ကိုအောင်ဟိန်းဆိုတဲ့လူကြီးလဲ အခုအချိန်အထိ ဒီကိုရောက်ဖို့မပေါ်ရင် ဒီလူကြီးဟာ ငါ့ကိုမျက်ခြည် ပြတ်သွားတယ်’

ငါ့မှာက Out of the frying pan into the fire ဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်စကားပုံလို ဒယ်အိုးထဲမှာပူလို့ အောက်ကိုခုန်တာမှ မီးဖိုထဲကျ ဆိုတာမျိုးဖြစ်နေတယ်။ ကိုအောင်ဟိန်းထက် ပိုစိုးတဲ့နေရာကို ငါ့ရှောက်နေရပြီ။ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ’

မင်းနေနွယ် အထက်ပါအတိုင်းပြောကာ စိတ်ညစ်နေခဲ့တဲ့ ဒေါ်လှမိတ်မှ သိချင်းကလေးတစ်ပုဒ်ကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

ထိုသိချင်းကလေး၏ အလိုက်မှာ မှု့ကြိုကြောင်းမှ ကလေးများဆိုကြသော ‘ကားကြီးတက်မယ်’ အလိုက်ကို စာသားပြောင်း၍ ဆိုထားခြင်းပင်။

ဒေါ်လှမိတ်ဆိုနေသော သိချင်းကား ဤသို့တည်း။ ငါ့စုံတော့မယ် ငါ့စုံတော့မယ် တကယ်ပါကွယ်၊ အမှတ်ပါကွယ်၊ မေ့စင်ဆရာကဟောတယ်၊ နတ်မင်းကြီးက ပြော

မယ်၊ ရလိမ့်မယ်၊ ရတော့မယ်၊ အို... ရနိုင်တယ် အာဟေ့... ခိဟိ’ သိချင်းသံအဆုံးတွင် ဒေါ်လှမိတ်ကြည့်နှုမဆုံး တပြုံး... ဖြစ်နေတော့သည်။

‘ဟုတ်ပြီ၊ ဒီအကြံဟာ နိပ်လေစွတကား’

မင်းနေနွယ်မှာ အဖိုးတန်အကြံဉာဏ်လေးကို တွေးမိထဖြင့် ဝမ်းဏာမဆုံး ဖြစ်နေတော့သည်။

ထောင်းပြီ၊ သူ့အဖို့ နတ်ယောင်ဆောင်တာက ဟုတ်ပြီ၊ သူ့မှာက နတ်ယူနီဖောင်းတွေ မရှိပေ။ နတ်ယောင်ဆောင်လျှင် နတ်ထို့ဝတ်လေ့ ဝတ်ထရှိသော နတ်ဝတ်တန်ဆာပလာ (ဝါ) နတ်ယူနီဖောင်းတွေရှိမှ ဖြစ်မည်။

သည်တော့ သူ့ဘာကိုဆက်လုပ်ရမည်နည်း။ မင်းနေနွယ်မှာ နတ်ယောင်ဆောင်ရန်ကိစ္စကို တွေးနေသည်။

သူ့တွေးနေခိုက်မှာပင် ဒေါ်လှမိကတော့ အပြင်သွားရန် အတွက် အဝတ်အထည်များကို လဲနေသည်။

သူကတော့ မကြည့်ရဲဟန်ဖြင့် မျက်နှာကိုလွှဲထားနေရသည်။ မလွဲ၍လည်း မဖြစ်ပေ။

ဒေါ်လှမိမှာ အိမ်ခန်းထဲတွင် သူမတစ်ဦးတည်း ရှိနေသည်အထင်နှင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး အဝတ်များကို လဲနေ၍ပင်။

ထိုစဉ်မှာပင် ဒေါ်လှမိ၏ ဗိဇ္ဇာတွင်းမှ ပန်းနုထောင်ပဝါကလေးမှာလွင့်ကာ မင်းနေနွယ်ပုန်းနေသော ခုတင်ဘေးသို့ ကျလာသည်။

(တစ်ခယ့်နှစ်)

ဆွက်ပေါက်ချောင်အောင် နတ်ယောင်ဆောင်။

ထိုကဲ့သို့ ဒေါ်လှမိတစ်ယောက် နတ်ရွှေကား နေအညီ မြင်လိုက်ရသော မင်းနေနွယ်အတွက် သူ့ထွက်ပေါက်ကို ခနဲပြေးမြင်လိုက်မိတော့သည်။ အခြားနည်းတော့ မဟုတ်ပေ။

ဒေါ်လှမိမှာ နတ်ကိုအလွန်အမင်းယုံကြည်နေသူမို့ နတ်ယောင်ဆောင်၍ ထွက်လိုက်လျှင် ထွက်ပေါက်ချောင်ပေတော့မည်။

ဒေါ်လှမိကိုလည်း သူကနတ်အသွင်သဏ္ဍာန်ဆောင်ပြီးရပြန်ရလိမ့်မည်။

ဒေါ်လှမိကတော့ သူဝတ်ရန် အင်္ကျီများကို အာရုံစိုက်ကာ ရွေးချယ်နေသဖြင့် ပဝါလွင့်သွားသည်ကို သတိမပြုလိုက်မိပေ။

မင်းနေနွယ်မှာ ပန်းနုရောင် ပဝါကလေးကို မြင်လိုက်ရ လျှင် ချက်ချင်းပင် စိတ်ကူးပေါက်ကာ သွားတော့သည်။

‘ဟန်ကျတာပဲ၊ ဒီပဝါကလေးကို ငါ့ခေါင်းမှာစည်းပြီး နတ်ပွားပြလိုက်ရင် ငါ့ဟာ နေရင်းထိုင်ရင်းကနေ အော်တိုမက် တစ်နဲ့ နတ်ဘဝကို ရောက်သွားမှာပဲ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ’

မင်းနေနွယ်မှာ အထက်ပါအတိုင်း စိတ်ထဲမှ ချေရွတ်ရင်း သူ၏အနီးတွင် ကျလာခဲ့သော ပန်းနုရောင်ပဝါကလေးကို အမြန်ကောက်ယူလိုက်သည်။

ပန်းနုရောင်ပဝါကလေးကို ကောက်ယူပြီးနောက် မင်းနေနွယ်မှာ သူ၏နဖူးပေါ်တွင် ဇာတ်သဘင်များတွင် မြင်တွေ့ခဲ့ရ သော နတ်ဖက်ရှင်မျိုး လုပ်ကာ စည်းထားသည်။

စောစောက သူ၏ဘေးတွင်အိမ်နေသော ပူစိကလေးထ တော့ မင်းနေနွယ်လုပ်ပုံကို မျက်လုံးပြူးကော ကြည့်နေသည်။

ပူစိကလေး၏ စိတ်ထဲတွင်တော့ မင်းနေနွယ်အား....

‘ဒီလူ နေရင်းထိုင်ရင်းက ဘာအရူးထနေပြန်တာလဲ မသိ

ဘူး’

ဟူသောအတွေးမျိုးဖြင့် ကြည့်နေခြင်းပင်။
ပန်းနုရောင်ပဝါကလေးကို နဖူးတွင် စည်းပြီးသောအခါ နောင်အောက်မှနေ၍ ဒေါ်လှမိရှိရာသို့ အသာ မော့ကြည့် သည်။

သူကြည့်နေသော အချိန်တွင် ဒေါ်လှမိမှာ မှန်တင်ခုံတွင် မျက်နှာကို ပေါင်ဒါရိုက်နေခိုက်ဖြစ်သည်။

မင်းနေနွယ်သည် ခုတင်အောက်မှနေ၍ ဖြည်းဖြည်းချင်း နှိပ်ကိုစောင်းကာ ဒယဉ်ထိုက်ရင်း ထွက်အလာ....။

ဒေါ်လှမိကလည်း ပေါင်ဒါရိုက်နေရာမှာ မျက်ခုံးမွှေးကို နှုတ်နု တံပွတ်တံကို ယူလိုက်သည်။ သူမ ယူလိုက်သော တံပွတ် တံမှာ သူမလက်မှ နေ၍ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဒေါက်ခနဲ မြည် ဆောင်ကျသွားသည်။

ဒေါ်လှမိမှာ ကျသွားသော တံပွတ်တံကိုယူရန် အောက် နှိုက်အင်း ခုတင်အောက်မှ သူ့ကိုမော့ကြည့်ရင်း ထွက်လာ နေသော မင်းနေနွယ်နှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိတော့သည်။

မင်းနေနွယ်၏ ပုံသဏ္ဍာန်မှာ နတ်လို ဖန်တီးထားသည်မို့ သူလိုလို ခွေးလိုလို သရဲလိုလိုနှင့် စိတ်ထဲတွင် ထင်မှတ်နေမိ သည်။

လုပ်ထားပုံမှာ နတ်နှင့်မှမတူဘဲကိုး။

မင်းနေနွယ်ကလည်း သူ့အား ဒေါ်လှမိက မြင်သွားနေသိရလျှင် စောစောကလို့ ပြည်းပြည်းချင်း ထွက်မတော့ပေ။

သူ၏ ကိုယ်ကြီးကို အပြင်သို့ ထောက်အောင် တရကြီး လှိုင့်၍ ထွက်လိုက်ရာ သူ့အား ငဲ့၍ ကြည့်နေသော ဒေါ်လှမိနှင့် ဝင်တိုက်မိတော့သည်။

‘ဟဲ့... သောက်ပလုတ်စုတ်... တုတ်... အုန်းသီးမှုန့် ကောင်းထူးထုပ်နဲ့လုပ်ရဲ့ ဂုတ် ဂုတ် ဂုတ်’

ဒေါ်လှမိ နှုတ်ဖျားမှ လန့်ဖျပ်ကာ ရေရွက်သံ။

မင်းနေနွယ် ကတော့ ကဗျာကယာ သူ၏ကိုယ်ကြီး အမြန်ထကာ ရပ်သည်။ ဒေါ်လှမိမှာ မင်းနေနွယ်၏ နှုတ်လှပသော ရုပ်ရည်ကို မြင်လိုက်ရလျှင် အလွန်ဝမ်းသာကာ တော့သည်။

‘ဟော တော့... လက်စသပ်တော့ မနေ့ညက ငါမက်ခဲ့ အိပ်မက်ထဲက ပြည့်စုံသော ကလေး ပါကလား၊ အိပ်မက်ထဲ ဝမ်းသာလိုက်တာ အဲဒါ ခုနတုန်းက ငါဟာ နတ်မင်း တိုင်တည်လိုက်လို့ နတ်မင်းက ချက်ချင်း မလှိုက်တာ ကျေးဇူးတင်လိုက်ရှင် နတ်မင်းရယ်၊ တကယ်ပါ အဟုတ်မတုတ်မမှားရစေရဲ့’

ဒေါ်လှမိ ဝမ်းသာမဆုံး တပြုံးပြုံးဖြင့် ပြောနေသည်။ မင်းနေနွယ်မှာ ဒေါ်လှမိ၏ စကားများကို နားထောင်ရင်း ဘာတော့ဆက်လုပ်ရမည်မသိ ဖြစ်နေသည်။

ပြီးမှ သူသည် နတ်ယောင်ဆောင်ထားသည်ကို သတိရကာ သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံးအား နတ်ပွားသလို တုန်ပြုရင်း ဒေါ်လှမိ အား လှမ်းဟောက်သည်။

‘ဟေ... အဒေါ်ကြီး ကျုပ်ကို ဘာတော့လာပြောနေတာလဲ ထင် သွေးပွက်ပွက်အန်ပြီး သေသွားမယ်နော်၊ ဟင်း ဟင်း ဟင်း’

မင်းနေနွယ်မှာ ဒေါ်လှမိအား လှမ်းဟောက်ပြီးနောက် သူ၏ ပါးစပ်ဆိုင်းဖြင့် ပူနှောင် ချပ်ချိမ် နှောင်ချပ်ချိမ် လုပ်တာ နတ်ပွားပြနေသည်။

ဒေါ်လှမိမှာ မင်းနေနွယ်အား မျက်လုံး အပြူးသားဖြင့် ကြည့်ရင်း လှမ်းမေးနေသည်။

‘လင်... ကျွန်မရဲ့ လင်ကလေး မဟုတ်ဘူးလား၊ ဟုတ်ရင် ဟုတ်တယ် ပြောနော် သူများကို လိမ်မပြောနဲ့ ဒီကဗိုလ်လိုက် မှာ သိလား အဟင်’

‘တယ်... ဒီမိန်းမကြီး ပြောရတာ တယ်လဲ လက် ဝင်ပါ အလား၊ ကျုပ်ဟာ နတ်မှ နတ်အစစ်၊ နတ်အတုမဟုတ်ဘူး နော်။ ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း’

၂၀၄ ကြူမွှေး

မင်းနေနွယ် ပြန်ပြောရင်း နတ်ပူးပြနေသည်။

‘အို...နတ်မင်းလား နေပါဦး။ နတ်ဆိုတာ မိုးပေါ်ကသာ ကျလာရိုးထုံးစံ ရှိပါတယ်။ အခု နတ်မင်းကတော့ ဘယ်နှာ ကြောင့် မိုးပေါ်ကကျမလာဘဲ၊ ခုဘင်အောက်က ထွက်လာ ရတာလဲလို့ ဒါကိုလဲ ဖြေဦးလေ အဟိ’

‘မိုးပေါ်က ကျမလာဆို ဒီနတ်က မိုးပေါ်ကလာတဲ့နတ်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ အဝီစိက ပြန်လာတဲ့ နတ်လေဗျာ့ အဟိ’

‘ဟောတော့ နတ်ဖြစ်လျက်နဲ့ အဝီစိက ပြန်လာတယ်သတဲ့ လား ဘာအပြစ်တွေကြောင့် နတ်မင်းက အဝီစိကို ကျသွား ရတာလဲ ဆန်းလိုက်တာနော်’

ဒေါ်လှမိ တအံ့တကြဲဖြင့် ပြန်လည်၍ ကွက်ရှင်ထုတ်နေ ဆည်။

‘ဟယ်...ဒီမိန်းမကြီးနွယ်၊ ခု...ကလဲဝေးလိုက်တာ ကျုပ်က နတ်ဖြစ်နေမှတော့ အဝီစိ ကျုပ်မလား’

‘သိဘူးလေ၊ ခုနင်ကတော့ နတ်မင်းပဲပြောခဲ့တာပဲ၊ အဝီစိ ကလာခဲ့တာဆို’

‘အဲဒါက အဝီစိကျလို့မှ မဟုတ်ဘူး၊ အဝီစိမှာရှိတဲ့ ငရဲအိုး ထဲက ဆီတွေကို ငရဲသားတွေက မှောင်ခိုထုတ် နေတယ် ဆိုတဲ့ တိုင်စာရလို့ အထက်နတ်မင်းကြီးရဲ့ အမိန့်အရ ကျုပ်သွားစစ်

ပြီး ပြန်လာခဲ့လို့ မိုးပေါ်က မကျဘဲ၊ အခုလို ခုတင်အောက်က ထွက်လာခဲ့ရတာပေါ့’

‘အဲတော့ ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်မျိုးမရဲ့ ခုတင်အောက်မှာ အဝီစိရှိနေတာပေါ့ ဒုက္ခပဲ၊ ဒါကြောင့် ည ညကျရင် သိပ် ဆိုက်နေတာကိုး’

‘ဟာ...ဘာတွေ ရှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ခင်ဗျာ ခုတင် အောက်မှာ အဝီစိလဲမရှိဘူး၊ ငရဲလဲမရှိဘူး၊ အ...ခြင်ဗုန်းတွေ တတော့ ရှိပုံရုံဗျာ၊ ခြင်ဆေးရည်ကလေး ဘာလေးဖြန်း ဦးဗျ’

‘ဪ...ကျွန်တော်မျိုးမ ခုတင်အောက်မှာ အဝီစိမရှိ ဘူးလား၊ နို့ နတ်မင်းကလေး ဘာဖတ်တာ နည်းပြည်ကို မသွားဘဲ ဘာကိစ္စ ကျွန်တော်မျိုးဆီကို ရောက်လာရတာလဲ’

‘အဲသဟာက ခင်ဗျားကြီးက ကျုပ်ကို တမ်းတနေတာကိုး၊ ကျုပ်လဲ နားပူသက်သာအောင် ရောက်လာခဲ့တာပဲ၊ ဝါး အား ဟား’

မင်းနေနွယ်မှာ စကားအဆုံး၌ ဒေါ်လှမိ ယုံကြည်စေရန် နတ်ပူး၍ ပြနေပြန်သည်။ ဒေါ်လှမိ၏လည်း နတ်တို့ကို ယုံကြည်လှပြီး လူကလည်း ပေါ်စောတော့နှင့်မို့ မင်းနေနွယ် အား တကယ် နတ်အစစ်ဟူ၍ ထင်မှတ်ကာ ဝမ်းသာနေတော့ ထည်။

‘ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်မျိုးမကို လင်ငယ်ငယ် ချောချော လှလှအလေးရအောင် မစ၊ ပေးစမ်းပါ။ အဲ...အဲ နတ်မင်းကို ချောချောလှလှကလေးမျိုးနော် အဟိ’

‘အို...စိတ်ချ စိတ်ချ၊ ဒီဋ္ဌကို မပြမယ်၊ ကျုပ်ဟာ....’

- လူသားတွေနဲ့ အကျိုးကိုအစဉ်ဆယ်ပိုးပေးမယ် နတ်၊
- သဘောထောင်းတဲ့ နတ်၊
- မနောကောင်းတဲ့ နတ်၊
- ဖက်ဆစ်ဝါဒ မုန်းတဲ့ နတ်၊
- လိမ်ညာပြောတာ ရှုံ့တဲ့ နတ်၊
- ကတိပျက်တာ မုန်းတဲ့ နတ်၊
- မယားများတာ မကြိုက်တဲ့ နတ်၊
- တစ်လင် တစ်မယားစနစ်မှ ကြိုက်တဲ့ နတ်၊
- ပလိပ်လာ ပြောတာ မုန်းတဲ့ နတ်၊
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးကို သဘောကျတဲ့ နတ်၊
- လာဘ်စားတာကို မုန်းတဲ့ နတ်၊
- တကယ်ချောတဲ့ နတ်၊
- တကယ်လှတဲ့ နတ်၊

- အမြဲပြောင့်တဲ့ နတ်၊
- သရဲကြောက်တဲ့ နတ်၊ အဲဟုတ်ပါဘူး။
- အဆဲကြောက်တဲ့ နတ်၊
- ခုတင်အောက်က ထွက်တဲ့ နတ်၊
- ဖင်ကောက်တဲ့ နတ်၊
- မစင်ကြောက်တဲ့ နတ်၊

‘အို...ဘာတဲ့ အပျိုကြီးတွေ လင်မရလို့ လန်ဒန်မြေပဲလို၊ အပျိုကြီးတွေ လင်မရလို့ အဲ အဲ ယောင်လို့ လူပျိုကြီးတွေ မီးမမရလို့ လန်ဒန်ထောင်ထဲကို အဲ ရိုး ဝှတ်ဒ်’

မင်းနေနွယ်က အထက်ပါအတိုင်း စည်းချက် ကျကျနှင့် ပြောနေတာ...။

ဒေါ်လှမိမာ့ သံချပ်တိုင်နေသည့်အထိပြင်သဘောကျကာ မင်းကလေး တထိုးထိုး ဖင်ကလေးတလှုပ်လှုပ်ဖြင့် ကဗျာလွတ် နာကို လိုက် ကု နေတော့သည်။ မင်းနေနွယ်မှာ ဒေါ်လှမိမာ့ နေသည်ကို ကြည့်ရင်း လှမ်းမေးသည်။

‘ဗျို-အဒေါ်ကြီး၊ ဒါက ဘာလုပ်နေတာလဲ’

“က, နေတာလေ အဟိ”

‘နေမင်းပါဦး၊ ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားက အခုလို က၊ နေ
တာလဲလို့’

‘နတ်မင်းက သံချပ်တွေ တိုင်နေတော် ကျွန်တော်မျိုးမက
ထကြွန်ကို သွားသတ်ရပြီး ပျော်လာတာနဲ့ အခုလို က၊ နေ
တာပဲ အဟိ’

‘တယ်... ဒီမိန်းမကြီးတွေ၊ သေတော့မှာပဲ၊ ကျုပ်
သံချပ်တိုင်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်နတ်ရွှ် ဝါဒလမ်းစဉ်
ကို ချပြနေတာပျ၊ သိလား’

‘သိဘူးလေ၊ ကျွန်တော်မျိုးမကတော့ နတ်မင်းသံချပ်
တယ်မှတ်ပြီး ပျော်လို့ က၊ နေမိတာပါ’

‘နတ်ဖြစ်နေမှတော့ သံချပ်တွေဘာတွေတိုင်ပါ့မလား၊
ဟာ ကျုပ်ကိုသက်သက်နောက်နေတာ မဟုတ်လား’

“မဟုတ်ရပါဘူး နတ်မင်းရယ်”

“ဘာ မဟုတ်ရပါဘူးလဲ သယ်”

မင်းနေနွယ်သည် ဒေါ်လှမိကို ကြိမ်းမောင်း နေရာ
ပွဲတဲတွင် တွေ့ရသော နတ်မင်းဟန်မျိုးဖြင့် ဖနောင်ကို ကြ
ပြင်သို့ တအားပေါက်က “အယ်” ဟူ၍ လုပ်လိုသည်။

ဤတွင် သူ၏ဖနောင်မှာ ကြမ်းပြင်ကို မပေါက်မိဘဲ၊
စောစောကတည်းက သူတို့ကိုကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်ဝပ်ကာကြည့်
နေသော ကြောင်ကလေး၏ ဝမ်းဗိုက်ကို သွား၍ ပေါက်မိ
တော့သည်။

ကြောင်ကလေးမှာ တူ့ဇိုက်ကို ဖနောင်ဖြင့် အပေါက်ခံ
လိုက်ရကာ နာကျင်လှ၍ “ခွီး” နဲ့အော်လိုက်ရာ မင်းနေနွယ်
မှာ ထိုအော်သံကြောင့် “အံ့မယ်လေးဗျ” ဟူ၍ လန့်ဖျပ်ကာ
အော်လိုက်မိသည်။

ကြောင်ကလေးကတော့ ငပ်နေရာမှ သူတို့နှင့်သွတ်ရာသို့
ထပြေးသွားသည်။ ဒေါ်လှမိမှာ နတ်ဖြစ်နေပါလျက်နှင့်လူလို
လန့်အော်လိုက်သော မင်းနေနွယ်အား လှမ်းကြည့်ကာ အော်
တကြပြင် မေးသည်။

‘အလို... နတ်မင်း ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ဟင်’

‘ဘာဖြစ်ရမှာလဲ လန့်သွားလို့ပေါ့၊ ကုလု... ကုလု’

မင်းနေနွယ်က သူ့ရင်ဘတ်ကို ပီရင်း အထက်ပါအတိုင်း
လုပ်နေသည်။

‘ဟောတော့... နတ်ဖြစ်နေပြီး လူလိုပဲ လန့်တတ်သလား’

‘လန့်တာပေါ့ဗျ၊ နတ်မှာလဲ နှလုံးရှိနေတဲ့ဟာ’

“ရှင်...နှလုံးရှိတယ်”

“ရှိတာပေါ့ဗျ”

မင်းနေနွယ်၏ စကားအဆုံးတွင် ဒေါ်လှမိမှာ မင်း နေနွယ်
၏ ကိုယ်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

‘ဒီမယ် အဒေါ်ကြီး ဘာရှိကြည့်နေတာလဲဗျ၊ ပြောစမ်း’

‘နှုတ်မင်းက နှစ်လုံး ရှိတယ်ဆိုလို့ လိုက်ကြည့် နေတာ
ပေါ့’

‘တယ်...ဒီမိန်းမကြီးနယ် နှလုံးကြည့်တာ ဘယ်နေရာသွား
ကြည့်နေတာလဲ’

‘နို့...တယ်နေရာမှာ ကြည့်ရမှာလဲ နှုတ်မင်းရဲ့၊ အဟိဟိ’
‘ရင်ဘတ်ကိုပဲ ကြည့်ပေါ့ဗျ၊ နှလုံးသားဆိုတာ ရင်ဘတ်
မှာသာ ရှိကြတဲ့ဟာ ဟွန်း’

မင်းနေနွယ် စိတ်တိုသဖြင့် ဒေါ်လှမိကို ပြန်ပြောနေသည်။
‘ဪ...ရင်ဘတ်ကနှလုံးသားကို ပြောနေတာလားဟိဟိ’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ရင်ဘတ်မှာရှိတဲ့ နှလုံးကို မပြောလို့ ဘယ်
နှလုံးကို ပြောရဦးမှာလဲ၊ ဆိတ်ကလိစာဆိုင်က နှလုံးကိုပြော
နေတယ် မှတ်လို့လားဟွန်း’

‘သိပါဘူး၊ ကျွန်တော်မျိုးမ ထင်နေတာက အဟိ’
ဘာဘာ...အဟိတွေအဟက်တွေ လုပ်နေရတာလဲ၊ ခင်ဗျား
ကြီးနော် နတ်ကို ခိုးလိုး ခုလုပြစ်အောင် တော်တော်လုပ်တဲ့
မိန်းမကြီး၊ ခင်ဗျားတို့ အပျိုကြီးတွေဟာ အစတွေးကို ခေါင်
လွန်းတယ် သိလား’

‘ဟွန်း...နတ်မင်းကလဲ စာမြားက အတွေးခေါင်တာမှမဟုတ်
ဘဲ၊ မသိလို့ ပြောတဲ့ဟာကို တူက ကျိတ်ကြီးရအလားလို့ ဟွန်း’
ဒေါ်လှမိက မင်းနေနွယ်စကား အပျိုကလေး တစ်ဦးက
နဲ့ဆိုးဆိုးသလို စကားကိုမပီကလာပီကလာနှင့် ပြောနေသည်။

‘အံ့မယ်...အံ့မယ်၊ နတ်ကိုများ ပြောနေလိုက်တာ မျက်ခုံး
ကလေးတပင့်ပင့် နှုတ်ခမ်းကလေး တစုစုနဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး
ဆိုက်တင်မျိုးနဲ့ ပြောနေလိုက်တာ နတ်ကိုများ သူ့လင်မှတ်နေ
သလား မသိဘူး ဟွန်း’

‘ဟိတ်...ဒီလိုမပြောနဲ့၊ သူ့များရှက်တယ်၊ ဒီကအပျိုကြီး
လေ ဒီဒီဒီဒီ’

ဒေါ်လှမိက ကိုယ်ကလေးကို ယိုကာ ရှက်စကြောက်သံ
ကလေးဖြင့် အိုက်တင်လုပ်ကာ ပြောနေသည်။

‘ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း၊ ပြောလေကလေးပါလား၊ တယ်...
ငါဒေါ်သဖြစ်ဖြစ်နဲ့ သူ့ဖြူလက်နက်နဲ့ ပစ်ရ သေတော့မယ်
ဟွန်းဟွန်း’

မင်းနေနွယ်က တကယ်နတ်မင်းဟန်မျိုးဖြင့် ဒေါ်လှမိကို ခြိမ်းခြောက်နေသည်။

‘ဟန်...နတ်မင်းပြောတာ မှားနေပြန်ပြီ’
‘ဘာမှားတာလဲ ပြောစမ်း’

‘ဘွဲ့ဖြူလက်နက်နဲ့ ပစ်မယ်ဆိုတာလေ၊ နတ်တွေမှာ ဘွဲ့ဖြူ လက်နက်မှ မရှိတာ ဒီလက်နက်က ဘီလူးတွေမှာပဲရှိတာ နတ် မင်းရဲ့’

ဘယ်လိုကြောင့်လဲ ပြောစမ်း’

‘စက်ကြီးတစ်ဆယ် သုံးပါးထဲမှာ ပါတယ်လေ၊ မြင်းမိုရ် တောင်ဦး မကကျူးလျက် မိဘစက်၊ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အထူးသ် လျက် ဆရာ့စက်၊ ဝရဇိန်လက်နက် ဗြဟ္မာ့စက်၊ မိုးကြိုးလက် နက် သိကြားစက် လောင်မီးကျလျက် နတ်တို့စက် ဘွဲ့ဖြူ လက်နက် ဘီလူးစက်လို့ ဆိုထားတယ် မဟုတ်လား’

ဒေါ်လှမိက ရှင်းပြနေသည်။

အံ့မာ... သူကများ နတ်ကို ဆရာလုပ်နေလိုက်တာ၊ ဒီမယ် ခင်ဗျားရှုထံပြတဲ့ ဘုရားစာအစိုင်းဆိုရင် ကျုပ်တို့နတ် တွေကိုင်ကြတဲ့ လက်နက်က ဘယ်မှာရှိလို့လဲ၊ ဒီတော့အစွေး ကြုံလို့ ကျုပ်တို့နတ်တွေ ဇက်နက်ကိုင်ချင်ရင် ဘာကိုကိုင်ရမှာ လဲ၊ ဟွန်း...ဒါကြောင့် ဘီလူးတွေကိုင်ကြတဲ့ ဘွဲ့ဖြူလက်နက် ကို ကျုပ်တို့နတ်တွေ အခု ကိုင်လိုက်တာပဲ’

‘ဟင်...ဒါဆိုရင် ဘီလူးတွေကျတော့ ဘာလက်နက်ကိုင်ကြ မှာလဲဟင်’

ဘီလူးတွေအတွက် ဘာလက်နက်မှ ကိုင်ခွင့်မရှိတော့ဘူး၊ ပါမစ် ပိတ်ထားတယ်’

‘ဟောတော့...ဘာဖြစ်လို့လဲ နတ်မင်းရယ်’

‘ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဒီဘီလူးဆိုတဲ့ကောင်တွေဟာ အရက်မူး လာရင် ရှိတ်ကဖောက်ပြီး ဘွဲ့လက်နက်တွေနဲ့ ပစ်ဟယ်ခတ် ဟယ်လုပ်နေကြသလို ဒီကောင်တွေကို အပြစ်ပေးတဲ့အနေနဲ့ ကျုပ်တို့လက်နက်တွေရဲ့ နယကကြီးဖြစ်တဲ့ သိကြားမင်းကြီးက အမိန့်ထုတ်ပြီး ဒီကောင်တွေဆီက လက်နက်တွေအားလုံး သိမ်းခိုင်းလိုက်တယ်လေ၊ သိပြီလားဟဲဟဲ’

မင်းနေနွယ်မှာ ပါးစပ်ထဲတွေထုများကို ရမ်းခမ်းပြီးဖြန်း ကာ ပြောနေသည်။

ဒေါ်လှမိကတော့ မင်းနေနွယ် ပြောနေသောစကားများ ကို နားထောင်ရင်း သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို စူးစူးစိုက်စိုက်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။

‘ဒီမယ် အဒေါ်ကြီး’

‘အို...နတ်မင်းကလဲ၊ သူ့များအသက်က ငယ်ငယ်လေးရှိ ပါသေးတယ်၊ အဒေါ်ကြီး၊ အဒေါ်ကြီးနဲ့၊ ညီမလေးလို ခေါ်ပါလား’

အံ့မာ... ဘာဆိုလို့ ခေါ်ရမှာလဲ၊ ခေါ်နိုင်ပါဘူး၊
'နတ်မင်းကလဲ ဗွတ်ချည်းပဲကိုး၊ ဒါထက် နတ်မင်းဟာ
လူပျိုကြီးလား'

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ကလူပျိုကြီး”

‘အို...ဟန်ကျလိုက်တာ၊ ကျွန်တော်မျိုးမကလဲ အပျိုကြီး
လေ’

“အဲဒါဘာဖြစ်သလဲ”

‘နတ်မင်းအလူပျိုဆိုလို့ ပြောရတာပါ၊ ကျွန်တော်မျိုးမ
လေ နတ်မင်းကို ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း ကြိုက်လာပြီတော်’

“ဗုဒ္ဓေါ”

မင်းနေနွယ် အဖတ်ပင်လန့်သွားမိသည်။

ပြီးမှ ထုခွေကိုပြန်ဆယ်ကာ ခေါ်လှမိကို ဟောက်နေတော့
သည်။

‘ဒီမယ်အပျိုကြီး ကျုပ်ကိုလာပြီးညှာမနေနဲ့ မရဘူး ကျုပ်
ဟာ ခင်ဗျားလိုလူသာမေပြောနဲ့ နတ်ပြည်က အင်မတန်ချော
မေးလှပတဲ့ နတ်သမီးတွေကိုတောင်မှ အခုအချိန်အထိ မယူ
သေးဘဲ နတ်လူပျိုတစ်ခုနဲ့ နေခဲ့တာမျှ သိလား’

‘ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲနတ်မင်းရယ်၊ ကျွန်တော်မျိုးမကြား
စူးတာကတော့ နတ်... နတ်သမီးကလေးတွေ တစ်ပက်
လေးငါးထုစီရှိသိ’

‘အေးလေ... ရှိတဲ့နတ်တွေတော့ ရှိတာပေါ့၊ ကျုပ်ကတော့
ဘယ်နတ်သမီးမှ အနားမှာထားပြီး မပျော်ပါးပါဘူး’

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

‘အေ-အိုင်-ဒီ-အက်စ်ဆိုတဲ့ ကိုယ်ခံစွမ်းအားကျ ရောဂါဖြစ်
မှာစိုးလို့ ပေါ့ဗျ အဟဲ’

‘ဟောတော့ နတ်တွေမှာလဲ ဒီရောဂါတွေဖြစ်နေသလား၊
သိပါဘူး အခုမှပဲကြားဖူးတော့တယ်၊ နို့ ပြောပါဦးနတ်မင်း
ဟာ ကျွန်တော်မျိုးမဆီကို ဘာကိစ္စရောက်လာတာလဲ’

‘တယ် ဒီမိန်းမကြီးနယ် မေ့တတ်လို့လိတာ မင်ဗျားက
တမ်းတမ်းတတနဲ့ကျုပ်ကို ခေါ်နေလို့ လာတာပါလို့ ပြောခဲ့
ပြီးပြီမဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့ မေ့သွားလို့ပါနတ်မင်းရယ်’

‘ကိုင်း... စကားတွေ သိပ်မရှည်နဲ့ အချိန်မရှိတော့ဘူး
ကျုပ်လဲနတ်သဘင် အစည်းအဝေးကြီးကို သွားရဦးမှာမို့
ခင်ဗျားလိုတာကိုပြော’

‘အဟိ ကျွန်တော်မျိုးမမှစ တခြားတော့မလိုပါဘူး ဟိုဆို
အဲ လင်ငယ်ငယ်ချောချောလှလှကလေးပဲ လိုဘာပေါ့နတ်မင်း
လိုရုပ်မျိုးပေါ့ အဟိ’

‘တယ် တစ်ဆိတ်ရှိ ကျုပ်ရုပ်ကိုပဲကြည့်ကြည့် ပြောနေတာ
ကိုး၊ နောက် ဒါမျိုးမပြောနဲ့ ပြောရင် ကျုပ်လုပ်မပေးဘူး’

‘ဟုတ်ကဲ့ အမိုက်အမဲကလေးမို့ ခွင့်လွှာပါနတ်မင်းရယ်
မ စမယ်ဆိုကာသာ မြန်မြန်ကလေးမပါ ရုပ်ချောချောစယ်
ယေကလေးခန့် အာ ဟိ’

‘အို... စိတ်ချ စိတ်ချ၊ နတ်တို့ရဲ့ဘနီခိုးနဲ့ ပုဆိုးမကောကြည့်
လိုက်မယ်’

‘အိုအို နတ်မင်း၊ ပုဆိုးမပြီးတော့ဖြင့် သူများရှေ့မှာ
မကြည့်ပါနဲ့ တခြားမှာသွားကြည့်ပါ သူများကကြောက်တတ်
တယ်တော့ အဟိ’

‘အဲအဲ... ကျုပ်ယောင်သွားလို ပါ၊ နတ်တို့ ဘနီခိုးနဲ့ တစ်မျိုး
ဆကာ ကြည့်လိုက်မယ် ဟော တွေ့ပြီ တွေ့ပြီ’

‘ဘာဘာ ဘာတွေကိုတွေ့တာလဲ နတ်မင်း’

‘ဆမဝါယမဆိုင်က ဆိတွေ့ခိုးထုတ်နေတာစလ’

“နတ်မင်းကလဲ ဘာတွေ သွားကြည့်
နေတာလဲလို့”

‘အဲ ဟုတ်သားပဲ၊ နတ်မင်းအကြည့်မှားသွားတယ် ကဲကဲ
ဒီတစ်ခါ သေသေချာချာကြည့်လိုက်မယ်၊ ဟော တွေ့ပြီ
ခင်ဗျားရဲ့ ဖက်စပ်လုပ်ငန်းရှင်ကြီးကို’

‘ဟနဲ့ နတ်မင်းကလဲ ဖူးစာရှင်လို့ ပြောစမ်းပါ ဘယ်နှယ်
ဖက်စပ်လုပ်ငန်းရှင်ကြီးရယ်လို့ အဟိ’

‘တော်... နတ်ကိုလာပြီး ဆရာလုပ်မနေနဲ့၊ ကျုပ်ပြောတဲ့
ဟာကတာ ပိုမှန်တယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ လယ်ရယ်မယား
ရယ်ဖြစ်လာမှတော့ မောင်တစ်ထမ်းမယ်တစ်ရွက် လုပ်ကိုင်ကြရ
မှာမို့ ဖက်စပ်လုပ်ငန်းရှင်ကြီးလို့ ပြောတာပေါ့ သိပြီလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ရှင် သိပါပြီ’

‘သိရင် တိတ်တိတ်နေ ကျုပ်ဆက်ပြောမယ်၊ အင်း...
ကျုပ်အခုကြည့်နေတဲ့ နတ်ကုန်ပျူတာထဲမှာ မြင်ရတာကတော့
ခင်ဗျားနဲ့ဖူးစားဖက်မယ်လူတာ တော်တော်ကြီးတယ်ဗျ’

“ရှင် ဘာကြီးတာလဲ”

‘အရပ်အစောင်းရော ဗလရော၊ ဒါပေမယ် ရုပ်ကတော့
သိပ်မရှိဘူး၊ လူကတော့ သိပ်တောင့်တယ်ဗျ ဟဲ့ဟဲ့’

မင်းနေနွယ်မှာ အောင်ဟိန်း၏ရုပ်နှင့်အရုပ်ကိုကြည့်၍ ပြော
နေခြင်းပင်။

‘ဟန့်... နတ်မင်းကလဲ အသက်ငယ်ငယ်ချောချောကလေး
ကို လုပ်ပေးပါဆိုနေမှတ်’

‘အေးလေ အသက်ကတော့ ခင်ဗျားထက် အများကြီး
ငယ်ပါတယ်။ ရုပ်ကတော့ မချောလှဘူး ဒီမယ် ရုပ်လှတာကို
သိပ်မမက်နဲ့လေ။ ကိုယ်ကို ဖုသက်ပန်ရိုးမြေကျ သစ္စာရှိရှိနဲ့
ပေါင်းမယ်။ သူ့ကို ယူရတယ်ဗျ သိလား’

‘မှန်ပါ နတ်မင်းရဲ့အမိန့်ကို နာခံပါ့မယ်။ ဒီလူကိုတယ်
တော့ရမှာလဲ နတ်မင်း’

‘သိပ်မကြာစေရဘူး သူ့ဇနီးလားလိမ့်မယ်။ အဲ တစ်ခု
တော့ပြောချင်တယ်’

‘ပြောပါနတ်မင်း ကျွန်တော်မျိုးမ နားထောင်နေပါ
တယ်’

‘တခြားမဟုတ်ဘူး ဒီလူကလဲ သူ့တစ်ဆက်မှာ မိန်းမယူဖို့
စိတ်ကူးထားတဲ့လူ မဟုတ်လို့ သူနဲ့တွေ့ရင် မိန်းမပုဂ္ဂိုလ်တွေ
တွေ့တာတွေကို တေးချိတ်ပြီး အရအမိသာ ဆွဲပေတော့’

‘ရှင်... ဘယ်ဟာကို ဆွဲရမှာလဲ။ ဒီက အပျိုကြီးနော်...
ဇာတ်’

‘အာ... ဒီမိန်းမကြီးနယ်၊ ဘာတွေ မေးနေတာလဲ၊ သူ့ပုဆိုး
ကို ဆွဲပေါ့၊ သူက ရှန်းပေမယ် မလွတ်နဲ့သိလား’

‘ကောင်းလှပါပြီ၊ နတ်မင်းရဲ့ အမိန့်အတိုင်း ကျွန်တော်
မျိုး မလုပ်ပါ့မယ်’

‘အဲ... နေဦး မှာစရာတစ်ခု ကျန်နေသေးတယ်’
“ဘာ နဲ့လဲနတ်မင်း”

‘ဪ... အဲဒီလူနဲ့ရရင် အခု ခင်ဗျား အိပ်ခန်းမှာ ရှိတဲ့
သစ်သား ခုတင်ကြီးနဲ့ မအိပ်နဲ့’

‘စိတ်ချပါ နောက်ထပ် အသစ်တစ်လုံးကို ဝယ်ပါမယ်’
‘အာ... ဝယ်ပေမယ်၊ သစ်သား ခုတင်မျိုးကိုမဝယ်နဲ့လေ’

“ဘယ်လိုကြောင့်လဲ”
‘သစ်သားခုတင်အစား ကြေးခုတင်ကြီးကိုဝယ်ရမယ်’

“သစ်သားခုတင်ကဘာဖြစ်လို့လဲ”

‘သစ်သားခုတင်ဆိုတာက တာရှည်ခံနိုင်စွမ်းမရှိဘူး၊ ကျိုး
တတ်တယ်။ အဲကြေးခုတင်ကတော့ တာရှည်ခံနိုင်တယ်၊ မိတော့
ခင်ဗျားအနေနဲ့ တာရှည်ခံချင်ရင် ကြေးခုတင်ကြီးကိုဝယ်၊
တာရှည်မခံချင်ရင် သစ်သားခုတင်ပဲဝယ်ပေါ့’

‘မှန်လှပါ ရှင် နတ်မင်း မိန့်သလို တာရှည်ခံနိုင်အောင် ကြေးခုတင်ကြီးကို၊ မင်္ဂလာဆောင်မယ် နေ့မှာ ဝယ်လိုက်ပါမယ်’

‘ကောင်းပြီ ဒါဆိုရင် ကျုပ်လဲသွားတော့မယ်’

‘ဟင်...နတ်မင်းက ဘယ်ကို သွားမှာလဲ ကိုယ်ယောင် ဖျောက်ပြီး မသွားဘူးလား၊ ကျွန်တော်မျိုးမ နတ်ကိုယ် ဝင်ဖျောက်တာ မမြင်ဘူးလို့ ကြည့်ပါရစေ’

‘အာ...ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ လူသားတွေရှေ့မှာ ကိုယ်ယောင် မဖျောက်ရဘူးလို့ ကျုပ်တို့ရဲ့ သိကြားမင်းက မှာထားတာ စိတော့ ခင်ဗျားရှေ့မှာ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ပြလို့ မဖြစ်ဘူး၊ တော်ကြာ နတ်အာပတ်ဆင့်နေဦးမယ်’

‘ဟာ...နတ်မင်းကလဲ အာပတ်ဆင့်သယ်ဆိုတာဘုန်းထော် ကြီးတွေမှ သင့်တာမဟုတ်လား၊ နတ်တွေရဲ့ အခြေခံစည်းမျဉ်း ဥပဒေဆိုတာမရှိဘူး၊ တန်ခိုးနဲ့တဲ အုပ်ချုပ်နေတာဗျ သိလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ အခုနတ်မင်း ရှင်းပြလို့ သိပါပြီ’

‘သိရင် ခင်ဗျား မျက်စိမှိတ်ပြီး ဟိုဘက်ကိုလှည့်နေ နည်းနည်းကလေးမှ လှည့်မကြည့်နဲ့နော်၊ လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်တော့ ခင်ဗျား မျက်စိနှစ်ဖက်စလုံး ကန်းပြီး ရမယ်၊ ပူးစာရှင်... ဆုံးရှုံးသွားလိမ့်မယ်’

‘စိတ်ချလက်ချ ကိုယ်ယောင် ဖျောက်တော်မူပါ နတ်မင်း၊ ကျွန်တော်မျိုးမ မကြည့်ပါဘူး’

ဒေါ်လှမိ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မျက်စိနှစ်ဖက်ကို မှိတ်ကာ ကိုယ်ကြီးကို မင်းနေနွယ်ဘက်သို့ ကျောခိုင်းကာ လှည့်နေသည်။

မင်းနေနွယ်လည်း ဒေါ်လှမိ တစ်ဖက်သို့ လှည့်နေခိုက် သူသည် ခေါင်းတွင် စည်းထားသော ပဝါကလေးကို အမြန် ခြုံတ်ကာ ဒေါ်လှမိ၏ အိပ်ခန်းမှ ခြေဖျားထောက်ကာ အိပ်ပြင်သို့ အမြန်ပြေးထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

ဒေါ်လှမိကတော့ မျက်စိနှစ်ဖက် မှိတ်ရင်း အိပ်ခန်းထဲ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာသည်။

မင်းနေနွယ်ကတော့ ကျောင်းဆားဘဝကတည်းက မိတာ ရှစ်ရာ အပြေးချန်ပီယံလည်းဖြစ် လူကောင်ကလည်း အောင် ဟိန်းလို မတန်တဆ အရပ်နှင့်ကိုယ်လုံးတို့က ကြီးမားသူ မဟုတ် ၍ ပိုမို၍ ပြေးနိုင်သည်။ သည်လိုပြေးနိုင်၍လည်း သူနှင့် အောင် ဟိန်းမှာ မိဘာအတော်များများ ပြတ်၍ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်းပင်။

မင်းနေနွယ်ပြေးရလွန်း၍ မောဟိုက်နေသလို အောင်ဟိန်း ထလည်း ကြာတော့ မောဟိုက်လာသည်။

မောလွန်း၍ မင်းနေနွယ် တစ်ယောက် ဒေါ်လှမိ အိမ်သို့ ဝင်၍ပုန်းနေချိန် အောင်ဟိန်း မှာလည်း ဆက်၍ မလိုက်နိုင် သေးဘဲ၊ လမ်းထိပ်တွင်ဖွင့်လှစ်ထားသော လမ်းဘေးကြံ့ရည် ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ကြံ့ရည်ကို မှာသောက်နေသည်။ သူ ကြံ့ရည် မှာနေသော အချိန်ဟူင်၊ လူကအနည်းငယ်များနေ၍ အောင် ဟိန်း ကြံ့ရည် သောက်သော အချိန်မှာ ဆယ်မိနစ်ကျော်ခန့် ကြာသွားခဲ့သည်။

ကြံ့ရည်အောက်ပြီးပြန်စော့လည်း သူ့မှာ မင်းနေနွယ်ကို မျက်ခြည်ပြတ်သွား၍ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် လိုက်ရှာနေချိန် မှာ နောက်ထပ် ဆယ်ငါးမိနစ်ခန့် ကြာညောင်းသွားပြန် သည်။

သူ့ရှာနေချိန်မှာပင် မင်းနေနွယ် ကလည်း ဒေါ်လှမိ၏ အိမ်မှ လစ်ပြေးသွားခဲ့သည်။

(တစ်ဆယ် သုံး)

လူပျိုကြီးနှင့် အပျိုကြီး။

မင်းနေနွယ်ထွက်သွားပြီး ငါးမိနစ်ခန့်ကြာမှ အောင်ဟိန်း မှာ ဒေါ်လှမိ အိမ်သို့ ထောက်လခခဲ့သည်။

ဖြစ်စုံမှာ ဤသို့တည်း။

ချစ်စွာသော စာဖတ်သူများ သိရှိကြပြီးဖြစ်သည့် အတိုင်း ပင်....

အောင်ဟိန်းမှာ မင်းနေနွယ်၏ နောက်သို့ ဒေါသတကြီး ပြင့် ပြေးလိုက်လာခဲ့သော်လည်း သူက ကိုယ်ခန္ဓာ ကြီးမား စွားကျိုင်းလှသူမို့ မင်းနေနွယ်လောက် အပြေးမမြန်ပေ။

အောင်ဟိန်း၊ ထောက်ရှိနေသော နေရာနှင့် ဆိုသော် တောင်နှင့် မြောက်ဖြစ်နေသည်။

သို့ဖြစ်၍လည်း အောင်ဟိန်းမှာ မြောက်ဘက်မှနေ၍ တောင်ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာပြီးနောက် အနီးအနားရှိ အိမ်များကို လိုက်လံ၍ စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေပြန်သည်။ ဒေါ်လှမိမှာလည်း မင်းနေနွယ်ထွက်သွားပြီး ငါးမိနစ်ခန့်ကြာမှ မှိတ်ထားဆော့မျက်စိကို ဖွင့်လိုက်မိသည်။

အခန်းထဲတွင် မင်းနေနွယ် မရှိမှန်း သိရလျှင် ဒေါ်လှမိလိုက်ရှာကြည့်နေသေးသည်။ အိပ်ခန်းထဲတွင် မတွေ့ရလျှင် အိမ်ပြင်သို့ အပြန်ထွက်ကြည့်မိသည်။ သူမ ထွက်ကြည့်ခိုက် တင်ဖက်မှ အောင်ဟိန်းကလည်း သူ့အိမ်ဘက်သို့ ကြည့်နေဆဲနှင့် ကြုံသွားတော့သည်။

ဒေါ်လှမိသည် သူ့အိမ်ဘက်သို့ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသော အောင်ဟိန်းအား လှမ်း၍ အကဲခတ်နေသည်။ မင်းနေနွယ်ပြေးသွားသော ကိုယ်လုံးကိုယ်တည်နှင့် အရွယ်အစားမှာ အလွန်ပင်တူညီနေသည်ကို ဒေါ်လှမိသတိပြုလိုက်မိသည်။

‘အို... သူပဲထင်ပါတယ်၊ ငါ့ကိုနတ်မင်းပြောသွားတဲ့ ဖူးငှာရှင်ဆိုတာ၊ အင်း... ရုပ်ကတော့ မလှဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကြီးကတော့ နည်းတာကြီး မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ထက်လဲ အဆက်ကတော်ထော်ငယ်ပုံပေါ်တယ်၊ အဟိ... နတ်’

မင်းပေးစားမယ့်သူမို့ အညံ့စွမ်းထဲကတော့ ဟုတ်ပုံမရပါဘူး၊ အဟိ’

ဒေါ်လှမိ တစ်ကိုယ်တည်း တွေး၍ သဘောကျနေသည်။ ပြီးတော့ သူသည် အခန်းထဲသို့ ပြန်လှည့်ပြေးသွားသည်။ ဒေါ်လှမိ အခန်းထဲသို့ ပြန်လှည့်ပြေးသွားခြင်းမှာ သူ၏ မျက်နှာကို ပေါင်ဒါတို့ဖြင့် တို့ကာ အလှပြင်ရန်ဖြစ်သည်။

ဒါကိုမြင်လိုက်ရသော အောင်ဟိန်း စိတ်ထဲ၌မူ ထိုမိန်းမကြီးအိမ်ထဲတွင် မင်းနေနွယ်ပုန်းအောင်းနေ၍သာ သူ့ကိုမြင်ရဆော့ဆော့ အိမ်ထဲသို့ ဒေါ်လှမိ ပြေးဝင်ခြင်းဖြစ်ရမည်ဟူ၍ တစ်လှဲတင်မှတ်သွားတော့သည်။

သို့ဖြစ်၍သူသည် ဒေါ်လှမိဘက်သို့ ခြေသွမ်းကိုသွက်သွက်ကလေး လှမ်းကာ ဝင်သွားခဲ့သည်။ လှေကားရင်းတွင် မင်းနေနွယ် လွတ်ပစ်ခဲ့ဆော့ ပန်းနုထောင်ပဝါကလေး ကျနေသည်ကို မြင်ရလျှင် အောင်ဟိန်းက ကောက်ယူခဲ့သည်။

မင်းနေနွယ် ဖမ်းသွားခဲ့စဉ်က အိမ်ပေါ်တွင် ဖြစ်သော်လည်း လေထိုက်မှုကြောင့် ပန်းနုထောင်ပဝါကလေးမှာ ယခုလို လှေကားခြေရင်းသို့ ကျနေခြင်းပင်။ ဒေါ်လှမိမှာ အခန်းထဲတွင် မျက်နှာကို ပေါင်ဒါသပြိုး ပြန်ထွက်အလာ အောင်ဟိန်းကလည်း အိမ်ထဲသို့ထောက်နေ၍ ‘ဟော့တော်’ ဟူ၍ ဒေါ်လှမိနှုတ်ဖျားမှ အာမေဇိုတ်ထံကလေး ပေါ်ထွက်လာသည်။ အောင်ဟိန်းမှာ ညာဘက်လက်တွင် ပဝါကလေးကိုကိုင်ရင်း ဒေါ်လှမိကို သေသေချာချာ ကြည့်နေသည်။

သည်လိုအကြည့်ခံ၍ ဒေါ်လှမိမှာ အပျိုကြီးပီပီ ရှက်သွား
ဟန်ဖြင့် သူမ၏မျက်နှာကို ဆယ်ကျော်သက်ရွယ် အပျိုကလေး
လို အိုက်တင်လုပ်ကာ ငဲ့ထားသည်။

‘ဒီမယ်’

အောင်ဟိန်းက အသံပြုလိုက်သည်။

ဒေါ်လှမိ ရှက်စနိုးဖြင့် မျက်နှာကလေးကို ငဲ့နေရာမှ
မော့၍ လှမ်းကြည့်သည်။ အောင်ဟိန်းက သူ၏လက်တွင်းမှ
ပန်းနုဆောင် ပဝါစကလေးကိုပြရင်း ဒေါ်လှမိကို မေးနေ
သည်။

‘ဒါဟာ...ခင်ဗျား ပဝါလေးဟင်’

“ဟုတ်...ကဲ့”

‘ဒါဖြင့်ယူလေဗျား၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီပဝါစကလေးဟာ လှေ
ကားရင်း ဆောက်နေရတာလဲဟင်’

‘အို...သူကလဲ၊ နတ်မင်းကထားသွားတာပေါ့၊ သူ့ကိုပေး
သွားတာ မဟုတ်လား’

အောင်ဟိန်းမှာ ဒေါ်လှမိပြောနေသော စကားများကို
နားမလည်သဖြင့် အထက်ပါအတိုင်း ဗျာ သံပေးလိုက်မိသည်။

‘နတ်မင်းက မောင်လေးကို ပေးသွားတာ မဟုတ်လားလို့၊
ဒီက မေးနေတယ်လေ အဟိ’

‘အာ...မဟုတ်တာပဲ၊ ဘယ်ကလာ နတ်မင်းက ပေးသွားရ
မှလဲ၊ ခင်ဗျားအိမ်ကို အလာမှာ ဒီပဝါစကလေးဟာ လှေ
ကားရင်းမှာကျနေလို့ ကောက်ယူပြီးလာပေးတာပေါ့’

အောင်ဟိန်းက ရှင်းလင်းပြောပြနေသည်။ ဒေါ်လှမိက
ဘာ သူ့ရှင်းပြချက်ကို လက်မခံပေ။

သူမ၏စိတ်ထဲတွင် နတ်မင်းက အောင်ဟိန်းအား နတ်တို့
ဘန်ခိုး ဣဒ္ဓိပါငြိဖြင့် လုပ်ကာ လွှတ်လိုက်ခြင်းဟူ၍ ထင်နေ
သည်။

‘ဟုတ်ရဲ့လား၊ မောင်လေးကို နတ်မင်းက ဒီလိုလွှတ်လိုက်
တာ မဟုတ်လားလို့၊ မှန်မှန်ပြောကွာလေ အဟိ’

‘အာ...ဒီမိန်းမကြီး ဘာတွေ လျှောက်ပြော နေတာလဲ၊
ဘယ်ကနတ်မင်းကို ခင်ဗျားပြောတာလဲ၊ ရှေးကသီးဆေးပြားနဲ့
ချဉ်သကြားလုံးတွေကို နတ်လိုဝတ်ပြီး လျှောက်ချောင်းတံ
ကို ပြောနေတာလားဟင်’

‘ဟင်...ဟုတ်ပေါင် သူ့ကို ဒီအရောက် နတ်လမ်းညွှန်လိုက်
နတ်မင်းကို ပြောတာလေ၊ မသိဟန်ဆောင်မနေနဲ့ သူ
လက်ထဲမှာ နတ်ပန်းရဲ့ပဝါစကြီးက သက်သေပြနေတဲ့ဟာပဲ
အဟိ’

ဒေါ်လှမိ၏ စကားများကြောင့် အောင်ဟိန်းမှာ တော်
တော် စိတ်ပိန်သွားရှာသည်။

‘ခင်ဗျား ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ရူးနေသလား’

‘ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်၊ ရူးတာမှ အချစ်ရူး ရူးနေတာ
ပေါ့၊ အခုမောင်လေးလာတာဟာ မမနဲ့ ပူးစာဆုံဖို့ မဟုတ်
ဘဲလို့ နတ်မင်းက ပြောထားပြီးသားပဲ၊ ကွယ် ဟိဟိ’

‘ဘယ်ကလာဟုတ်ရမှလဲ၊ ဒီမယ်ရူးသလိုလို ပေါ့၊ သူလိုလိုနဲ့
ပြန်ကြံစင်မနေနဲ့၊ အိမ်ထဲမှာ ဖိုအကောင်ရှိတယ်မဟုတ်

၂၂၈ ကြူမေး

လာ။ ချိန်နုလို့ ခင်ဗျားက ကျွန်တော်ဝင်မှာစိုးတားနဲ့ အခုလို နတ်မင်းလေး သိကြားမင်းလေးလုပ်ပြီး ဟိုကောင်ပြေးနိုင် အောင် ဆံချိန်ဆွဲနေတာ မဟုတ်လားဟင်

အောင်ဟိန်းမှာ မင်းနေနွယ်အတွက် ပြေးချိန်ရစေရန် သူ့ အား ဒေါ်လှမိက ယခုလို အကြောင်ရိုက်နေခြင်းဟုထင်ကာ ဆထက်ပါအတိုင်း မေးနေခြင်းပင်။

‘အို... မောင်လေးကလဲ၊ ဘယ်ကလာအကောင်တွေ ရှိနေ ရမှာလဲ၊ ဆဲ... ပူစီဆိုတဲ့ ကြောင်ဆလေး တစ်ကောင်တော့ရှိ တယ်၊ ကြည့်မလားဟင်’

‘ကောင်းပြီ ကျုပ်ကြည့်မယ် ဘယ်မှာလဲ’

‘အိမ်ခန်းထဲမှာပေါ့၊ လာလေ၊ မမလိုက်ပြပါမယ် အဟိ’
ဒေါ်လှမိက ဒေါ်နေရှ် အောင်ဟိန်းမှာ အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင် ရွာလိုသည်မှာနှင့် အတော်ဖြစ်သွားတော့သည်။ ဒေါ်လှမိက ရွှေမုခေါ်သွားလျှင် အောင်ဟိန်းက နောက်မှလိုက်ပါသွား သွားသည်။ သူတို့အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာချိန်တွင် ရွှေစါဟူ၍ အမည်ပေးကားသော ပူစီကလေးမှာ ဒေါ်လှမိ၏ ခုတင်ပေါ် တွင် အကျတက်၍ ဝပ်နေသည်။

‘ဟော... တွေ့လား ဟိုမယ်၊ ဒီအခန်းထဲမှာ ရွှေဝါပဲရှိနေ တယ်ဆိုတာ ယုံပြီလားကွယ်’

ဒေါ်လှမိက ခုတင်ပေါ်တွင် ဝပ်နေသော ကြောင် ကလေးအား လက်ညှိုးထိုးပြကာပြောနေသည်။ အောင်ဟိန်း ကတော့ ကြောင်တက်သို့ မကြည့်ဘဲ အိပ်ခန်းတစ်ခန်းလုံး လိုက်လံ၍ ကြည့်နေသည်။

ပြီးတော့ ခုတင်အောက်သို့လည်း ငုံ့၍ ကြည့်သည်။
ဒေါ်လှမိမှာ အောင်ဟိန်းလုပ်နေပုံကို ဘေးမှရပ်ကြည့်ရင်း ပြုံးနေသည်။

‘ကျေနပ်ပြီလား မောင်လေးရှဲ့’
‘နေဦးလေ၊ ကျုပ်မှ ရှာလို့ မပြီးသေးတာ၊ ဒါထက် ဒီအခန်းမှာ ဘယ်နှစ်ယောက် အိပ်သလဲ’

‘အဟိ... ဘယ်နှစ်ယောက် အိပ်ရမှာလဲ၊ မမတစ်ယောက် တည်းပဲ အိပ်တာပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့ မေးနေရတာလဲ’

‘မေးဆို ခင်ဗျားအိပ်ခန်းက ခုတင်ကြီးက နှစ်ယောက် ခုတင်ကြီးမို့ မေးနေတာပါ၊ ခင်ဗျားယောက်ျားရော’

‘ဟိတ် ဒီလိုမပြောနဲ့လေ မမက အပျိုကြီးပါ၊ ဘယ်က လာ ယောက်ျားရှိရမှာလဲ မောင်လေးကလဲ မယုံအင်္ကျာစိတ်’

‘(၁) များလိုက်တာကွယ်လေလေ’
ဒေါ်လှမိက အမေရိကန်ရုပ်ရှင်မင်းဆမ်း သွားလေသူမှန်ရိုး ၏အိုက်တင်ဖြင့် ပြောလေသည်။

‘အို... ခင်ဗျားကအဆန်ပဲ အပျိုကြီးဖြစ်နေလျက်သားနဲ့ တစ်ယောက်အိပ်ခုတင်ကြီးနဲ့ မအိပ်ဘဲ ဘာသဘောနဲ့ နှစ် ယောက်အိပ်ခုတင်ကြီးနဲ့ အိပ်ရတာလဲ’

‘ကောင်းပြီ... မောင်လေးကသိချင်လို့မေးနေမှတော့ မမ ကလဲဖြေပါမယ်၊ တစ်ယောက်ခုတင်နဲ့မအိပ်ဘဲ နှစ်ယောက် အိပ်ခုတင်နဲ့ အိပ်တာက အချက်သုံးချက်ကြောင့်ပေါ့ကွယ်’

‘အံ့မယ်လေးလေး နှစ်ယောက်အိပ်ခုတင်နဲ့ အိပ်တာ တောင် အချက်တွေအကျက်တွေ လုပ်နေရစသေးတယ်’

‘လုပ်ရတာပေါ့၊ ပထမအချက်က ဒီခွာင်ကြီးဟာ သွား
လေသူ မမရွဲမိဘများအိပ်ခါကြာထူ့ခုတင်မို့ အမှတ်တရနဲ့ အိပ်
တာကတစ်ချက်၊ ဒုတိယအချက်ကတော့ ‘မမအိပ်ထောင်ပြုတဲ့
အခါ’ ခုတင်ဝယ်စရာမလိုဘဲ ဆက်လက်အိပ်ဖို့နဲ့ တတိယ
နောက်ဆုံးအချက်ကတော့ မမဟာအိပ်ချင် အင်မတန် အိပ်
ဆိုးကယ်၊ တစ်ယောက်အိပ်ခုတင်နဲ့အိပ်ရင် ခဏခဏ ခုတင်
ပေါ်က လိမ့်ကျမှာစိုးလို့ပါ’

ဒေါ်လှမိက ရှင်းပြနေသော်လည်း အောင်ဟိန်းကတော့
သူမ၏စကားများကို စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိပေ။
သူ့စိတ်ဝင်စားနေသည်က မင်းနေနွယ်ကို လက်ရဖမ်းမိဖို့
ပင်။

‘ဒီမယ် တခြားဟာတွေ ဘာမှရှင်းပြနေနဲ့ ကျုပ်မေးတာ
ကိုသာပြောပါ’

‘ဘာများလဲမောင်လေးရယ် မမအပေါ်မှာ အခုထက်ထိ
သံသယဖြစ်နေသေးလို့လားလို့’

‘ဟုတ်တယ် ဖြစ်တယ်... ဒီတော့ ကျွန်တော်မေးမှာကိုမှန်
မှန်ပြော စောစောတုန်းက ဒီကို အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်
ရုပ်ချောချောနဲ့ကောင်လာတယ် မဟုတ်လား’

အောင်ဟိန်းက မင်းနေနွယ်၏အမည်ကို မသိ၍ လူပုံပန်း
သဏ္ဍာန်ကိုပြောနေခြင်းဖြစ်သော်လည်း ဒေါ်လှမိစိတ်ထဲတွင်
သူထင်နေသောနတ်ကို ပြောသည်ဟုထင်ကာ တုန်လှုပ်ကာ
သွားတော့သည်။

‘အို... မောင်လေး အဲဒီလိုမပြောနဲ့လေ မပြောကောင်း
ဘူး၊ အဲဒါ လူမဟုတ်ဘူး၊ နတ်မင်းပါမောင်လေးရယ် ခက်
တာပဲ’

‘ဟာဗျာ ဘယ်ကလာနတ်ရမှလဲ လူပါဗျာ နတ်က ဘာ
ကိစ္စ ခင်ဗျားအိမ်လာရတာလဲ၊ အိမ်ထောင်စုစာရင်း လာစစ်
လို့လား ဟွန်း’

အိမ်ထောင်စုစာရင်း လာစစ်တာမဟုတ်ဘူးလေ မမက
သူ့ကိုအမြဲတမ်း ပသနေလို့ အဲဒါ မမအတွက်ပူးစားရှင်ရှာ
ပေးဖို့ ရောက်လာတာ၊ သူ့ ကြောင့်ပဲ ‘မမရွဲပူးစားရှင်ဖြစ်တဲ့
မောင်လေး ရောက်လာတယ်မဟုတ်လား’

“ဟိုက်”

ဒေါ်လှမိ၏စကားများကြောင့် အောင်ဟိန်းမှာ လန့်သွား
တော့သည်။ စောစောပိုင်းကမ ဒေါ်လှမိမှာ မင်းနေနွယ်
အတွက် ခြေးချိန်ရစေရန် တမင်အချိန်ဆွဲ၍ ပြောနေခြင်းဟူ၍
သူထင်မှတ်ခဲ့သည်။

ယခုမူ သူထင်နေသလိုမဟုတ်ဘဲ တကယ် လင်ငရူးမကြီး
ဖြစ်နေမှန်း သိသွားသည်။

ဤတွင် လူပျိုကြီးဖြစ်သော အောင်ဟိန်းမှာလည်း ထိတ်
လန့်ဘာသွားမိတော့သည်။ သူက ယောက်ျားချင်းဆိုလျှင်
သူ၏ဗလမျိုးနှင့် မည်သူ့ကိုမှ မှုစရာမလိုဟူ၍ ထင်ထားခဲ့သူ

သို့သော် မိန်းမများနှင့်ကြတော့ လူသည် သူရဲဘော
ကြောင်သည်။ မည်သည့်မိန်းမနှင့်မှ ရန်သည်မပြစ်ရ စကား
လည်း မပြောရဲပေ။

ယခု ဒေါ်လှမိနှင့် ပြောနေခြင်းမှာလည်း မင်းနေနွယ်
အပေါ်တွင် အခဲမခကျသောစိတ်အကြောင့် ဤမျှကြာကြာ
စကားပြောနေခြင်းပင်။ ဤတိုင်းသာဆိုပါက ထိုမိန်းမကြီး
အနီးတွင်ဆက်၍နေရန် မသင့်တော့ကြောင်းကို အောင်ဟိန်း
နားလည်သဘောပေါက်သွားတော့သည်။

‘ဆိုင်း... ကျွန်တော်သွားတော့မယ်ဗျာ’
‘အို... မောင်လေးကလဲ သွားလို့ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ မမနဲ့
နေဖို့လာတာ မဟုတ်လားလို့’

“မြတ်စွာဘုရား”

အောင်ဟိန်းလန့်ဖျပ်စွာ ချေရွတ်မိသည်။

‘မြတ်စွာဘုရားရယ်လို့ ထပ်ခါမနားဘဲ တဏှာ ရှောင်
ပြေးဖို့ မကြံပါနဲ့မောင်လေးရယ် မမနဲ့သာ နေလိုက်ပါကွယ်
နော်နော်’

ဒေါ်လှမိပြောရင်း အောင်ဟိန်း၏ကိုယ်ကြီးကို တအား
ဖက်ထားလိုက်သည်။ မဆိုလျှင် တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် လုံးဝ
အထိမခံခဲ့ဘူးသော အောင်ဟိန်းမှာ ဒေါ်လှမိ၏ အဖက်ကို
ခံလိုက်ရလျှင် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး မိတာဝပ်အား တစ်ထောင်
ကျော်နှင့် အတိုခံလိုက်ရသူလို အသည်းနှလုံးတွေ ပြောင်းဆန်
ကာသွားတော့သည်။

‘ဟာ ခင်ဗျားကြီးဘာလုပ်တာလဲ ဖယ်စင်း ဖယ်စမ်း’

အောင်ဟိန်းမှာ ထိတ်လန့်တကြားချေရွတ်ရင်း ဒေါ်လှမိ
ခံကိုယ်ကြီးကို တွန်းဖယ်ပစ်သည်။ အားချင်းက မပျံ၍
ဒေါ်လှမိခမျှာ လေထဲတွင်အိုယ့်ကြီးမြောက်ပါသွားပြီး ခုတင်
ပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲမြည်သောအသံဖြင့် နောက်ပြန်လဲကျသွားရှာ
သည်။

အောင်ဟိန်းကတော့ သူမ၏ ဆိပ်ခန်းတွင်းမှ တစ်ချိုး
တည်း လစ်ပြေးကာသွားသည်။ ဒေါ်လှမိမှာ ခုတင်ပေါ်မှ
အမြန်ပြန်ထရင်း အောင်ဟိန်းကို နောက်မှစနု၍ ဆော်ခေါ်
နေသည်။

‘အို... မောင်လေး ရှောင်မပြေးနဲ့လေ၊ နောင်ရေးအတွက်
မမနဲ့ လက်ဆက်ရမယ်လေ၊ နတ်မင်းပြောထားတယ် မဟုတ်
လားလို့ ပြန်လာစမ်းပါ မောင်လေးရယ်’

ဒေါ်လှမိက မည်မျှပင် ဆော်ခေါ်နေစေကာမူ အောင်
ဟိန်းကတော့ နောက်ပြန်လှည့်၍ပင် မကြည့်တော့ဘဲ၊ ဝေးရာ
သို့သာ ပြေးရှာလေတော့သတည်း။

ပြေမို့ အိမ်ပြန်ရန် စိတ်မကူးတော့ပေ။ သူမ၏ အစ်ကိုမှာ သူ့အား ငယ်စဉ်ကတည်းက ရိုက်ရန်မဆိုထားနှင့် စကားကို ပင် မာမာကျော့ကျော့ ပြောခဲ့သူ မဟုတ်ပေ။ အလွန်လည်း ချစ်ရှာသည်။

သည်တော့ အချစ်ကြီးလျှင် အမျက်ကြီးသည် ဟူသော စကားအတိုင်း ယခုတစ်ကြိမ်တွင်တော့ သူမအား အစ်ကိုဖြစ် သူ့က ရိုက်နှက် ဆုံးမတော့မည်မှာ ဖုန်နန်းပြည့် သေချာလှ သည်။

ထိုအကြောင်းများကို တွေးမိသဖြင့် ဆင်းဝါနုထွေးမှာ အိမ်သို့ပြန်ရန် မဝံ့တော့ပေ။

သည်တော့ စူးမအနေနှင့် မည်သည့်နေရာသို့ သွားမည် နည်း။ ပထမတွင် မင်းနေနွယ် နေထိုင်နေသော ဒေါ်နှင်းဆွေ၏ အိမ်သို့ သွားရန် စိတ်ကူးသေးသည်။

မဖြစ်ပေ။

ဤအိမ်သို့သာ အူ သွားနေလိုက်ပါက သူ့မ အစ်ကို၏ ဒေါ်အမိကို အကျူး ဝုံးကြီး ဟပ်ပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွား လိမ့်မည်။

သည်တော့ မဖြစ်သေးပေ။

သူ့ကြောင့် ဒေါ်နှင်းဆွေတို့ ထားအမိ ထာမက မင်းနေ နွယ်ပါ ဒုက္ခတွေ့ ဖြစ် ကုန် မည် ကို တော့ သူ လုံးဝမလို သားပါ’

အောင်လ ရိုက်တ် ကောင်းပြီ...။

(တစ်ဆယ်လေး)

အိမ်ပြေးမကလေး။

ချစ်စွာသော စာဖတ်သူများ ခင်ဗျား။ အောင်ဟိန်းနှင့် မင်းနေနွယ်တို့ အကြောင်းကို ခေတ္တရပ်ထားပြီး ရွှေဂုန်ရုပ်ရှင် ရုံရှေ့တွင် ငုတ်တုတ်ကလေး ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာသော ဆင်းဝါနု ထွေး၏ အကြောင်းကို ဆက်ပါဦးမည်။

သူ့ခမျာမှာ အစ်ကိုနှင့် ချစ်သူတို့ ရန်ပွဲကြောင့် ရုပ်ရှင် လည်း မကြည့်ရ။ ချစ်သူနှင့်လည်း မနေရတော့ဘဲ၊ စိတ်မချမ်း မြေ့စွာဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာသည်။

မင်းနေနွယ်နှင့်အတူ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရန် ထွက်လာခြင်းကို သူမ ၏ အစ်ကို ဒေါ်သအိုး အောင်ဟိန်းက မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့သိခဲ့

ဆင်းဝါနုထွေး အနေနှင့် မည်သည့် အိမ်ကို သွားမည် နည်း။

နာရီပက်နီးပါးခန့်မျှကြာအောင် ဆင်းဝါနုထွေး ခမျာ ရွှေဂုန်ရုံကြီး၏စတီးလ်ပုံများ ချိတ်ထားသည့် ဆင်ဝင်အောက် တွင် ရပ်ကာ စဉ်းစားနေသည်။ သူမ၏ ဖော့ယမင်းအထွင် ကြော့ရှင်းလှပလှသော ရှုပကာကလေးကြောင့် အနီးအနားမှ ဖြတ်သန်းကာ သွားကြသော ဖိုသတ္တဝါအတိုင်း ဝေးမော ကာ ကြည့်ရှုသွားခဲ့ကြသည်ချည်းပင်။

အချို့သော ဆင်းဝါနုထွေးနှင့် မတိမ်းယေိမ်း ရှိသော လူငယ်အချို့ကဆိုလျှင် ရုပ်ရှင်ရုံအောက်တွင် တစ်ယောက် ထည်း ရပ်ကနေသော သူမကိုကြည့်ကာ တစ်မျိုးအထင်ဖြင့် အနီးတွင် ရစ်သီရစ်သီနှင့် လုပ်နေကြစားသည်။

ထိုသို့ လူငယ်အချို့ လာရှုပ်နေကြ၍ ဆင်းဝါနုထွေးမှာ ထိုနေရာတွင် ကြာကြာရပ်မနေဘော့ဘဲ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို အမြန်ချကာ ထွက်သွားခဲ့သည်။

သူမချလိုက်သော ဆုံးဖြတ်ချက်ကား၊ သူမ၏ သူငယ်ချင်း ကေသိဦး၏ အိမ်တွင်သွား၍ ခိုလှုံနေရန်ပင် ဖြစ်သည်။

ကေသိဦး၏ အိမ်တွင် သူမိမ်းယောကျ်ားဟူ၍မရပေ။ ကေ သိဦး၏ မိဘနှစ်ပါးနှင့် အဖေတစ်ဦးသာရှိကြသည်။ သူ့ကို လည်း ကေသိဦး၏ မိဘများက ကောင်းကောင်း သိနေကြ ထည်။

သည်တော့ သူမအဖို့ ထိုအိမ်တွင်သွား၍ ရှောင်နေခြင်း သာလျှင် ဘေးအကင်းဆုံး ဖြစ်တော့မည်ဟု စိတ်ကူးရကာ

သွားခြင်းပင်။ ကေသိဦး၏ အိမ်ကလည်း ယခုမူထောက်နေ သော နေရာနှင့် သိပ်မဝေးလှပေ။ လမ်းလေးဆယ်ထဲတွင်ဖြစ် သည်။

ဆင်းဝါနုထွေးမှာ ရွှေဂုန်ရုံဘက်မှ နေ၍ ခပ်သွက်သွက် စလေး လျှောက်လာခဲ့ရာ မကြာမီမှာပင် ကေသိဦးတို့နေထိုင် ထု လမ်း ၄၀-ဘက်သို့ ထောက်လာသည်။

ကေသိဦးတို့ နေထိုင်ကြသော အခန်းမှာ ပထမထပ်တွင် ဖြစ်သည်။ ဆင်းဝါနုထွေးမှာ ကေသိဦးတို့တိုက်ခန်းသို့ ထောက် လျှင် အပြင်မှ ဘဲလ်ကလေးကို နှိပ်သည်။

‘တယ်သူလဲ’

အခန်းတွင်းမှ ကေသိဦး၏ မေးမြန်းသံကို ဆင်းဝါနုထွေး ကြားလိုက်ရသည်။

‘ဟေး...ကေသီ၊ ကိုယ်ပါကူ၊ တံခါးပွင့်စမ်း’

ဆင်းဝါနုထွေးက ကြည်လင်သော အသံကလေး ပြန်ပေး နေသည်။

‘ဟယ်...မိဆွေးပါကလား’

အိမ်ခန်းအတွင်းမှ ကေသိဦး၏ ဝမ်းသာအားရသံကလေး နှင့်အတူ ပိတ်ထားစေသော အခန်းတံခါးကိုပွင့်ပေးသည်။

‘ဝါတော့ ကိုယ့်မျက်စိကိုတောင် ကိုယ်မယုံနိုင်ဖြစ်သွား
တာပဲ၊ မိထွေးရယ်’

ဆင်းဝါနဲ့ထွေး အခန်းတွင်းသို့ ဝင်အလာတွင် ကေသိဦး
က ဖွင့်ထားသော အခန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်ရင် အံ့ဩသံဖြင့်
ပြောနေခြင်းပင်။

‘မယုံမရှိနဲ့ မိကေသိဇေ၊ အခုကိုယ်တွေ့ပဲ မဟုတ်လား
ဟွင်း’

ဆင်းဝါနဲ့ထွေးကလည်း ပြန်ပြောနေသည်။

‘ပြောပါဦး ညည်းဘယ်ကနေ မျက်စိလည် လမ်းမှားပြီ။
ကိုယ့်ဆီရောက်လာတယ်ဆိုတာ’

‘မျက်စိ လည် လာ တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်အခု အိမ်က
ထွက်ပြေးလာခဲ့တာပဲ’

“ဟောတော့”

ထဲသိဦး ကျောကလေးစကားကား ဟောတော့ လိုက်
သည်။

‘အကယ် ပြောနေတာလား မိထွေးရယ်၊ နောက်နေတာ
လား’

ကေသိဦးက မယုံကြည် သံကလေးဖြင့် ဆက်မေး နေပြန်
သည်။

‘ကိုယ်ဘယ်တုန်းက အဲဒါမျိုးနဲ့ နောက်ဖူးလို့လဲ၊ တကယ်
ပြောနေတာက’

‘အင်...ကေန္တ မင်းရဲ့ အစ်ကိုကြီးနဲ့ စိတ်ကောက်ကြပြီးနဲ့
တုတယ်၊ ဟုတ်လား’

‘စိတ်ကောက်တာ မဟုတ်ဘူးဟေ့၊ ကိုယ့်ကို ချိတ်မှားစိုး
နို့ပဲ’

‘ဟယ်...လာပြန်ပြီ၊ နောက်ထပ်တင်းဆန်းတမ်းမျိုး၊ ဘယ်
ခိုခံကြာဦးလဲ’

‘အေး...ပြောပြမယ်၊ အခုတော့ ကိုယ်မောသေးတယ်ကွာ၊
ရအေးအေးတစ်ခွက်လောက် ပေးစမ်းပါဦး’

‘အို...စိတ်ချ ရေအေးအေး မဟုတ်ဘူး၊ ရေခဲသေတ္တာ
က အအေးစုံနဲ့တိုက်မယ်၊ ဒီတော့ပြောစမ်း ကိုကာကိုလာ
သောက်မလား၊ ပက်စီသောက်မလား’

‘ဟာကွာ၊ အဲဒါတွေ ကိုယ်မကြိုက်ပါဘူး လိမ္မော်ရည်
ရင်တော်ပါပြီ’

'လိမ္မော်ရည်ဆိုရင် ဆန်းကစ်ကို သောက်ပေါ့ကွာ။ ရေ သေတ္တာထဲမှာ ရှိပါတယ်။ ကဲလာ အိမ်ခန်းထဲကို'

ကေသိဦးက ပြောရင်း ဆင်းဝါနုထွေး၏ လက်ကို ဆွဲ အတွင်းခန်းသို့ ခေါ်သွားသည်။

'ဟေး...မင်း မိဘတွေကော ဘယ်သွားကြသလဲ'
'ကိစ္စရှိလို့ အပြင်ခေ သွားနေကြတယ်။ ညနေကျပြန်လာ မှာပါကွာ'

ကေသိဦးပြန်ပြောရင်း ရေခဲသေတ္တာ ရိပ်ရက်ဂျရေးထဲ ထဲမှ ဆန်းကစ်ဘူးကလေးကို ထုတ်ယူနေသည်။

ဆင်းဝါနုထွေးက ဆန်းကစ်ဘူးကလေးကိုယူကာ လောက သောက်နေသည်။ ကေသိဦးကတော့ ရေခဲသေတ္တာကိုပြန်မိတ် ကာ ဆင်းဝါနုထွေး ထိုင်နေသော ကုလားထိုင်ဆန့်တင် ဝင်ထိုင်ကာ စပီစုရန် ပြင်ဆင်နေသည်။

ဆင်းဝါနုထွေး ဆန်းကစ်ကိုဆင်ကြီး မောချ၍ပြီးမှ ကေ သိဦးက မေးတော့သည်။

'ကိုင်း...သူငယ်ချင်း၊ မင်းရဲ့ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ပြော ပြဿ်'

ကေသိဦးက မေးနေ၍ ဆင်းဝါနုထွေးမှာ နံနက်ပိုင်းက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အလုံးစုံကို တစ်လုံးမကျန် ပြောပြနေတော့ သည်။

'အဲ့တော့...မင်းပြောထလိုတာဆိုရင် ဓလွယ်ပါဘဲကလား၊ အင်း...မင်း အစ်ကိုကတော့ အခုလောက်ဆိုရင် မင်းကို ရန်ကုန် တစ်မြို့လုံးအနှံ့လှိုက်ရှာနေမှာပဲနော်'

'အမုန်ပေါ့ သူငယ်ချင်း တကယ်လို့များ ကိုကိုဖာ ဒီကို လာမေးရင်း မင်းမပြောနဲ့နော်၊ မလာဘူးလို့သာပြောပါ'

'အယ်...မင်းကလဲ ဒီကိုတော့ လာမယ်မထင်ပါဘူး၊ ဘာ ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ်ထို့ထိုက်ခန်းကို သူမမှမသိတဲ့ဟာကြား အိမ်တွေကိုသာ သူလိုက်ရှာနေမှာပါကွာ၊ မင်းသာ စိတ်အေး အေးထားပြီး နေဗေးပါ၊ ကိုယ့်မိဘတွေကလဲ မင်းနဲ့ ခင်မင် ထားပြီးပဲဟာ ဘာမှအားငယ်မနေနဲ့သိလား'

ကေသိဦးက သူငယ်ချင်းကောင်းပီပီ၊ ဆင်းဝါနုထွေးကို အားပေးနေသည်။

'သိမိတယ်ကွာ၊ ဒါကြောင့်မို့လဲ တခြားကို မသွားဘဲ၊ မင့်ဆီကို ပြေးလာခဲ့တာပေါ့၊ ဒါ့အပြင် ကိုယ် မှာ ဘာအဝတ် အထည်မှ ပါမလာဘူးနော် အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ လာခဲ့လာကွ'

'ခုန်းဝါရီပါကွာ၊ မင်းကိုယ်က အရွယ်တူ ဆိုက်တူပဲမို့ ကိုယ် မှာရှိတဲ့ အဝတ်တွေကို ကြိုက်သလိုယူဝတ်ပါ၊ မင်း အခု

၂၄၂. ကြီးမား

လို ကိုယ် ဆီမှာလာပြီး နေတာကိုပဲ၊ ကိုယ်က ဝမ်းသာလှ ပါပြီ'

'ဒီလိုလဲ မဟုတ်သေးဘူးကွ။ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ကိုယ် အဝတ်တွေကို ကိုကို ဆိပ်မှာမရှိတုန်း မေမေ့ကို ပြောပြီး ယူပေးပါလား၊ မေမေ့လဲ စိတ်အေးသွားအောင်ပေါ့ကွာ'

'အိုကေ...ဒါတွေကို ကိုယ် ဆောင်ရွက် ပေးပါမယ်၊ ကိုင်း မင်းလဲ မနက်စာ မစားရသေးဘူး မဟုတ်လား'

ဆင်းဝါနဲ့ထွေးက ခေါင်းကိုညိတ်ပြာသည်။

'ဒါဆို ကိုယ်တို့ အတူစားမယ်၊ ကိုယ်လဲ မစားရသေး ဘူးကွ'

ကေသိဦး ပြောရင်း ဆင်းဝါနဲ့ထွေးအား ထမင်းကျွေး ရန် ပြင်ဆင်နေသည်။ ဆင်းဝါနဲ့ထွေးကတော့ ချစ်သူနှင့် ပျော်မည်မှ မကြံ့ရသေးမီ အစ်ကိုနှင့်တိုး သေပြေး ရှင်ပြေး ပြေးကာသွားခဲ့ရသော မင်းစနုနွယ် စား ပြန်လည်မြင်ဖောင် ထာ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရှာသည်။

*

(တစ်ဆယ်ငါး)

စိတ်ပူနေကြသူများ။

အောင်ဟိန်းမှာ ဒေါ်လှမီ အိမ်မှဆင်းပြေလာခဲ့ပြီးနောက် လမ်းတွင် အသင့်တွေ့ရသော လေးဘီးကား တစ်စီးကို လှမ်း တားကာ တက်စီးသည်။ မူလကတော့ သူ၏အိမ်သို့ပြန်ရန်ဖြစ် သည်။

လေးဘီးကားပေါ်သို့ ရောက်မှ ရွှေဂုန် ရုပ်ရှင်ရုံ ရှေ့တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော သူ၏ ညီမကိုသတိရသွားသည်။

'ဒီမယ် ကားဆရာ ရွှေဂုန်ရုံရှေ့ကို အရင်မောင်းစမ်း ပါဦး'

လေးဘီးကားအမားကို အောင်ဟိန်းက လှမ်းပြောသည်။
အောင်ဟိန်း ပြောသည့် အတိုင်းပင် လေးဘီးကားသမားက
ရွှေဂုန်ရုံဘက်သို့ မောင်းသွားသည်။ ထိုနေရာသို့ရောက်လျှင်
အောင်ဟိန်းသည် ဆင်းဝါနုထွေးကို လိုက်ရှာ ကြည့်သည်။
အနီးအနားတွင် ရှိနေကြသော ဈေးသည် များကုလည်း
အောင်ဟိန်းက သူ့ညီမ ပုံသဏ္ဍာန်ကို ပြောပြကာ မေးကြည့်
၏။

သို့သော် 'မည်သည့်ဈေးသည်ကမှ ပြောမပြနိုင်ခဲ့ပေ။
'မိလို့ဆို...မိကောင်မလေး အိမ်ကိုများ ပြန်သွားသလား
မသိဘူး'

အောင်ဟိန်းမှာ အထက်ပါအတိုင်း စိတ်တွင်းမှတွေးပြီး၊
သူငှားထားသော လေးဘီးကားနှင့်ပင် သူ၏အိမ်သို့ပြန်သွားခဲ့
သည်။

'မေမေရေ...မေမေ...'

လေးဘီးကားပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ပြီးနောက် အောင်ဟိန်းမှာ
သူ့ မိခင်ကို လှမ်းအော်ခေါ်ရင်း အိမ်ဆီသို့ ပြေးသွားသည်။
သူ၏အသံကြောင့် မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ညိုညိုမှာ ထွက်လာ
သည်။

'ဟဲ့...ဘာကိစ္စရှိလို့ ငါ့ကိုခေါ်နေရတာလဲ'
ဒေါ်ညိုညိုက လှမ်းမေးသည်။
'ညီမလေးတော့ အိမ်ပြန်ရောက်နေပြီလား'

အောင်ဟိန်း၏ မေးသံကြောင့် ဒေါ်ညိုညို အံ့အားသင့်
သွားသည်။

'နေစမ်းပါဦး၊ မင့် ညီမ တစ်ယောက်တည်း အပြင်ထွက်
သွားတာ မင်းက သိနေလို့လား'

'သိနေရုံမကဘူး၊ သူနဲ့ အကောင်တစ်ကောင်တုံ့ပြီး ရုပ်ရှင်
ကြည့်မယ် ဆဲဆဲမှာ ကျွန်တော်နဲ့ တိုးခဲ့တာပဲ'

“ဟောတော့”

ဒေါ်ညိုညို အလွန်မင်း အံ့ဩကာ နေတော့သည်။
အောင်ဟိန်းကတော့ ဆက်၍ပြောနေသည်။

'အဲဒီလိုတော့ ကျွန်တော်လဲ ဒေါ်မ ဖြစ်ပြီး သူနဲ့တွဲတွဲ
အကောင်ကို လိုက်ရိုက်တာ ဟိုအကောင်က မအူကုန်းဘက်ကို
ရောက်အောင်ပြေးသွားတယ်၊ ကျွန်တော်ကလဲ ဒေါ်မကသိပ်
၂၅၀ နေတာနဲ့ ညီမလေးကို သတိမရတော့ဘဲ ဟိုထောင်ပြေးတဲ့
သိအထဲ လိုက်ခဲ့ရာမှာ မျက်ခြည်ပြတ် သွားတယ်၊ ဒါနဲ့ကျွန်
တော်ဟာ ညီမလေးကိုသတိရပြီး သူ့ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ရွှေဂုန်ရုံရွှေ
ကို ပြန်အသွားမှာ မတော့ရတော့လို့ မိကိုများပြန်ရောက်နေ
သလားဆိုပြီး ပြန်လာတာပဲ မေမေ'

'ဟယ်...မင်းကလဲဒေါ်မကတယ်ကြီးဘကိုး အခုမင်းပြော
သလိုသာဆိုရင် ဆမီးကလေးဟာ အိမ်ကို ပြန်လာရဲတော့မှာ
ဟုတ်ဘူး'

၂၄၆ ကြုံပွား

ဒေါ်ညိုညိုက သမီးအတွက် စိတ်ပူသံဖြင့် အောင်ဟိန်းကို အပြစ်တင်နေသည်။

‘မိမပြန်လို့ ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ မေမေ၊ သူ့မှာက အသိအကျွမ်းဆွေမျိုးဆိုလို့ ဘယ်မှာရှိလို့လဲ’

‘ဟဲ့...အသိတွေ ဆွေမျိုးတွေမရှိပေမယ့် မင့်ကို ကြောက်လို့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ချိန် ပြီး ခြေဦးတည်ရာ ထွက်သွားချင်သွားမှာပေါ့၊ ဒုက္ခပါပဲ မင်းကြောင့် ငါ့အမီးလေး ရေတိမ်နှစ်ရတော့ မင်ထင်ပါရဲ့၊ သမီးကလေးမရှိရင် ငါလဲမင်းနဲ့ မနေတော့ဘူး၊ သမီးကလေးလို့ပဲ ငါလဲ ထွက်သွားတော့မယ် သိလား’

မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ညိုညို၏စကားကြောင့် အောင်ဟိန်းမှာ ထိတ်လန့်သွားတော့သည်။

‘ဟာဗျာ မေမေကလဲ ညီမလေးအတွက် စိတ်ညစ်နေရတဲ့ အထဲ မေမေကတမှောက် လုပ်နေပြန်ပါပြီ၊ ကျွန်တော်တော့ သေချင်တာပဲ’

‘အေး...မင်းဆေရင်တော့ ငါ့တို့အတွက် အေးသွားမှာပဲ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းက တယူဆန့်သမားကြီးဖြစ်နေလို့ပါ သမီးကလေးဟာ အပျိုအရွယ်ကလေး ဖြစ်နေတာကြာပါပြီ၊ သူ့ဟာလူငယ်ပီပီ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားချင်လည်ချင်မှာပေမယ့် မင်းကြောင့် ဘယ်မှလဲမလည်ရ မသွားရနဲ့ အိပ်တွင်းပုန်းကုလားမလို နေရတဲ့အတွက် ဘယ် လောက်စိတ်ညစ်နေမှာမလဲ’

‘သူ့ သူငယ်ချင်းတွေ အိမ်ကို အလည်လာရင်လဲ မင်းက သဘောမကျဘူး။ အဲဒီလိုမင်းက ပညတ်ချက်တွေ အမျိုးမျိုး ထုတ်ထားပြီး ချုပ်ချယ်နေတော့ သမီးကလေးဟာ အကျဉ်းထမားဘဝကို ရောက်မှန်းမသိ ရောက်နေရတာပေါ့၊ ဒါမျိုးကို ဘယ်လူသားက ကြာရှည်သည်းခံနိုင်ပါ့မလဲ၊ အောင်ဟိန်းရယ် ဟွန်း’

‘အဲဒီလိုလုပ်တာတွေဟာ သားက ညီမလေးကို မုန်းလို့မှ မဟုတ်ဘဲ ချစ်လွန်းလို့ လုပ်ထားတဲ့ဟာပဲ၊ အခုထဲကြည့်လေ ဒီလောက်ချုပ်ချယ်ထားတဲ့ကြားက ငယ်ကအကောင်နဲ့ငြိစွန်းသွားတယ်မသိဘူး ရုပ်ရှင်တွေ ဘာတွေကိုတောင် စုံတွဲကြည့်ကြတဲ့အဆင့်ကို ရောက်နေပြီလေ’

‘အေး... အဲဒါတွေ ဖြစ်တာကလဲ မင့်အပြစ်ပဲ၊ မင်းက ချုပ်ချယ်လွန်းနေတော့ သမီးကလေးဟာ တမင်ရှုံ့ ပြီးတွေ့ရာလူရှုံ့ ကောက်တဲ့လိုက်တာ ဖြစ်မှာပေါ့ သူ့ရည်စားတော့ ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး’

‘ဘယ်လိုကြောင့် မေမေက အခုလို အတပ် ပြောနိုင်ရတာလဲ’

‘ပြောနိုင်ဆို သမီးကလေးဟာ ငါ့မျက်စိအောက်က မိကနေ့မနက်အထိ ပျောက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ငါမရှိရင်လဲ မင်းရှိနေတာပဲ၊ တကယ်လို့ သူ့မှာ ရည်းစားတွေဘာတွေ ရှိနေ

မှယ်ဆိုရင် ငါအရင်သိရမှာပေါ့၊ သမီးကလေးမှတစ်ဆင့် ဘာ
ရည်းစားမှမရှိတဲ့ဟာ'

'အာ...ဟုတ်ပြီ၊ အခုမှ ကျွန်တော်တွေ့မိကယ်'
အောင်ဟိန်း လက်ဖျောက်တစ်ချက်တီးပြရင်း ဒေါ်ညိုညို
ကို ပြောနေသည်။

'ဘာလဲ...ဘာကို တွေးမိတာလဲ၊ သမီးကလေး သွားမယ်
ဆိုကိုလား'

'မဟုတ်ပါဘူး မေးမရှဲ့၊ ဟိုလူနဲ့ခွဲတဲ့ သုံးပတ်လောက်
တုန်းက ညီမလေးကို လာပြီးပိုးနေတဲ့၊ ရှေးခန်းက အကောင်
ကိုပါ'

'ဟင်...မင်းက ဘယ်လိုသိတာလဲ'

'ဒီလိုလေ တစ်ခုနဲ့အခုမှာ သူဟာ ညီမလေးနဲ့လာစကား
ပြောနေတုန်း ကျွန်တော်နဲ့တိုးပြီး သူ့ကို လိုက်ရိုက်တဲ့အခါ
ဒီကောင်ဟာ ထွက်ပြေးသွားတယ်၊ အပြေးကလဲ မြန်သလား
လို့ မေးမနေနဲ့ ဒီကောင်ပြေးပုံ ကြည့်ရတာ ဟိုဘဝတုန်းက
ပြိုင်မြင်းများဖြစ်ခဲ့ဖူးသလား မသိဘူး၊ သား အပြေးမြန်တာ
တောင် သူ့ကိုမိအောင် မလိုက်နိုင်ဘူး၊ အခုလဲဒီအကောင်ပဲ
ပေမေရ၊ ညီမလေးနဲ့ ရုပ်ရှင်အတွဲကြည့်ဖို့လာခဲ့တာ ဒီလိုတူတာ
မြင်လို့ သားကလိုက်ဖမ်းတဲ့အခါ ဒီကောင်ဟာ ကျွန်တော်
လက်က လွတ်အောင် ပြေးနိုင်ပြန်ဘယ်လေ၊ ဒီတော့ ညီမလေး
နဲ့ ဒီအကောင်ဟာ ကျွန်တော်နဲ့ မေမေတို့ မသိအောင် သမီး
ရည်းစားတွေ လုပ်ထားကြသလားမှ မသိတာ'

'ဟဲ့...ဟဲ့...နေဦး...နေဦး၊ ငါလဲ အခုမှ သတိရတော့
ဘယ်'

ဒေါ်ညိုညိုကလည်း အောင်ဟိန်း၏ စကားအဆုံးတွင်
ပြန်ပြောနေသည်။

'ဘာကို သတိရတာလဲ မေမေ ပြောပါဦး'

'ဒီလိုလဲ...ဟိုလူနဲ့ခွဲတဲ့ တစ်ပတ်လောက်တုန်းက ငါနဲ့
သမီးတို့ မင်္ဂလာဈေးဘက်ကို သမီးအတွက် အထည်စတစ်စကို
သွားဝယ်ခဲ့တယ်လေ၊ အဲဒီမှာ ရုပ်ချောချော သူငယ်ကလေး
တစ်ယောက် ရောက်လာပြီ၊ သမီးနဲ့ စကားပြောနေကြတယ်'

"ဘာတွေ ပြောတာလဲ မေမေ သိရင်ပြောပြ
ခမ်းပါ"

'ဟဲ့...ငါမသိဘူး၊ အဲ မသိလို့ သူ့ကိုမေးတော့၊ ဆဒ္ဒန်
ဆင်မင်းအကြောင်းပြောနေတာလို့ ပြန်ပြောတယ်၊ နောက်
ဒီသူငယ်ဟာ တခြားကမဟုတ်ဘဲ၊ မနင်းဆွေတို့အိမ်မှာ နေတယ်
ဆိုတာ ငါသိရတယ်၊ အဲ သူငါးခွဲတဲ့ လေးတီးကားနဲ့ပဲ၊
ငါတို့ပြန်လာခဲ့ကြတာပေါ့၊ ဒီတုန်းက မင်းကတောင် မေး
သေးတယ် မဟုတ်လား၊ ဘယ်သူ့ လေးတီးကားလဲ ကား
ပေါ်မှာ ဘယ်သူပါထဲဆိုတော့ သမီးက ဘာကြီးအရွယ်ပဲ
ပါတယ်လို့ မင်းကို လိမ်ပြောခဲ့တာလေ'

‘အာ...ကျွန်တော်မှတ်မိပြီ။ ဒီလိုဆို အဲဒီတုန်းက ကားပေါ်မှာ ပါလာတာဟာ ညီမလေးကို နောက်ပိုးနေတဲ့ကောင်ပေါ့နော်’

‘အစစ်ပေါ့၊ သူပဲရှိတာပဲဟာ’

‘နို့...ဘာဖြစ်လို့အဲဒီတုန်းက မေမေကကျွန်တော်ကို ဖွင့်မပြောတာလဲ။ ဒီတုန်းကသာ ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် ကိစ္စကပြီးနေပြီ။ ညီမလေးလဲ အခုလို အိမ်ကပျောက်နေမှာ မဟုတ်ဘူး’

အောင်ဟိန်းက မိခင်ကြီးကို အပြစ်တင်နေသည်။

‘မပြောဆို မင့်ညီမကိုယ်တိုင်က ဒီသူငယ်ကို တော်တော်ကလေးအရေးပေးနေလို့၊ မေမေက သမီးစိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်မှာစိုးပြီး မပြောတာပေါ့ကွယ်’

‘အဲတာမေမေတို့ ခက်နေတာပေါ့၊ မီးဆိုတာ မလောင်ခင်ကတားရတာဗျ၊ အခုတော့ ညီမလေးကိုဘယ်မှာလိုက်ရှာရမှန်းမသိ ဖြစ်နေပြီ။ ဒါထက်ညီမလေးကို ကြိုက်နေတဲ့ကောင်ဟာ မြစ်နံ့တို့အိမ်မှာပေါ့’

‘ထင်တာပဲ၊ နေပါဦး၊ မင်းကဘာသွားလုပ်ဦး မလို့လဲ’

‘ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ဒီကောင်ကို ဆုံးမပေးရမှာပေါ့၊ နို့မို့ ဒီကောင်ဟာဆက်ပြီး ညီမလေးကို အနှောင့်အယှက်ပေးနေဦးမှာ’

‘ငါကတော့ ဒီလိုမထင်ပါဘူး၊ မင့်ညီမကိုယ်တိုင်ကလဲ ဒီကောင်လေးကို ကြိုက်နေတာမို့ - သူ့ကိုသွားကျိန်းတာထက် ကိုယ်ညီမကိုယ် နိုင်အောင်ထိန်းတာက ပိုမကောင်းဘူးလား’

‘အင်းလေ၊ ညီမကိုထိန်းတာလဲ ထိန်းတာပေါ့၊ ဒီကောင်ကိုလဲ ဆုံးမထားမှ ပြဿနာက ငြိမ်းမှာမဟုတ်လို့ ကဲကျွန်တော်သွားမယ်’

‘နေပါဦး၊ မင်းက ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ’

‘မြစ်နံ့တို့ အိမ်လေ’

‘ဒီလိုဆို ငါပါလိုက်မယ်’

‘ဟာ...မေမေက ဘာကိစ္စလိုက်မှာလဲ’

‘မင်းလက်လွန် ခြေလွန် ဖြစ်ကုန်မှာစိုးလို့ပေါ့၊ ဟုတ်ပြီလား’

ဒေါ်ညိုညို၏ စကားကြောင့် အောင်ဟိန်းမှာ မခေါ်လိုသော်လည်း သဘောတူလိုက်ရသည်။

‘အောင်းပြီလေ၊ မေမေလိုက်ချင်သလိုဆို လိုက်ပေါ့၊ အိမ်တံခါးကိုလဲ ပိတ်ထားခဲ့ဦးဗျ’

‘မပိတ်လို့ ငါက ဟောင်းလောင်း ထားခဲ့ရမှာလား၊ ကဲလား...မင်းကိုယ်တိုင်ပဲ ပိတ်ချေတော့’

ဒေါ်ညိုညိုကပြောလျှင် အောင်ဟိန်းလည်း အိမ်ရှေ့တံခါးများကိုပိတ်ကာ အပြင်မှဆော့ခတ်နေသည်။ ပြီးလျှင်တော့ သားအမိနှစ်ယောက် မြစ်နံ့အိမ်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

သို့ဖြစ်၍ လူများပြည်ကျပ်ကာနေသော လိုင်းကားကိုစီးကာ သိပ်ဖြူလမ်းနှင့် အနော်ရထာလမ်းကြားရှိ မှတ်တိုင်ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ရွှေဂူနံရံသို့ ခြေကျင်လျှောက်ကာ လာနေရ၍ နောက်ကျနေခြင်းပင်။ ထိုနေရာတွင် ဆင်းဝါနုထွေးကို မတွေ့ရသောအခါ သူ၏စိတ်ထဲတွင် ဆင်းဝါနုထွေးမှာ စိတ်ပျက်ကာ သူမ၏အိမ်သို့ ပြန်သွားပြီဟူ၍ ခပ်ပေါ့ပေါ့ တွေးလိုက်မိသည်။

သူသည်လည်း ပြေးရလွှားခဲ့ရသည့်အတွက် မောသည်တစ်မျိုး။

လင်တရူးမကြီး ဒေါ်လှမိ၏လက်မှလွတ်အောင်နှုတ်ယောင်ဆောင်၍လုပ်ရသည်ကတစ်မျိုးမို့ ဗိုက်ထဲတွင် အတော်ပင် ဆာလောင်နေတော့သည်။ သို့ဖြစ်၍ မင်းနေနွယ်မှာ နံနက်စာစားရန် ၈ ဟာပြင်ဈေးဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

လဟာပြင်ဈေးအတွင်းရှိနာမည်ကြီး ဂျုံနံ စားသောက်ဆိုင်တွင် နံနက်စာကို မှာယူပြီး အစားအစာများ ထောက်လာလျှင် ဆာဆာနှင့် မင်းနေနွယ်မှာ အားရပါးရ တုတ်နေတော့သည်။

သူစားနေခိုက် မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ဆလူလာခံနေ၍ 'သွားပါဦးတော်ဗျို'ဟူ၍ ပြောလိုက်ရသည်။

မကြာမီမှာပင် ကံရင်ငယ်ပါး သပိတ်ကလေးဖြင့် ထောက်လာပြီး

'ဒကာကြီး ကျုပ်စာအုပ်ဖိုးအတွက် လှူပါ'ဟူ၍ ပြောလာ၍ မင်းနေနွယ်မှာ 'ကန်တော့ပါသေးရဲ့'ဟူ၍ ပြောလိုက်ပြန်သည်။

(တစ်ဆယ့်ခြောက်)

လဟာပြင်ဝယ် မြေးရပြန်တယ်။

အောင်ဟိန်းသာ သူ၏ညီမဖြစ်သူ ဆင်းဝါနုထွေးအား ပြန်ရှာသည် မဟုတ်။ မင်းနေနွယ်ကလည်း အောင်ဟိန်းနည်းတူပင် ဆင်းဝါနုထွေးထား ရွှေဂူနံရံရှေ့တွင် လာရှာသည်။

သို့သော်...သူက အောင်ဟိန်းထက် ဆယ်ငါးမိနစ်ခန့် နောက်ကျခဲ့သည်။ အကြောင်းမှာ အောင်ဟိန်းက လေးဘီးကားငှားစီးကာ ရွှေဂူနံရံရှေ့သို့ လာခဲ့သော်လည်း မင်းနေနွယ်ကတော့ လေးဘီးကားကို မစီးရပေ။ လေးဘီးကားကို ငှားစီးနေလျှင် ကားပေါ်တွင် သူတစ်ဦးတည်းမို့ အောင်ဟိန်း မြင်သွားမည်ကို စိုးရွံ့ပင်။

နောက်တစ်ဖန် အသက်(၆၀)ကျော်အရွယ် ပွားသီလနှင့် တစ်ပါး ထောက်လာပြီး အလှူခံပြန်သည်။

ထိုသီလရှင်ကိုတော့ မင်းနေနွယ်က ကျပ်တန်ဘစ်ရွက် ထုတ် စာ လှူလိုက်သည်။

‘အင်း...လေဟာပြင်ဈေးမှာ ထမင်းလာစားရတာမလွယ် ပါကလား၊ အလှူခံ အမျိုးမျိုးနဲ့ကို တိုးနေတာပဲ’

မင်းနေနွယ် ထမင်းစားရင်း အထက်ပါအတိုင်း စိတ်တွင်း မှ ရေရွတ်နေသည်။ ယင်းအခိုက် သူပစ်လိုက်သော အရိုးတင် ခုကို ခွေးဝဲစားနှစ်ကောင်မှာ ပြေးလုရာမှ တစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင် ထကိုက်ကြတော့သည်။

ခွေးတစ်ကောင်မှာ မင်းနေနွယ် ထမင်းစားနေရာသို့ ပြေး လာသည်။ သူ့ပါးစပ်တွင် မင်းနေနွယ်ပစ်လိုက်သော အရိုးတင် ခုမှာ ကိုက်လျက်တန်းလန်း ပါလာသည်။

သည်တော့ နောက်ခွေးကလည်း အလျော့မပေးဘဲ၊ ထို ခွေးနောက်ကို ပြေးလိုက်ပြီး ဒေါသတကြီးဖြင့် ကိုက်ကြရာ ကိုက်ကြသော နေရာမှာလည်း မင်းနေနွယ် ထမင်းစားနေ သော ခြေရင်းတွင်မို့ တစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင် သဲသဲမဲမဲ ကိုက်မှုကြောင့် မင်းနေနွယ်မှာ သူ၏ခြေထောက်ပါအဆစ်ထည့် ကာ ဆကိုက်ခံရမည်ကို ကြောက်၍ သူသည် ကုလားထိုင်ပေါ်

တွင် အမြန်ထရပ်နေရသည်။ ပါးစပ်မှလည်း ‘ဟဲ့ခွေး...ဟဲ့ ခွေး’ ဟူ၍ အော်နေမိသည်။

ဆိုင်မှ လူများမှာ မင်းနေနွယ် ဖြစ်ပုံကိုကြည့်ကာ ဝိုင်းရယ် ကြရင်း တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ကိုက်ခဲနေသော ခွေးနှစ် ကောင်ကို မောင်းထုတ်လိုက်ကြရသည်။

‘ဝှို...ခင်ဗျားတို့ လဟာပြင်ဆိုင်တွေ လာ စား ရ တာ မလွယ်ဘူးနော်၊ အလှူခံတွေကတစ်မျိုး၊ ခွေးတွေကတစ်မျိုးနဲ့ ဟွန်း—

မင်းနေနွယ် မကျေမနပ်ဖြင့် ပြောပြီး၊ စားလက်စထမင်း များကို ဆက်၍စားနေသည်။ ထမင်းစားပြီးနောက် သံပရာ ရည် တစ်ခွက်ကိုမှာ၍ ဇိပ်နှင့် သောက်နေသည်။ သူ့ဆောက် နေခိုက်မှာပင် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင်ရှိ ကျားခေါင်း ဆီချက် ဝေါက်ဆွဲဆိုင်မှ ဒေါ်လှမိမှာ အမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦးနှင့် ထွက်လာသည်ကို သူမြင်လိုက်ရသည်။

‘ဟိုက်...နတ်ရူးမကြီးပါတလား၊ မဖြစ်ဘူး ငါ့လဲထင်မှ’

မင်းနေနွယ်က ဒေါ်လှမိကို မြင်ရလျှင် မြင်ရခြင်း အထက် ပါအတိုင်း ပြောရင်း သူစားသောက်၍ ကုန်ကျသည့် ဟင်း လျာဖိုးများကို ရှင်းလင်းပေးနေသည်။ နောက်သူသည် ဂျွန် စားသောက်ဆိုင်မှ အထွက်တွင် တစ်ဖက်တွင်ရှိနေသော ဒေါ် လှမိက သူ့ကို မြင်သွားတော့သည်။

‘ဟင်...နတ်မင်း၊ အို...ရှင်နတ်မင်း’

ဒေါ်လှမိမှာ မင်းနေနွယ်ကို မှတ်မိသွားဟန်ဖြင့်လှမ်းခေါ်နေသည်။

မင်းနေနွယ်ကတော့ မသိဟန်ဆောင်၍ ဆက်လျှောက်သွားသည်။

ဒေါ်ကို ဒေါ်လှမိက မကျေနပ်၍ နောက်မှ ဆက်လိုက်ကာ မေးနေသည်။

‘အို...နတ်မင်း၊ ကျွန်မ အပျိုကြီး လှမိလေ၊ မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား၊ အခုနတ်မင်း ဒီလဟာပြင်ကို ဘာလာလုပ်တယ်၊ လူယောင်ဆောင်ပြီး လူထမင်း လူဟင်းတွေကို လာစားတာ လား၊ နတ်သုဒ္ဓါနတ်နဲ့တယ်ဟာက ပိုအရသာရှိသလဲ ဟင်’

ဒေါ်လှမိက နောက်မှ အတင်းလိုက်ကာ မေးနေမှုကြောင့် မင်းနေနွယ်မှာ မတတ်သာတော့ဘဲ ဒေါ်လှမိဖက်သို့ လှမ်းကြည့်ရင်း ခပ်တုတ်တုတ်ဖြင့် ဟောက်သည်။

‘ဒီမယ် အဒေါ်ကြီး၊ ခင်ဗျား လူများနေပြီ ထင်တယ်၊ ကျုပ် နတ်မဟုတ်ပါဘူး လူအဝစ်ပါဗျ’

‘အိမ်မယ် သူများကို ဒီလိုခပ်တုတ်တုတ်နဲ့ ပြီးလို့ရအောင်လား နတ်မင်းရယ်၊ ခပ်စောစောတုန်းက ကျွန်တော်မျိုးမ အိမ်ကို နတ်မင်းလာတုန်းက ဝတ်ခဲ့တဲ့ လှံချည်ထော အင်္ကျီထောဟာ ဒီအတိုင်းပဲဟာ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်မျိုးမ ခုတင်အောက်က

နေ ထွက်လာတဲ့ နတ်မင်းမို့ အခု နတ်မင်းရဲ့ အင်္ကျီတော်လံ မှာ ကျပ်ခိုးတွေ ပေနေတာတောင် အခုဒေ့ထိ ရှိနေသေးတယ် လေ၊ မပြီးပါနဲ့ နတ်မင်းရယ်၊ အာ ပတ် သင့် လိမ့် ယေ ဟိ ဟိ ဟိ’

“ဟိုက်”

မင်းနေနွယ်မှာ ပါးစပ်ကြီး အစောင်းသားဖြင့် ဟိုက်သံ ပေးရင်း သူ၏ ကော်လံပေါ်တွင် ပေကျနေသော ကျပ်ခိုး များကို ထိတ်လန့်တကြား ခါပစ်နေသည်။

‘ကိုင်း...တွေတယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်မျိုးမပြောတာ ဟဲ...ဟဲ’

ဒေါ်လှမိက မင်းနေနွယ် ကျပ်ခိုးများ ခါချနေသည်ကို မြင်ရလျှင် လှမ်းပြောနေသည်။

မင်းနေနွယ်ကမူ ကျပ်ခိုးများကို ခါချပြီးနောက် အမြန် လှမ်းပြေးသွားတော့သည်။ ဒေါ်လှမိမှာ မင်းနေနွယ် ထွက် သွားသည်ကို မြင်ရလျှင် နေခက်မှုလှမ်းခေါ်နေပြန်သည်။

‘အို...နတ်မင်း နေဦးလေ၊ ကျွန်တော်မျိုးမ ပြောစရာ ငိုလိုပါ’

ဒေါ်လှမိ အော်ခေါ်ရင်း နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားတော့ သည်။

ဒေါ်လှမိနှင့် အပော်ပါလာခဲ့သော အဒေါ်ကြီးများ
ဘေးမှ လူတွေက သူတို့ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်ကို မြင်ရင်
ရှက်သွားဟန်ဖြင့် သူတို့နှင့်ဝေးရာသို့ မယောင်မလည်ဖြင့်
ဇွန်သွားတော့သည်။

မင်းနေနွယ်မှာ နောက်မှ ဒေါ်လှမိ လိုက်လာသည်ကို
ထိရလျှင် သူ့ထလည်း ဝေ့မှ့မှ့ ခြေလှမ်းကျဲကြီးဖြင့် လျှောက်
နေတော့သည်။

ဒေါ်လှမိမှာမူ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှ လူများကို ရှက်မစန
နိုင်ဘဲ၊ သူပြောလိုရာကို ဆက်၍ပြောနေသည်။

‘အို...ရှင်နတ်မင်း၊ ခဏနေပါဦးဆိုနေမှ နတ်မင်းလွတ်
လိုက်တဲ့ ပူးစာရှင်ဟာလေ ကျွန်တော်မျိုးမက အတင်းဆွဲထား
တာတောင် မရဘဲ၊ အစ်ချိုးတည်း လှစ်ပြေးသွားတယ်၊ အဲဒါ
နတ်မင်းရဲ့ တန်ခိုးနဲ့ ပြန်ခေါ်ပေးမယ်နော်၊ ဟုတ်လား နတ်
မင်းရဲ့’

မင်းနေနွယ်မှာဟော့ ရူးချင်စိတ် ပေါက်နေတော့သည်။

‘ဒုက္ခပဲ၊ ငါ ဒီလဟာပြင်ဈေးမှာလာပြီး ထမင်းစားမိတာ
မှားပြီ၊ ငါ့တာသာ ပန်းဆိုးတန်းထဲက ထမင်းဆိုင်မှာစားလဲ
ဖြစ်သွားနဲ့ ဟွန်း’

မင်းနေနွယ်မှာ ထူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်မဆုံး ဖြစ်နေသည်။
ဒေါ်လှမိကတော့ နောက်မှ ခေါ်မြဲခေါ်နေပြန်သည်။
‘အို...ရှင်နတ်မင်း ဒါက ဘယ်ကို သွားဦးမလိုလဲ ကျွန်
တော်မျိုးမ အိမ်ကို လိုက်ခဲ့ပါလားဟင်’

ယင်းကဲ့သို့ ဒေါ်လှမိက ဝေ့မှ့မှ့ အပြန်လျှောက်ကာနေ
သော သူ့အား နတ်မင်းဟူ၍ ခေါ်နေမှုကြောင့် ထိုအနီး
အနားရှိဆိုင်များမှ လူများမှာ မင်းနေနွယ်အား ပြည်သူ့
အချစ်တော် မိုးဝင်း ဇာတ်ထဲမှ နတ်သားလုပ်ရသူလော ဝေ့မန်း
သဘင်ထဲမှ နတ်ဆေး လုပ်ရသူလော သို့တည်းမဟုတ် ဘုရား
ရုပ်ပွားတော်များ မြို့တွင်းသို့ လှည့်လည်ရာတွင် နတ်ဝတ်
တန်းတော်တွေကို ဝတ်ကာ ရုပ်ပွားတော်များ၏ ကားစနာတ်မှ
နတ်တို့၏ ဣဒ္ဓိပါဌ်တန်ခိုးဖြင့် ကတ္တထုလမ်းပေါ်တွင် မန္တလေး
ခြေညှပ်ပိနပ်ကို စီး၍ လိုက်ပါရသူလောဟူ၍ အမျိုးမျိုးတွေး
ထင်ကာ နေကြသည်။

မင်းနေနွယ်မှာတော့ သူ့အား နောက်မှ ‘နတ်မင်း’ဟူ၍
တကြော်ကြော် ခေါ်နေသံကြောင့် အရှက်ကြီး ရှက်ကာ မျက်
နှာကြီးကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ဝှက်ကာထားရင်း အသော့ လျင်
မြန်စွာလျှောက်နေသည်။

လဟာပြင် ဈေး၏ ဇွန်ပေါက်အနီးရှိ ဖာလူဒါဆိုင်အနီး
သို့ အထောက်အကူ သူများအကျိုးကို ဆောင်တတ်လှသော
ဖာလူဒါဆိုင်မှ ကုလား အလုပ်သမား တစ်ဦးက မင်းနေနွယ်၏
လက်ကို လှမ်းဆွဲကာပြောနေသည်။

‘ဒီမယ် အစ်ကိုကြီး ဟို နောက်မှာ မိန်းမကြီးက ခေါ်နေ
နေတယ်လေ၊ အစ်ကိုက နားလေးတယ်ထင်တယ်’
မင်းနေနွယ်မှာ အရေးထဲ လူမှုဝန်ထမ်းစိတ်ဖြင့် သူ့အား
လာ၍ အသိပေးနေသော ကုလားအား ဒေါက်နီ၍ သွားတော့
သည်။

‘ဟာကွာ ဒီမိန်းမကြီးက နတ်ရွေးကြီးကွ ဒါကြောင့် ငါ
လစ်ပြေးလာနေတာ နားလေးလို့ မဟုတ်ဘူးကွ သိလား’
မင်းနေနွယ်ပြောရင်း ကုလားလက်မှ ရုန်းကာ ရှေ့သို့
ဆက်၍ ထွက်သွားခဲ့သည်။ ဖာလူဒါဆိုင်မှ ကုလားဘလေးမှာ
တော့ အကြောင်ကြောင်ဖြင့် ငေးကြည့်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။
ဒေါ်လှမိမှာ ဇွဲမလျှော့ဘဲ နတ်မင်းဟူ၍ ခေါ်မြဲခေါ်နေ
သည်။

မင်းနေနွယ်မှာ လဟာပြင်ပျေးမှ ထွက်လာပြီးနောက်
အနော်ရထာလမ်းအတိုင်း အရှေ့ဘက်သို့ မျက်နှာပြုကာ
ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

ဒေါ်လှမိကလည်း လိုက်မြဲလိုက်နေသည်။ ရွှေဘုံအလမ်းရှိ
မီးပွင့်၍ သို့ရောက်လျှင် လေးဘီးအငှားကားတစ်စီး ရပ်နေ၍
မင်းနေနွယ်အမြန်ပြေးတက်ကာ “ကားဆရာ ကမာရွက်ဘက်ကို
မောင်းဗျို”ဟူ၍ ပြောသည်။

လေးဘီးကားသမားလည်း မီးပွင့်မြှမ်းပိမ်းလျှင် ဇာားကို
မောင်း၍ ထွက်သွားသည်။

ဒေါ်လှမိက နောက်မှ လှမ်း၍ ခေါ်သည်။
‘ဒို...နတ်မင်း နေဦးလေ ကျွန်တော်မျိုးမပါ လိုက်ခဲ့မယ်’
သို့သော် လေးဘီးကားက ရပ်မပေးဘဲ မောင်းထွက်သွား၍
ဒေါ်လှမိမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မင်းနေနွယ်က လမ်းတွင် ငိုတုတ်ကလေး ကျန်ရစ်ခဲ့သော
ဒေါ်လှမိအား “တာတာ”ဟူသော သဘောနှင့် မျက်နှာကို
ပြုံးပြုံးကြီးလုပ်ကာ လက်ပြုစာသွားသည်။ တစ်ဖက်တွင်
လည်း အောင်ဟိန်းနှင့်မိခင်ဖြစ်သူဒေါ်ညိုညိုမှာ မြစ်ဖျံတို့အိမ်သို့
သွားနေသည်။

သူတို့ လာနေချိန်တွင် မြစ်နံ့မှာ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ဝတ္ထု
စာအုပ်ဖတ်နေခိုက်မှ အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာသော ခြေသံ
ကြားရ၍ လှမ်းကြည့်မိသည်။ အောင်ဟိန်းတို့ သားအိမ်နန်း
သိရလျှင် ရင်ထဲတွင် ဒိန်းခနဲဖြစ်ကာ မျက်နှာတစ်ချက် ဖျတ်
သွားသည်။

‘အေ့...ဟိုအကောင် မင်းနေနွယ်နဲ့ ဆင်းဝါဒေသေးတို့
အတူတူပြီ၊ လျှောက်လည်ကြတာကို သိလို့ များ ငါ့သိရောက်
လာတာလား မသိဘူး’

မြစ်နံ့စိတ်တွင်းမှ တွေးရင်း ရင်တုန်နေသည်။
‘မောင်မြစ်နံ့’
အိမ်ပေါ်သို့ အရောက်တွင် ဒေါ်ညိုညိုက အသံပေးသည်။

‘ဩ...ဒေါ်ဒေါ်ပါလား ဟာ အစ်ကို အောင်ဟိန်းလဲ ပါလာကကိုး၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့ အင်္ကျီအစ်ချင်လို့ လား မေမေ့ကို ခေါ်ပေးမယ်နော် ဟုတ်လား အဟဲ’

မြစိန်ပြောရင်း အောင်ဟိန်းအနီးတွင် မနေရဲ၍ အထက်ပ အတိုင်း ဥာဏ်ဆင်ကာ လစ်ပြေးရန်ပြင်သည်။ အောင်ဟိန်းက “ဟေ့ကောင် နေဦး” ဟူ၍ ပြောရင်း သူ၏ ကုပ်ကို လှမ်းဆွဲ လိုက်ရာ မြစိန်ခမျာ ရုပ်သေးကလေးလို လေထဲတွင် ကားထူး ကလေးဖြစ်ရင်း အောင်ဟိန်းလက်ထဲမှ မလွတ်နိုင်ဖြစ်နေသည်။

‘အာ...အစ်ကို အောင်ဟိန်း လွတ်ပါဗျ ခင်ဗျားက ကုပ်ကို ဆွဲထားတော့ လေထဲမှာ တန်းလန်းကြီးဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်ဟာ နေရင်း ထိုင်ရင်း ဆူပါမင်း ဖြစ်နေပြီဗျ အဟဲ’

‘အံ့မယ်...သူ့ကိုယ်သူ ရာရာစစ ဆူပါမင်းလေး ဘာလေးနဲ့ ပြောနေလိုက်တာ မင်းဟာ ဆူပါမင်းတော့ မဖြစ်ဘူး ဆူပါ ဆရဲပဲဖြစ်မယ်ကောင်ကု သိလား’

‘ဟာဗျာ အစ်ကိုအောင်ဟိန်းကလဲ ပလကြီးတိုင်း အား ဝယ်တဲ့သူကို အနိုင်မကျင့်နဲ့ဗျာ ဒေါ်ဒေါ်ရေ လုပ်ပါဦးဗျ ဒီမယ် ကုပ်ကျိုးပြီးသေတော့မယ်’ မြစိန်မှာ မတတ်သာသည့် အဆုံး ဒေါ်ညိုညိုအား စစ်ကူတောင်းရသည်။

‘ဟုတ်သားပဲ သားရယ် လွတ်ပေးလိုက်ပါ၊ မင်းက မောင်မြစိန်ရဲ့ ကုပ်ကိုဆွဲပြီးမြောက်ထားပုံဟာ ခြေကားထူး

လက်ကားထူးနဲ့ပို့ ဘာနဲ့သဏ္ဍာန်တူသလဲဆိုတော့ ခွေးကလေး တစ်ကောင်ကို လည်ကုပ်ကနေ မ, ပြုနေဘာမျိုးဖြစ်နေတယ်ကွဲ့ ယဲယဲ’

ဒေါ်ညိုညိုကပြောတော့မှ အောင်ဟိန်းက မြစိန်၏လည်ကုပ် ကို လွတ်ပေးသည်။

‘ဝိုး... ဒေါ်ဒေါ်ပြောလိုက်တော့မှ ကျွန်တော်လဲ လူ စင်စစ်ကနေ ဂုတ်ကျားဖြစ်သွားတော့တာပဲဗျာ ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ်’

မြစိန်က နာကျင်သွားသော ကုပ်ကလေးနှိပ်နှင်း ပြော အပြီး ခွေးလိုဟောင်ပြုနေသည်။ ဒေါ်ညိုညိုက ရယ်နေသော် လည်း အောင်ဟိန်းကတော့မရယ်ဘဲ မျက်နှာထားတင်းတင်း ဖြင့်လှမ်းပေးသည်။

‘ဟေ့ကောင် ငါမေးတာကို မှန်မှန်ဖြေ၊ ဖိတစ်ခါတော့ မညာနဲ့တော့ မင်းနာလိမ့်မယ်သိလား’

‘ဗျာ ကျွန်တော်က ဘာကိုဖြေရမှလဲ ပြောပါလေ’

‘တခြားမဟုတ်ဘူး မင်္ဂလာမိမ့်မှာ ဟိုအကောင်နေတယ်မဟုတ် လား’

‘ဗျာ ဘယ်အကောင်လဲ၊ လူလား တိရစ္ဆာန်လား’

‘အံ့မယ် ကြောင်သူတော်လေသံမျိုးနဲ့ ပြန်ပေးနေလိုက်တာ လူကိုပြောတာကွဲ့၊ မင်းပထွေးတိရစ္ဆာန်ကို ဘာဆိုင်လို့ပြောရ မှာလဲ’

‘သိဘူးလေ အစ်ကိုအောင်ဟိန်းမေးပုံကြီးက ဟိုအကောင်
ဆိုလို့ လူ့လိုလို တိရစ္ဆာန်လိုလို မသေမကွဲဖြစ်နေလို့ပါ’

‘အိမ်... အခုသိပြီမဟုတ်လား ပြောလေ’

‘ဗျာ ဘာကို ပြောရမှာလဲ’

ဟ ခုနစ်ကပဲ ငါပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ မင်းတို့အိမ်မှာ
ထောက်နေတဲ့ကောင်ကွာ နာမည်ခံတဲ့မသိဘူး ရွှေမန်းသား
ဆိုတာ’

‘ဩော် အဟဲ မင်းခန့်နွယ်ကိုပြောနေတာလား’

‘ဟေ့ ကောင် မင်းခန့်နွယ်တွေ မနွယ်တာတွေ ငါမသိဘူး။

အဲဒီကောင်အခု တယ်မှာလဲ ငါ့ကိုပြောစမ်း’

‘ဆူ အခုအိမ်မှာမရှိဘူး’

‘ဒါဖြင့် သူ့အိမ်မှာတည်းတာတော့ အမှန်ပဲပေါ့’

‘မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ’

‘မှန်ရဲ့သားနဲ့ ငါ့ကိုတာဖြစ်လို့ မပြောသလဲ’

‘ဟောဗျာ အစ်ကိုကြီးကိုပြောရအောင်အစ်ကိုအောင်ဟိန်း
က ရပ်ကွက်လူကြီးမှမဟုတ်ဘဲ အဲဒီကိုတော့ ညှိစာရင်းတိုင်
ထားပါတယ်လေ အဟဲ’

‘အောင်ဟိန်းမှာ သူ့ဆိုလိုသည်က တစ်မျိုး မြစိန်မြွန်ပြော
နေသည်ကတစ်မျိုးမို့ စိတ်တိုသွားတော့သည်။

‘အာ ဒီကောင်တော့ နာချင်ပြန်ပြီထင်တယ် ငါ့ပြောနေ
က ဟိုတစ်လောတုန်းက မင်းအိမ်ကို ငါလာရှာဘယ် မဟုတ်
လား’

“ဟုတ်ကဲ့”

‘ဒီတုန်းက ဒီအိမ်မှာ ဒီကောင်နေတာကို ဘာလို့ဖွင့်မပြော
သလဲ’

‘ဒါတော့ အစ်ကိုအောင်ဟိန်းထု ဖွင့်ပြောရအောင်အစ်ကို
အောင်ဟိန်းက ဘယ်သူ့ကို လာရှာမှန်းမှ မသိတာ’

‘ကောင်းပြီ ဒါကိုထားလိုက်တော့ ဒီကနေ့ကိစ္စပြောမယ်’

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ”

‘ဒီကနေ့မနက်က ငါ့ညီမ ဆင်းဝါနဲ့ထွေးနဲ့ မင်းအိမ်မှာ
နေတဲ့ကောင် စုံတွဲထွက်သွားကြတာကို မင်းသိတယ် မဟုတ်
လား’

‘သိပါတယ် အဲအဲ ယောင်လို့ မသိပါဘူးခင်ဗျာ’

‘မြစိန် ခပ်တည်တည်ဖြင့်ဖြီးနေသည်။’

‘ဟုတ်ရဲ့လားမြစိန်ရာ၊ မင်းပြောတာ ယုံရမလား’

‘ယုံပါ ယုံပါ ပျိုကညာရယ်’

“ဘာကွ”

‘အဲအဲ ယုံလိုက်စမ်းပါ အစ်ကိုအောင်ဟိန်းထု ကျွန်တော်
မလိုပဲပါတဲ့ဗျာ အဟီး’

‘ထားပါတော့ နောက်ထစ်ခုပေးဦးမယ် မြွန်မှန်ပြောနေ’

‘စိတ်ချပါ၊ အစ်ကိုအောင်ဟိန်းမေးရင် မှန်တာကိုသာပြော
မှာပေါ့’

‘ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုရင်ပြောစမ်း မင်းအိမ်မှာရှိတဲ့ ကောင်နဲ့
ငါ့ညီမတို့ ချစ်ကြိုက်နေကြတာကို သိတယ်မဟုတ်လား’

‘ဟာ သိပ်သိတာပေါ့ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အဆက်ပေးချစ်နေကြတာပဲ အဟ’

မြစိန်မှာ မည်သည့်သဘောနှင့်မသိ အထက်ပါအတိုင်း ပြောနေသည်။ အောင်ဟိန်းကတော့ ထိုစကားများကိုကြား ရလျှင် အကြီးအကျယ်ဒေါ်ကန်ကားသွားတော့သည်။

‘ဟေ သိရဲ့သားနဲ့ အစ်ကိုဖြစ်တဲ့ ငါ့ကို ဘာလို့ လာမပြော တာလဲဟင်’

“မပြောရဲလို့ပါ”

‘ဘာမပြောရဲလို့လဲ ဒါဆိုရင် မင်းလဲ အလိုတူအလိုပါပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ဘာပေါ့ အဲဒါ မဟုတ်ပါဘူးလေ အစ်ကိုအောင် ဟိန်းကို မပြောတာက အစ်ကိုဟာ ဆင်းဝါနဲ့ထွေးရဲ့အစ်ကို အရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးမို့ ကျွန်တော် ပြောရမှာကြောက် နေလို့ပါ’

“ဘာဆိုင်လို့ မင်းက ကြောက်ရတာလဲ”

‘ကြောက်ဆို အစ်ကိုက ဆင်းဝါနဲ့ထွေးရဲ့ အစ်ကိုမို့ ဒီစကားမျိုးပြောရင် အစ်ကိုအောင်ဟိန်းဟာရှက်ပြီး အရှင် လတ်လတ် နှလုံးသွေးရပ်ပြီး သေချင်သေသွားမယ်၊ မိုးကြိုး ပစ်မြေမျိုးပြီး သေချင်သေသွားမယ်၊ ရန်ကုန်မြစ်ဆိပ်သွားပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိတ်သေချင်သေ....’

‘ဟေ ကောင်....ဟေ ကောင် အခုတိတ်လိုက်စမ်း၊ ရှုရီး’
မြစိန်၏စကားများကြောင့် အောင်ဟိန်း ဒေါ်ပူနေသည်။
အောင်ဟိန်း၏လှမ်းဟောက်သံကြောင့် မြစိန်လည်း အသံ တိတ်ကာ သူ့ကိုငေးကြည့်နေသည်။

‘နေပါဦး၊ မင်းအခု ဘာတွေပြောနေတာလဲ’
‘အစ်ကိုအောင်ဟိန်းကို ရှင်းပြနေတာလေ’

‘ဟ...မင်းရှင်းပြနေတာကလဲ ရှင်းပြတာနဲ့မှ မတူဘဲ၊ ငါ့ ခန္ဓာတည်တည်မှာရပ်ပြီး ငါ့ကိုကျိန်ဆဲနေတာနဲ့ တူနေတယ် ဟုတ်လား’

‘မဟုတ်ရပါဘူး အစ်ကိုရာ၊ ကျွန်တော်က အစ်ကိုအောင် ဟိန်း နားလည်အောင် ပြောပြနေတာပါ၊ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာစကားပုံတောင် အရှိသားပဲ၊ ဘာ “နှမလင်နေ မောင် ဖင်ကျိန်းတဲ့” ဒီတော့ဆင်းဝါနဲ့ထွေးမှာ ရည်းစားရှိနေတယ် ဆိုတာကို ကျွန်တော်ကပြောလိုက်ရင် အစ်ကိုအောင်ဟိန်းဟာ ညီမကိုချစ်တဲ့သူမို့ ဖင်ကျိန်းရုံတင် မကဘူး လိပ်ခေါင်းပါ သွက်မလာဘူးလား’

‘အေး...ကဲ့...တယ်...ကာလနာကောင် နင်ပြောတာနဲ့ ငါ တောင်အယောင်ယောင် အမှားမှား ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ တောက်’
အောင်ဟိန်းမှာ မြစိန်၏စကားကြောင့် သူ့ကိုယ်ကို ပြန် စမ်းမိရင်း လှမ်းဟောက်နေသည်။ ဒေါ်ညိုညိုမှာလည်း သူတို့ နှစ်ဦး ပြောဆိုနေကြပုံကို နားထောင်ရင်း ရယ်နေမိသည်။
ထိုအခိုက် ဒေါ်နှင်းဆွေလည်း နောက်ဖေးဝန်းမှ ထွက်လာ သည်။

‘ဟော့တော့...အိမ်ရှေ့မှာ စကားပြောသံတွေကြားရင် ဘယ်သူများလဲမှတ်တယ် မညို့တို့သားအဖကိုး၊ ထိုင်ကြလေ၊ ဘယ်နှယ်မတ်တတ်ကြီးတွေ ရပ်နေကြတာလဲလို့’

‘မထိုင်တော့တူး မနှင်းဆွေရေ၊ အခုကျွန်မတို့လားခဲကြတာက သမီးကလေး အတွက်ပဲ’

‘ရှင်...သမီးကလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နေမကောင်းလို့လား ကောင်းပါဘယ်၊ ဒါပေမယ့် အိမ်မှာမရှိလို့ လိုက်ရှာနေကြတာ’

‘ဘယ်လိုကြောင့် မရှိတာလဲ၊ ရှင်တို့သမီးဟာ ဘယ်မှသွားတတ်လာတတ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ အခုဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ’ ထိုအမေးကို ဒေါ်ညိုညိုပြန်မဖြေခင် မြစိန်ကကြားမှဖြတ်၍ ဖြေသည်။

‘ဘယ်လိုဖြစ်ရမှာလဲ၊ အပေရာ လင်နောက်လိုက်သွားလို့ပေါ့’

‘ဟေ့ ကောင်’
မြစိန်၏စကားကြောင့်အောင်ဟိန်းဒေါ်ပူကာလှမ်းဖောက်သည်။ ဒေါ်နှင်းဆွေမှာလည်း ဒေါ်ညိုညိုတို့အား အလွန်အမင်အားနာသွားဟန်ဖြင့် မြစိန်ကို ဆူနေသည်။

‘ဟဲ...မြစိန် နင်ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ အားနာစရာကြီး တော်တော်ရှိင်းတဲ့ ကောင်လေးပဲ၊ ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ် ဒေါ်ညိုရယ်’

‘အမေကလဲဗျာ၊ ကျန်တော်က ရိုင်းတာမဟုတ်ပါဘူး၊ အခု ဆင်းဝါနုထွေးလဲပျောက် အိမ်က မင်းနေနွယ်လဲပျောက်နေလို့ ပြောတဲ့ဟာ’

‘ဟေ့...မင်းပြောတာလဲ မှားနေတယ်ကွ’
အောင်ဟိန်းက ပြန်ပြောသည်။

‘ဘယ်လိုကြောင့်လဲ အစ်ကိုအောင်ဟိန်းရ’
‘မင်းခုနကပြောသလို’ ငါ့ညီမဟာ လင်နောက်လိုက်ပြေးတယ်ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ မင်းပြောတဲ့ ဘယ်သူ’

“မင်းနေနွယ်ပါ”

‘အေး...အဲဒီကောင်နဲ့ ငါ့ညီမ ရွှေဂုန်ရုံမှာ စုံတွဲရုပ်ရှင်ကြည့်ကြမယ်အလုပ်မှ ငါနဲ့ပက်ပင်းတို့ပြီး ဟိုကောင်ဟာ ထွက်ပြေးသွားတယ်၊ ငါကလဲဒီကောင်နဲ့နောက်ကို အတင်းပြေးလိုက်သွားတယ်’

“မိသလား”

‘မမိဘူးလေ၊ ဒီတိရစ္ဆာန်က ဟိုတဝက ပြိုင်မြင်းဖျားဖြစ်ခဲ့သလားမှ မသိတာ၊ ပြေးလိုက်တာ တန်းနေတာပဲ၊ အဲ...ငါ့ညီမ ဆင်းဝါနုထွေးကတော့ ရုပ်ရှင်ရုံမှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရင်ခဲ့တယ်၊ နေ့က ဟိုကောင် မျက်ခြည်ပြတ်သွားလို့ ရွှေဂုန်ရုံဘက်ကို ပြန်လာပြီး ညီမလေးကိုရှာတော့ မတွေ့ရတော့’

ဘူးကွ၊ ဒီတုန်းကတော့ ဝါစိတ်ထဲမှာ အိမ်ကိုပြန်ပြေးသွားကြ
ထင်နေတယ်။ အခုဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ဒါထက် ဟိုအကောင်
မင်းနေနွယ်ကော ဒီကိုရောက်နေပြီလား။’

‘ဘယ်က ရောက်နေရမှာလဲ။ ဒီကောင်လဲ အစ်ကိုအောင်
ဟိန်းကို ကြောက်ပြီး ဘယ်ထိအောင် လျှောက်ပြေးနေမှန်းမှ
မသိတာ။ ပြန်လာရင်လဲ ညဘက်ကျမှ ပြန်လာမယ်ထင်တာပဲ။
မြစိန်က ရှင်းလင်းပြောပြနေသည်။

‘ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုရင် မင်းနေနွယ်ဟာ မင့်အိမ်ကိုပြန်လာ
တဲ့အခါ မင်းက ဝါ့ကို လာအကြောင်းကြားပေတော့’

“အာ...မမြစ်ဘူးထင်တယ်”

မြစိန်က အောင်ဟိန်း၏စကားကို ငြင်းနေသည်။
‘ဟ...ဘာဖြစ်လို့လဲကွ၊ မင်းကဝါ့ကို အာခံတာလား’
‘အာခံတာ မဟုတ်ဘူးလေဗျာ၊ လူသတ်မှုထဲမှာ ကျွန်တော်
မပါချင်လို့ပေါ့’

‘ဟကောင်ရ...မင့်ဟာက ဘာဆိုင်လို့လဲ’

‘ဆိုင်တာပေါ့အစ်ကိုအောင်ဟိန်းကလဲ ဗလကြီးသလောက်
ဒေါသကကြီးတယ်။ ဟိုကောင်မင်းနေနွယ်ခဲလဲ ရွတ်တိရွတ်
ထိုးမို့ နှစ်ယောက်သားတို့ကြရင် အပြုသဘောဆောင်ပြီး
တွေ့ကြမယ်ပုံမှ မပေါ်ဘဲ။ အပျက်သဘော ဆောင်ကြမှာမို့
အခုလိုပြောနေတာပဲ’

‘အေးမှန်တယ်။ မောင်မြစိန်ပြောတာ အဒေါ် ထောက်ခံ
တယ်။ ငါ့သား မောင်အောင်ဟိန်းက ဒေါသကတော့ သိပ်ကို
ကြီးတာမို့ ဟိုသူငယ်က ဘုတေ့ ဘောက်တေ့ ပြန်ပြောရင်
လူသတ်ပွဲက မလွဲဘူးကွယ်။’

ဒေါ်ညိုညိုက မြစိန်၏ စကားကို ဝင်၍ထောက်ခံချက်ပေး
နေသည်။ ဒေါ်နှင်းဆွေကလည်း အောင်ဟိန်း၏ အကြောင်း
သိနေ၍ ဝင်ချော့နေသည်။

‘အေးကွယ် ငါ့တူ ပေခင်အောင်ဟိန်းဟာ ဝိတ်သဘော
ထား ပြုစင်ပေမယ်။ မင်းက ထစ်ခဲနဲ့ဆိုဒေါ်ထက်ကြီးသကဲ့
ဒေါသဆိုတာ အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မြေဆိုးနဲ့တူတယ်ကွယ်။ အဆိပ်
ပြင်းတဲ့ မြေမျိုးဟာ လူတွေကိုထိမိရင် အသက်အန္တရာယ် ဖြစ်
တတ်သလို ဒေါ်ထက်ကြီးတဲ့ သူဟာခဲဘက်ကိစ္စလုပ်လုပ် ငြိမ်းငြိမ်း
ချမ်းချမ်းနဲ့ မပြီးဘူး။ ဒေါ်သကြောင့် အန္တရာယ်အသွယ်သွယ်
ဖြစ်ဘက်ပါပဲ။ ဒါကြောင့် ဝါ့တူအနေနဲ့ ဒေါ်ထက်ကြီး
ပြီး နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ပြေပြေလည်လည်ဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်
ပေါ့ကွယ်။ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ဆင်းဝါနုထွေး ကိစ္စမှာ ငါ
တူစာ ဝင်မပါဘဲ။ မင့်အမေနဲ့ မောင်မင်းနေနွယ်တို့ နှစ်ဦး
ဖြေရှင်းကြရင် ပိုကောင်းမယ်ထင်တယ်’

‘အာ...အစ်စ်ပေါ့။ ကျွန်မအနေနဲ့လဲ မှန်တာပြောရရင်
အဲဒီသူငယ်ကလေးကို မြင်မြင်ချင်း သဘောကျမိတယ် ရှင်’

ထိုစကားကြားရလျှင် မြစ်နိက ဝင်နောက်သည်။
'ဘယ်လို သဘောကျတာလဲ သမင်လောင်း ကလေး
အဖြစ်လား အဟိး'

'ဟဲ့ ကောင်လေး နင်ဝင်ရှုပ်ပြန်ပြီလား'
ဒေါ်နှင်းဆွေက လှမ်းမာန်သည်။
မြစ်နိကတော့ ပြုံးနေသည်။

အောင်ဟိန်းမှာမူ လူကြီးများ ရှေ့တွင်မို့ မြစ်နိအား
မည်သို့မှ မလုပ်သော်လည်း မျက်စောင်းကြီးတော့ထိုး၍ကြည့်
နေသည်။

'ကိုင်း... ပြောကြစမ်းပါဦး၊ အခု မညို ထို့သမီးကလေးက
ဘယ်မှာရှိမယ်ထင်သလဲ'

ဒေါ်နှင်းဆွေက မေးနေပြန်သည်။

'ဘယ်မှာ ရှိမယ်ဆိုတာ မသိလို့ ကျွန်မထို့လဲ မနှင်းဆွေတို့
ဘက်ကိုစုံစမ်းဖို့ ထွက်လာခဲ့တာပဲ၊ ယိုသူငယ်များ သိမလားဘဲ'

'ဟာဗျာ... ဒေါ်ဒေါ်ကလဲ ဒီကောင်ကလဲ ဘယ်လိုလုပ်
သိမှာလဲ၊ ဒီကေးငုံမှာ ဒီရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ အသိဆိုလို့ ကျွန်
တော့်တို့ တစ်ဒီမိပ်ပဲရှိတဲ့ဟာ၊ ပြီးတော့ ခုနက အစ်ကို

အောင်ဟိန်း ပြောသွားသလိုဆိုရင် ဆင်းဝါနုထွေး ပျောက်
နေတာပေးနေနွယ်တောင်မှ သိမှာ မဟုတ်သေးဘူး'
'ဒါဆိုရင် ရဲကိုတိုင်ကြားရင် 'ကောင်းမယ်ထင်တယ်'
ဒေါ်နှင်းဆွေက အကြံပေးနေသည်။

'အမေ့လဲဗျာ ဘာမှန်းညာမှန်း မသိဘဲနဲ့၊ ရဲကိုသွားတိုင်
လို့ ဖြစ်မလား'

'ဟုတ်တယ် အဒေါ် အခုကိစ္စဟာ ရဲကိုတိုင်စရာမလိုသေး
ပါဘူး၊ ဘဝဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ညီမလေးဟာ ကျွန်တော်ကို
ကြောက်ပြီး တစ်နေရာရာမှာ ပုန်းနေတာပဲဖြစ်ရမယ်၊ အဲ...
ဘယ်မှာ ပုန်းတယ်ဆိုတာကို မသိလို့ခက်နေတာပေါ့'

အောင်ဟိန်းကလည်း ဝင်ပြောနေသည်။

'ကိုင်း... ဧလို့ဆိုရင်လဲ၊ ငါတို့ သားအမိ ထိုင်ကြပါဦး
လေ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမယ်ဆိုတာ ဒေါ်ဒေါ်တို့ ခေါင်းအေး
အေးထားပြီး တိုင်ပင်ကြတာပေါ့'

ဒေါ်နှင်းဆွေ၏ စကားကြောင့် ဒေါ်ညိုညိုနှင့် အောင်
ဟိန်းတို့မှာ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင်ရှိ ကုလားထိုင်များပေါ်၌ ဝင်
ထိုင်ကြသည်။

လွန်ခဲ့သော ရက်များထဲ အောင်ဟိန်းမှာ မြစိန် အိမ်ထဲ
လိုက်လာဖူးသူမို့ ယခုလည်း ထိုအိမ်တွင် သူ၏ပြန်အလာကို
စောင့်မနေဟု အဘယ်သူသည် ပြောနိုင်အံ့နည်း။

ထိုအချက်တို့ကြောင့် မင်းနေနွယ်မှာ သူငှားလာခဲ့သော
လေးဘီးကားအား မြစိန်အိမ်နှင့်နှစ်အိမ်ကွာ၍ ရပ်ကာ ယခုလို
တိတ်တဆိတ်လာခဲ့ခြင်းပင်။ မြစိန်၏ ခြင်္သေ့သို့ ဝင်လိုက်
သည်နှင့် စကားပြောသံများကို သူကြားလိုက်ရသည်။

ထိုစကားပြောသံကြောင့် သူ၏ရင်ထဲတွင် ထိထိနေပြန်သွား
သည်။ နောက် အိမ်ဘက်သို့ လှမ်း၍ကြည့်မိသည်။ ထားထား
ဆူပါဂျိုင်းယဲင့် အောင်ဟိန်း၏ ရောမ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးမှာ
ပြတင်းပေါက်ကို ကျောပေး၍ ထိုင်နေသည်ကို မြင်ရတော့
သည်။

အောင်ဟိန်း၏ အရပ်မှာ သူများတကာထက် အဆမတန်
မြင့်မားသူမို့ သူ၏ကျောပေးကာ ထိုင်နေခြင်းကို အဝေးက
ပင် မြင်နိုင်ပါသည်။ မည်မျှမြင့်မားသနည်းဆိုတော် လေးပေ
ခန့်မြင့်သော ပြတင်းပေါက်ကြီးအား မြစိန်၏ ကိုယ်ကြီးက
ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ထိုင်နေလျက်ပင် နှစ်ပေခန့်ပိုမို၍ မြင့်နေ
ခြင်းပင်။

‘အင်း...ဇီလူ့ကို ဇီအရပ်က လူတွေက ဆူပါဂျိုင်းယဲင့်
လူဘီးလူးကြီးလို့ မှည့်ထားလဲ မှည့်ထားစရာပဲ။ ကြည့်စမ်း
ပါဦး။ ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်နေတာတောင် သူ့ကိုယ်ကြီး
အမြင့်ကြီး ဖြစ်နေတယ်။ ဒီသူသေရင် တော့ မြန်မာ

(တစ်ဆယ် ခုနစ်)

၅၅. ခုနစ်နှင့်နောက်ခုနစ်။

မင်းနေနွယ်မှာ လေးဘီးကားကလေးဖြင့် မြစိန်တို့ အိမ်သို့
ပြန်လာခဲ့သည်။ အိမ်ထဲတွင် အောင်ဟိန်းတို့ သားအမိ ရောက်
နေသည်ကိုတော့ သူလုံးဝမသိသေးပေ။ မသိ၍လည်း ယခုလို
ပြန်လာခဲ့ခြင်းပင်။ ပြန်လာစေကာမူ သူငှားလာခဲ့သော လေး
ဘီးကားကို သူ နေထိုင်သော အိမ်ရှေ့အထိ မရပ်ခိုင်းရဲပေ။
မတော်တဆ အောင်ဟိန်း တစ်ယောက် မြစိန်တို့ အိမ်တွင်
ရောက်နေပါက သူ ပြန်လာမည်ကို သိသွားမည်စိုး၍ ဖြစ်
သည်။

၂၇၆ ကြံ့မွှေး

နိုင်ငံက ခေါင်းတော့နဲ့ ထည့်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကုလား
မသာလို့ ခေါင်းမပါဘဲ ထမ်းစင်ထဲထည့်ပြီး မီးသဂြိုဟ်ချင်
သဂြိုဟ် ဒါမှ မဟုတ်ရင် နိုင်ငံခြားက ခေါင်းမှာပြီး ခေါင်း
မှာပြီး ထည့်ထစားရမယ် လူကြီးပဲ အဟဲ

မင်းနေနွယ်မှာ တရားလွန် အရပ်ရှည်တော်မူလှသော သူ၏
ယောက်ဖလောင်း၏ အရပ်ကိုကြည့်၍ ဝေဖန်သုံးသပ်နေခြင်း
ပင်။

ဒါ၏ အရေးမကြီးဘူး အိမ်ထဲမှာ တခြားဘယ်သူတွေ့များ
ရောက်နေသေးသလဲ သူတို့ ဘာတွေ ပြောဆိုလုပ်ကိုင်နေကြ
တယ်ဆိုတာ ငါလဲ စောင့်ကြည့်ဦးမှပဲ။ ဒီလိုဆို ဘယ်နားကနေ
စောင့်ကြည့်မလား အိမ်နားကို သိပ်ကပ်ပြီး ကြည့်နေလို့တော့
မဖြစ်ဘူး။ ဟိုမသာကြီး ငါ့ကိုမြင်သွားရင် ငါ့မှာ နောက်တင်
ကြိမ် မာရသွန်ပြေးပွဲကြီး နှဲ့နေရဦးမယ်။ ဒီတော့ ငါဘယ်လို
ကြည့်မလဲ

မင်းနေနွယ်တော့ရင်း သူ့ရောက်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို
လေ့လာနေမိသည်။ မြစ်နီတို့ခြံဝင်းထဲတွင် မာလာကာပင်တင်
ပင်ရှိသည်။ ထိုမာလာကာပင်တက်၍ ကြည့်ရန်မဖြစ်ပေ။ မာလာ
ကာပင်၏ နိမ့်နေ၍ မတော်တဆ အောင်ဟိန်း မြင်သွားနိုင်
သည်။

ထိုစဉ် အောင်ဟိန်းတို့ ခြံဘေးတွင် အလွန်ကြီးမားသော
မန်ကျည်းပင်ကို သွားမြင်တော့သည်။ ထိုမန်ကျည်းပင်ကြီးမှာ
လွန်ခဲ့သော အနှစ်သုံးဆယ်ခန့်မှစ၍ ပေါက်နေသော မန်
ကျည်းပင်ပို့ အတော်မြင့်မားလှသည်။

‘ဟယ်...ဟန်ကျလိုက်တာ ဒီမန်ကျည်းပင်ပေါ်ကနေ မြစ်နီ
ထိုအိမ်ဘက်ကို တက်ကြည့်ရင် တန်းနေတာပဲ ဒါပေမယ် နေရာ
ကနည်းနည်းဝေးတော့ သူ့တို့ ဘာပြောပြီး ဘာဆိုနေကြမှာ
ကိုတော့ ငါ့ကြားရမှာ မဟုတ်ဘူး။ အေးလေ မကြားရလဲ ကိစ္စ
မရှိပါဘူး။ မြင်စနုရရင် ပြီးတာပဲဟာ’

မင်းနေနွယ်မှာ သူ့ဘာသာသူ တစ်ကိုယ်တည်း တွေးကာ
ဆုံးဖြတ်ချက်ချသည်။ နောက် မန်ကျည်းပင်ကြီးရှိရာသို့ သွား
ကာ သူစီးလာခဲ့သော မန္တလေးပိနပ်ကလေးအား မန်ကျည်း
ပင် ခြေရင်းတွင် ချွတ်ကာ ဝတ်ထားသော ပုဆိုးကို ခါး
တောင်းကျိုက်နေသည်။

ပြီးလျှင် မန်ကျည်းပင်ပေါ်သို့ မျောက်တစ်ကောင်လို
ကျွမ်းကျင်စွာဖြင့် တက်သွားလေတော့သည်။ မန်ကျည်းပင်
ပေါ်ရောက်၍ မြစ်နီထိုအိမ်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လျှင် အိမ်ရှေ့
ခန်း၌ မြစ်နီတို့သားအမိနှင့် အောင်ဟိန်းတို့ သားအမိ ထိုင်၍
တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနေကြသည်ကို ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့ရတော့
သည်။

‘အဲမယ် မိသားစုနှစ်စုံ အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ဘာတွေ့များထိုင်
ပြီး ဆွေးနွေးနေကြပါလေ ဟရီ’

မင်းနေနွယ်သည် မန်ကျည်းပင်ပေါ်မှ နေ၍ လှမ်းကြည့်
ရင်း ရေရွတ်နေသည်။

‘တခြားအကြောင်းတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ငါနဲ့ ဆင်းခါနဲ့
ထွေးထိုအကြောင်း ပြောကြတာပဲဖြစ်ရမယ်။ ဒီအကြောင်း
ပြောနေကြပေမယ့် အကောင်းတော့ ဟုတ်မထင်ပါဘူး။ ဟို

ဘီလူးကြီးက သူ့ညီမ ယောက်ျားယူမှုကို အင်မတန်စိုးတဲ့ အတွက် ငါတို့ ချစ်ခြင်းကိုခွင်းဖို့ပဲ ဖြစ်မှာပါ။ ဟဲ့နန်း’

မင်းနေနွယ်မှာ မန်ကျည်းပင်ပေါ်တွင် ဆောင်အောင် ကလေးထိုင်ရင်း တွေးနေသည်။

ယင်းသည်အခိုက် ထိုအကြိုက်ဝယ်....

“နတ်မင်း”

ရုတ်တရက် သစ်ပင်အောက်မှ နေ၍ လှမ်းခေါ်လိုက်သံ ကြောင့် မင်းနေနွယ်မှာ ငို၍ကြည့်လိုက်မိသည်။

‘မြတ်စွာဘုရား ကယ်တော်မူပါ’

မင်းနေနွယ်မှာ အလွန်တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာဖြင့် ရေရွတ် လိုက်မိသည်။ တုန်လှုပ်ခြင်းနှင့်အတူ သူ၏ မျက်စိကိုလည်း သူ့ မယုံကြည်နိုင်သဖြင့် အထပ်ထပ် အခါခါ သူ့မျက်စိကို ပြန် လည်၍ ပုတ်သစ်ကြည့်နေမိသည်။ သူ၏ မန်ကျည်းပင်အောက် သို့ ထောက်လာသူကား အခြားသူ မဟုတ်ပေ။ နတ်ရူးမကြီး ဧေါလှမိ ဖြစ်နေတော့သည်။

‘ဧကွဲပဲ ဒီနတ်ရူးနဲ့ လင်တရူးမကြီးဟာ ဘယ်လိုကနေ ဘယ် လို ငါ့နောက်ကို လိုက်လာနိုင်တာပါလိမ့်မလဲ၊ သူ့လိုက်တာက အရေးမကြီးဘူး သူ့ကြောင့် အိမ်ထဲက ဆင်းဝါနဲ့ထွေးခဲ့ အစ်ကိုကြီး သိသွားရင် ခုကွဲပဲ၊ အင်း အခုမှ ငါ့မှာ ဓမ္မကရန် ဓရာ နောက်ကရန်ပါ နှစ်မျိုးစလုံးကို တစ်ပြိုင်တည်း တွေ့နေ ရပါပြီကော မြတ်ရှင်စော့ ဩကက ဝု’

မင်းနေနွယ်မှာ မန်ကျည်းပင်ခွကြား၌ ဆောင်ကြောင် ကလေး ထိုင်ရင်း အထက်ပါအတိုင်း တွေးကာ ဦးနှောက်

ခြောက်နေရှာသည်။ ဧေါလှမိကတော့ သူ့ကို မေးကြည့်ရင်း လှမ်းပြောနေသည်။

‘လက်စသတ်တော့ နတ်မင်းရဲ့ နတ်နန်းပိမာန်ကြီးက ဒီမန် ကျည်းပင်ကြီးမှာကို ကျွန်တော်မျိုးမစိတ်ထဲမှာ ထင်နေတာက ဟိုတာဝတီဆာမှာများလားလို့၊ အဟိ ဘာဖြစ်လို့ တာဝတီ သာကို မပြန်တာလဲ နတ်မင်းရယ်၊ ကျွန်တော်မျိုးကို ပြောသွား တုန်းကတော့ နတ်သဘင် အစည်းအဝေး တက်ရဦးမယ်ဆို ကေန္တ နတ်မင်းဟာ အစည်း အဝေးဝက်ပြီးပြီနဲ့ တူတယ်။

‘နတ်မင်းတို့ - နတ်သဘင်အစည်းအဝေးကြီးမှာ ဘာတွေ များ စည်းဝေးကြသလဲဟင် ကမ္ဘာအရေးအခင်းတွေကော ပါသလား လူ့ပြည်မှာ ပင်လယ်ကေ အရေးအခင်းကြောင့် ရေနံဈေးနှုန်းတွေ တက်သလို နတ်ပြည်မှာကော ရေနံဈေးနှုန်း တွေ တက်နေသလားဟင်၊ မိတစ်ခါ သိကြားမင်း လူ့ပြည် ဆင်းရင် ချာတ်ဆိရွားလို့ စက်ဘီး စီးဆင်းမယ်ဆိုတာကော ဟုတ်လားဟင်’

ဧေါလှမိက မန်ကျည်းပင်အောက်မှနေ၍ သူမသိလိုက်သည့် များကလျောက်မေးနေသည်။ မန်ကျည်းပင်ပေါ်မှမင်းနေနွယ် ကတော့ ချုံးပဲ့ချသောငိုချင်နေတော့သည်။ ငိုချင်ရုံသာမက ဖြစ်နိုင်လျှင် မန်ကျည်းပင်ပေါ်မှနေ၍ မြေကြီးပေါ်သို့ ခိုင်ပင် ထိုးချကာ သေပစ်လိုက်ချင်သည်။

မိန်းမ မရသေးဘဲ မသေချင်သေး၍သာ ယခုလိုနေလိုက် ခြင်းပင်။ သူ့ စိတ်ညစ်နေသလောက် ပျော်နေသူကတော့ ဧေါလှမိပင်။

‘ဟန်ကျလိုက်တာနတ်မင်းရယ်၊ နောက်ဆိုရင်လဲနတ်မင်းနဲ့ တွေ့ချင်ရင် ဒီမန်ကျည်းပင်ကြီးက နတ်မင်းရဲ့ဗိမာန်ကိုလာ တွေ့မယ်နော်။ ပြီးတော့ နတ်မင်းရဲ့ဗိမာန်ကြီးကိုလဲ ကျွန်တော် မျိုးမလေ အမိုးဘေ့အကာတွေနဲ့ ခိုင်ခိုင်ခံခံ ဆောက်ပေးမယ် နော်။ အခုအတိုင်းဆိုတော့ နတ်မင်းဟာ နေပူလဲဒီအတိုင်း၊ မိုးရွာလဲဒီအတိုင်း ဖြစ်နေတယ်။’

ကျွန်တော်မျိုးမတို့ လူပြည်မှာ ဂျပန်တုပ်ကွေးဖြစ်နေတယ် နတ်မင်းရဲ့ ဒီဂျပန်တုပ်ကွေး ဖြစ်ရင်လေ ခေါင်းတွေက ကိုက်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး မလှုပ်ချင်မရှားချင်ဖြစ်တာ နတ်မင်းလဲ နတ်ပေမယ် ဂျပန်တုပ်ကွေးမဖြစ်ဘူးလို့မပြောနိုင်ဘူး ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာ၊ ဖြစ်ရင်နတ်မင်းက နတ်လူပျိုကြီးမို့ ပြုစုမယ် နတ် သမီးတွေမဲ့မရှိတဲ့ ဒါကြောင့် အမိုးအကာနဲ့ လုံလုံခြုံခြုံနေရ အောင်ကျွန်တော်မျိုးမ ဆောက်ပေးမယ်နော် အဟိ’

ဒေါ်လှမိမှာ မင်းနေနွယ်အား တကယ်နတ်အမှတ်ဖြင့် ပြောနေသည်။ မင်းနေနွယ်ကတော့ သူမပြောနေသည်ကို စိတ်ညစ်ညူးစွာဖြင့် နားထောင်နေပြီးမှ စကားအဆုံးတွင် ပြန်ပြောသည်။

‘ဒီမယ်ဗျ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားထင်သလို နတ်မဟုတ်ဘူး လူဗျ လူလူ သိလား’

‘တော်စမ်းပါ—လူဆိုရင် လူတွေနေကြတဲ့အိမ်မှာ နေရမှာ ပေါ့၊ အခုနတ်မို့ လို့ မန်ကျည်းပင်ပေါ်တက်နေတာ မဟုတ် လား၊ ဖြီးမနေပါနဲ့ ကျွန်တော်မျိုးမသိပါတယ်လေ နတ်မင်း ဟာ မန်ကျည်းပင်စောင့်ရတဲ့ ရုက္ခစိုးနတ်မဟုတ်လား’

“ဟိုက်”

ဒေါ်လှမိ၏စကားကြောင့် မင်းနေနွယ်နှုတ်မှ ဟိုက်သံပေါ် လားသည်။ သူ့အဖြစ်ကလည်း ဒေါ်လှမိ အထင်မှားမည်ဆို လည်း မှားစရာပင်။ သစ်ပင်ပေါ်တက်၍ ရုက္ခစိုးထိုင် ထိုင် စနမိသည်ကိုး။

‘ဒီမယ်အဒေါ်ကြီး’

‘အို သူများကိုအဒေါ်ကြီးမခေါ်နဲ့လေ၊ ဒီကအသက်ဟာ ငယ်ငယ်ပဲရှိသေးတဲ့ဟာ ညီမလေးလို ခေါ်ပါလား’

‘ဟာ အရေးထဲမှာ အခေါ်အဝေါ်ကို စွေးဆစ်နေရပြန် ပါပြီ၊ ဒီမယ် တခြားဟာတွေလျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ခင်ဗျား ဟာဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျုပ်နတ်နန်းစံ အလေယောင်လို့ ကျုပ် ဆီကိုထောက်အောင် လိုက်လာနိုင်တာလဲ အဲဒါကိုတော့ ကျုပ် တွေးလို့ ကိုမရဘူး၊ ပြောပြစမ်းဗျာ’

‘အဟိ— သိပ်သိချင်နေသလားနတ်မင်း ဟိဟိ၊ သိချင်ရင် ရင်လဲ ပြောပြရတာပေါ့၊ နတ်မင်းငှားစီးသွားတဲ့ လေးဘီး ကားနံပတ်က ဂျိန်းစဘုန်းမင်းသားရဲ့နံပါတ် ဇိုးရိုး- ဇိုးရိုး ဆဲပင်းကြီးဖြစ်နေလို့ မှတ်မိတာက တစ်ကြောင်း၊ နောက် နတ်မင်းက လေးဘီးကားသံမားကို တမာရွတ်ကို မောင်းလို့ ပြောသံကိုလဲ ကျွန်တော်မျိုးမ ကြားလိုက်ရတာကလဲတစ် ကြောင်းမို့ နတ်မင်းလဲသွားရော ကျွန်တော်မျိုးမကလဲတခြား လေးဘီးအားတစ်စင်းနဲ့ ကမာရွတ်ဘက်ကို လိုက်တာပေါ့။’

ကျွန်တော်မျိုးမစီးခဲ့တဲ့ လေးဘီးကားသမားကိုလဲမှာထား
တယ်၊ ဇီးရီးဇီးရီးဆဲပင်း နံပါတ်တပ်ထားတဲ့ လေးဘီးကား
တွေ့ရရင် ငါ့ကိုပြ၊ ဒီလိုပြတဲ့အတွက် မဝင်ကို လေးဘီးကား
ငှားခအပြင် အပိုဘောက်ဆူး ငါးဆယ်ပေးမယ်လို့ မှာထား
တယ်၊ ဒီတင် လေးဘီးကားသမား သဘောကျပြီး မြင်သမျှ
တွေ့သမျှ လေးဘီးကားတွေကို လျှောက်ကြည့် နေလိုက်တာ
မိကမာရွတ်ဘက်ကိုလဲ ရောက်ရော လားလား နတ်မင်းစီးသွား
တဲ့ လေးဘီးကားကို တွေ့လိုက်ရတာပဲ၊ ဒီကားကိုတွေ့ရတော့
ကျွန်တော်မျိုးမဟာမိကားနောက်ကိုလိုက်ပြီး ရပ်ခိုင်းပြီးတော့
နတ်မင်းသွားတဲ့ဆီကို သူ့ကို အပိုခိုင်းတာပဲ

ဒေါ်လှမိရှင်းပြနေသည်ကို မင်းနေနွယ် မန်ကျည်းပင်
ခွကြားမှနေ၍ နားထောင်နေသည်။ သူ့မှာ ဆေးဝါးကြောင့်
ထိုင်နေရသည်မှာ ခြေညောင်းလာ၍ မန်ကျည်းပင်ခွကြားတွင်
ဆောင်ကြောင့်ထိုင်နေရာမှ ခြေဆင်းကာ ထိုင်နေလိုက်တော့
သည်။ သည်တော့မှ သူ့မှာလည်း သစ်ပင်စောင့်ရကုစိုးထိုင်
နေသည်နှင့် ပိုမို၍ တူသွားမော့သည်။ ဒေါ်လှမိကတော့
ငောက်၍ပြောနေသည်။

‘အဲဒါ မိဘက်ကျတော့ ကျွန်တော်မျိုးမလဲ ဟိုကြည့်
မိကြည့်နဲ့လုပ်ပြီးအလာ ဒီမနီးကျည်းပင် ခြေရင်းကျတော့
မန္တလေးဖိနပ်တစ်ရံကို တွေ့လိုက်တာနဲ့ စိတ်ထဲမှာမသက်
ဖြစ်ပြီး မော့အကြည့်မှာ နတ်မင်းကိုမြင်လိုက်ရတာပဲ’

ဒေါ်လှမိက သူ့နောက်သို့ မည်သို့မည်ပုံခြေထုခံ၍လိုက်ခဲ့
နိုင်ပုံကို စုံစုံစေ့စေ့ရှင်းလင်းပြနေသည်။

‘နေ့စမ်းပါဦး... ခင်ဗျားက ဘာကိစ္စကျပြန်နောက်ကို
အခုလို မရမကလိုက်လာရတာလဲ’

မင်းနေနွယ်က ဆက်မေးနေပြန်သည်။

‘နို့ နတ်မင်းပဲ ကျွန်တော်မျိုးမကို လက်ပြပြီးခေါ်သွား
တယ်မဟုတ်သား’

‘ဟောဗျာ ဘယ်တုန်းကခေါ်လို့လဲ မခေါ်ရပါကလား
ဗျာ’

‘ခေါ်ပါတယ်လေ နတ်မင်းကလဲ၊ နတ်ဖြစ်ပြီးမေ့ထတ်
လိုက်တာ နတ်မင်းစီးသွားတဲ့ ဇီးရီးဇီးရီးဆဲပင်း လေးဘီးကား
ပေါ်ကနေ ကျွန်တော်မျိုးမကို လက်ပြပြီးလိုက်ခဲ့ဖို့ပြောထား
တယ်လေ’

‘ဟိုက်... ဆေးလိုက်ပါတော့ ဖော်လံဖားတွေရယ်၊ အဲဒါ
ခင်ဗျားကို လက်ပြခေါ်တာမဟုတ်ဘူး၊ တာ့တာလို ဆိုပြီး
ခင်ဗျားကိုနေခဲ့ဖို့ နှုတ်ဆက်တာဗျာသိလား တွန်း’

‘ဟန်...ဒါတော့ ကျွန်တော်မျိုးမ ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ နတ်မင်းက စနာက်ကနေလိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်တယ်မှတ်ပြီ၊ လိုက်လာတာပေါ့...’

‘ဘာဆိုင်လို့ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ကခေါ်ရမှာလဲဗျာ၊ နို့ခင်ဗျားကကော ဘာကိစ္စ ကျွန်တော် ဆီကို အပင်ပန်းခံပြီး လိုက်လာရတာလဲ’

‘လိုက်လာဆို နတ်မင်းရဲ့ ဖူးစာရှင် အကြောင်းကို ပြောမလို့ပေါ့’

‘ဪ...ဪ...သိပြီ၊ ခင်ဗျားအတွက် ဖက်စပ်လုပ်ငန်းရှင်ကြီးအကြောင်းလား’

‘ဟန်...နတ်မင်းကလဲ လုပ်ပြီ၊ ဖူးစာရှင်လို့ ပြောစမ်းပါ၊ ဘယ်နှယ်ကြောင့် ဖက်စပ်လုပ်ငန်းရှင်ကြီးလို့ ပြောနေတာလဲ၊ ဒီကအပျိုကြီးမှာတော့ ဒီစကားကြီးကြားလိုက်ရတိုင်း ကြက်သီးမွေးညှင်းတွေကို ထလို အဟိ’

‘ကဲ...ကဲ...ကြက်သီးတွေ ဝက်သီးတွေ ခဏဖယ်ထား၊ ခင်ဗျားပြောမယ်ဆိုတာကို မြန်မြန်ပြောလေ’

‘ဟုတ်ကဲ့ရှင် ပြောရမယ်ဆိုရင်လေ၊ နတ်မင်းလွှတ်လိုက်တဲ့ လူကြီးဟာ ကျွန်တော်မျိုးမဆီကို ရောက်လာတယ်တော်၊ အဲဒီအခါလေး နည်းတာကြီး မဟုတ်ဘူး ကြီးလိုက် ထွားလိုက်တာ’

‘ဒီမယ်...ဒီမယ်၊ ဘာတွေကြီးပြီ၊ ဘာတွေထွားနေတာလဲ စကားကိုပြောရင် ရှင်းရှင်းပြော၊ နတ်မျက်စိလည်အောင် မပြောနဲ့၊ ဟန်း’

‘အဟိ...သူများပြောတာကို ဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦးလားလို့ အဟင် ဒီကပြောတာက နတ်မင်း လွှတ်လိုက်တဲ့ သူဟာ လူကောင်က အင်မတန် ထွားကျိုင်းပြီး၊ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည်အလဲ နည်းတာကြီး မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတာပါတော်’

ထိုစကားများကို ကြားရလျှင် မင်းနေနွယ်မှာ အောင်ဟိန်းကို ပြေး၍ မြင်သွားသည်။ ဒေါ်လှမိ ပြောသည့်အတိုင်း ထာ ဆိုပါက အောင်ဟိန်းမှာ ဒေါ်လှမိထံသို့ သူမရှိခိုက် ရောက်လာခြင်းဖြစ်မည်။

သို့သော် ထေချာအောင် ဆက်၍မေးနေမိသည်။

‘ပြောပါဦး သူကရောက်လာတော့ ခင်ဗျားက ဘာလုပ် ထလဲ၊ ကျွန်တော် ပြောသလို မလုပ်ဘူးလား’

‘လုပ်ပြီသား၊ သူ့ကို အခန်းထဲညှာခေါ်ပြီး၊ ကျွန်တော် မျိုးမက အတင်းဖက်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူဟာ ကြောက်အား လန့်အားနဲ့ အတင်းရုန်းပြီး၊ ထွက်ပြေးတယ်လေ၊ အားချင်းက မမျှလို့ ထာပေါ့၊ နို့မို့ ဒီနေ့ဘယ်ရမလဲ၊ ကျွန်တော်မျိုးမရဲ့’

လင်အဖြစ်ဆို စက္ကန့်အတွင်း တင်မြောက်လိုက်မှာ နတ်မင်းရဲ့

ဒေါ်လှမိက အားပါးတခု ပြန်ပြောနေသည်။

‘သူက ဘာကိစ္စထောက်လာတာလဲ၊ ဒါကိုကောသိသလား’

‘သိတာပေါ့ သူ့ထောက်လာတာက လူ့တစ်ယောက်ကို လာရွာတာတဲ့၊ ဒါပေမယ့် ဒါတွေဟာ ငြီးတုနဲ့တူပါတယ်၊ အမှန်တော့ နတ်မင်းရဲ့ တန်ခိုးနဲ့ သူ့ကိုလွတ်လိုက်တာ မဟုတ်လား၊ သူ့လက်ထဲမှာလဲ နတ်မင်းခေါင်းမှာ ပတ်ထားခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်မျိုးမရဲ့ ပန်းနုထောင် ဖဝါကလေး ကိုင်လို့လေ အဟိ...’

ဆေချာသွားပေပြီ။

ဒေါ်လှမိသည် အောင်ဟိန်းနှင့် တွေ့ခဲ့ချပြီမို့ သူ့ဖြိုးဖြန်ချက်များမှာလည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မှန်နေတော့သည်။

သည်တော့ သူ့ဘာကို ဆက်၍လုပ်ရမည်နည်း။

မြစိန်တို့ အိမ်တွင် ထောက်နေသော အောင်ဟိန်းထံသို့ နတ်လမ်းညွှန်ကာ ဒေါ်လှမိအား သွားခိုင်းရမည်လော။ သူ့တွေးနေခိုက်မှာပင် မြစိန်တို့မှာ အိမ်ထဲမှထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ထွက်လာခဲ့ရသော အကြောင်းမှာ အခြားကြောင့်တော့ မဟုတ်ပေ။

မြစိန်က အိမ်ဘက်သို့ မျက်နှာပြုကာ ထိုင်နေသူမို့ မင်းနေနွယ် ဝင်လာစဉ်က သူ့လေကန်နေခိုက်မို့ မမြင်လိုက်ပေ။ ဒေါ်လှမိဝင်လာသောအခါတွင် သူ့ကမြင်သွားသည်။ ပထမတော့ သူ့မိခင်ကြီးထံ အင်္ကျီလာအပ်သူဟူ၍ ထင်ကာ အမှတ်တမဲ့ပင် နေမိသည်။ နောက် ဒေါ်လှမိမှာ သူ့ထင်နေသလို မဟုတ်ဘဲ၊ သူ့ထိုခြံဘေးရှိ မှန်ကျည်းပင်ကြီး ရှိရာသို့သွားကာ တာသွေ ရွတ်စတ်နေမှန်းမသိ။ ရွတ်ဖတ်နေသည်ကို မြင်ရ၍ သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာတော့သည်။

သို့ဖြစ်၍ သူသည် အပြင်ဘက်သို့သာ မျက်သုံးကြီးများကို ပြူး၍ကြည့်နေမိသည်။ ဒါက သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေသော အောင်ဟိန်းက မြင်သွားသည်။

‘ဟေ့ကောင် မြစိန်၊ မင်းက အိမ်ပြင်ကို ဘာမြင်ရလို့ ဒီလောက်စိုက်ကြည့်နေရတာလဲ ဟင်၊ ဟိုအကောင်ပြန်လာလို့ လားကွဲ့၊ ပြန်လာရင် တိတ်တိတ်နေနော် ငါတို့ထောက်နေတာ မပြောနဲ့’

အောင်ဟိန်းက လှမ်းပြောနေသည်။
‘ဟာဗျာ တယ်ကလား၊ မင်းနေနွယ်ရမှာလဲ၊ ဘယ်ကမ်းမကြီးလဲ မသိဘူး။ တစ်မော့မော့နဲ့ မှန်ကျည်းပင်ကိုလုပ်ပြီး

ရွတ်ဖတ်နေလို့ပါ။ မယုံရင် အစ်ကို အောင်ဟိန်း လှည့်ကြည့်ပါလား။

မြစိန် စကားအတိုင်း အောင်ဟိန်းက အမြန်လှည့်ကြည့်မိသည်။ လူကြီးများမှာသည်း လိုက်၍ ကြည့်မိကြသည်။

အောင်ဟိန်းမှာ ဒေါ်လှမိ၏ ရုပ်ကို တစ်ကြိမ်သာ ခေတ္တခဏမြင်တွေ့ဖူးသူမို့ မမှတ်မိပေ။

ထို့ပြင် ဒေါ်လှမိမှာ သူကြည့်နေစဉ်က ကျောခိုင်း၍ နေသဖြင့် သူ့အား အတင်းနသားဘာယားလုပ်ခဲ့သော ဒေါ်လှမိမိန်း မသိပေ။

‘ဟုတ်ပါရဲ့ ဟယ်၊ ဘယ်က မိန်းမလဲ မသိဘူး။ ငါတို့မိန်းမကျည်းပင်အောက် ဘာသာ လုပ်နေတာလဲ၊ ယကြားများလာချေနေထလားမသိဘူး သွားပေးကြရအောင်’

ဒေါ်နှင်းဆွေက အကြံပြုသည်။

ကျန်လူတွေ အားလုံးလည်း ဆဘောတူကြ၍ အိပ်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ မင်းနေနွယ်မှာ အောင်ဟိန်းတို့အိပ်ပေါ်မှ ဆင်းလာကြသည်ကို တွေ့ရလျှင် သူ့မှာ အခက်တွေ့တော့မည်။

သူ့ထောက်နေသော မန်ကျည်းပင်ပေါ်မှ ဆင်းပြေးရအောင် စာလည်း သူ့ထောက်နေသော နေရာမှာ အတော်ပင် မြင့်နေ၍ ဆင်းချိန်က သိပ်မရပေ။ ဆင်းချိန်မရ၍ ခုန်ချကာ ပြေးဖို့ဆိုသည်စာလည်း မဖြစ်နိုင်။ ခုန်ချလျှင် ခြေကျိုးရုံပဲရှိမည်။ အောင်ဟိန်းလက်က လွတ်မည်မဟုတ်ပေ။

သို့ဖြစ်၍ သူ့မှာ စိတ်ဓာတ် အကြီးအကျယ် ကျကာမန်ကျည်းပင် ခုကြားတွင် ခြေဆင်း၍ စိတ်ပျက် လက်ပျက်ပြင်ထိုင်နေမိသည်။ သူထိုင်နေပုံမှာ ရုပ်ပုံစားများတွင် ပန်းချီဆရာများ ရှေးဆွဲလေ့ရှိကြသော ရုက္ခစိုးပုံမျိုးအတိုင်းဖြစ်နေသည်။

ဒေါ်လှမိမှာလည်း နောက်ပေးတွင် လူတွေထောက်လာကြသည်ကို မသိသေးပေ။ မင်းနေနွယ်ကိုသာ နတ်အမတ်ပြင် ဆက်၍ အစုကပ်နေသည်။

‘အဲဒါနတ်မင်းရယ် ဆဲဗီးစာရှင်ကို နတ်မင်းတန်ခိုးနဲ့ ပြန်ခေါ်ပေးစမ်းပါနော်၊ ဒီလူဟာလေ နတ်မင်းပြောသလို ရုပ်ကတော့ မလှဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့ ဗဟုကြီးနဲ့အရပ်အမောင်းကို ကျန်တော်မျိုးမ သိပ်ကိုဆဘောကျနေလို့ပါ။ နတ်မင်းက ထဲ ပူးစာရှင် အရွေးတော်တယ်နော် ဝိ ဟိဟိဟိ’

ဒေါ်လှမိပြောနေခိုက်မှာပင် မန်ကျည်းပင်ကြီးအောက်သို့ မြစိန်တို့တစ်တွေ ထောက်လာတော့သည်။ မြစိန်မှာ မန်ကျည်းပင်ပေါ်တွင် ဟန်တင်လုံးပန်တစ်လုံးဖြင့် အကျထိုင်ကာနေသော မင်းနေနွယ်ကို တွေ့ရလျှင် အံ့အားမည်းသင့် သဘောလည်းကျသွားကာ လှမ်းနောက်နေသည်။

'အာ...ဟဲကောင်ကြီး နင်မန်ကျည်းပင်ပေါ်တက်ပြီး ဘဲ
လုပ်နေတာလဲကွ။ ဘိုင်ကျနေလို့ ဒီအခါကြီးကို မန်ကျည်း၊
ရွက် ချောင်းရေတာလာ၊ဟေ ဟား ဟား ဟား'

မြစိန်၏စကားအဆုံးအတွင် အောင်ဟိန်း၏အသံမှာ ဆက်
တိုက်ပေါ်လာသည်။

'ဟေ့ကောင်၊ မင်းဒီအပင်ပေါ် ဘာတက်လုပ်နေတာလဲ
ဟင်'

“ခင်ဗျားက ဘာလုပ်နေတယ် ထင်သလဲ
ပြောခမ်း”

မင်းနေနွယ်က တုကျကျပင် မြန်ပြောသည်။
အောင်ဟိန်းကလည်း သူ့ကိုပမာမခန့် ပြောသံကြောင့်
ဝေပွဲသွားသည်။

'အံ့မယ်၊ ခွေးကောင်က စကားပြောတာ လူဝါးဝလိုက်
တာ၊ ဒီမယ်ကွ ငါ့ညီမဘယ်မှာလဲ'

“ဘယ်သီပါမစဲ”

'ဘာမသိဘူးလဲ၊ မင်းသိရမယ်၊ ဒီတော့ မုန်မှန်ပြော'

'အီးဖိုးတစ်ရာ ကိုသာဟော ဟောတော့မယ်၊ ကောင်ပေါ်
က ဘီလူးမ အဲ...ဘီလူးမ အဲ'

မင်းနေနွယ်စကားကို အဆုံးမသတ်ဘဲ တအဲအဲ လုပ်နေ
သည်။

အောင်ဟိန်းက အောက်မှနေ၍ လှမ်းကျိန်းသည်။

'ဟေ့ကောင် ဟေ့ကောင်၊ ဒီမယ် လူကြီးတွေရှိနေတယ်၊
ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် မပြောနဲ့နော်၊ ပြောရင် မင်းအက်နေတဲ့ မန်
ကျည်းပင်ကို ရဲဒင်းနဲ့ခုတ်ပြီး လှဲပစ်မယ် သိဇာ၊ ဟုန်း'

မြစိန်ကတော့ ထူး၏ နားနှစ်ဖက်ကို ပိတ်ထားသည်။
ထိုစဉ် မင်းနေနွယ်၏ အသံမှာ ဆက်ပေါ်လာသည်။

'ဟောတော့မယ်၊ တောင်ပေါ်က ဘီဘူး...ဘီဘူးမ အဲအဲ
ကျောက်ရုပ်စိုက်လို့ ပြောမလို့ပါဗျ ဟဲဟဲ'

မင်းနေနွယ်စကားအဆုံးတွင် အောင်ဟိန်းက ပြန်ပြော
သည်။

'အေးလေ့ကွာ၊ ကျောက်ရုပ်ကယ်ပေလို့သာပေါ့ မုရင်း
အတိုင်းသာ ပြောလိုက်ရင် မင်းတို့အသေပဲဟုန်း'

သူတို့ပြောဆိုနေပုံကို ပါးစပ်ကြီးကဟောင်းဆားနှင့် ဝေ
လုမိမှာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ယင်းသို့ကြည့်နေမိရာမှ အောင်
ဟိန်းကို မြင်သွားတော့သည်။ စောစောကမူ သူကလည်းဂရု
တစိုက်မကြည့်မိသေး၍ မမှတ်မိပေ။

ယခုမူ မှတ်မိသွားပေပြီ။

သူ့အလွန်တွေ့ချင်နေသော ဖူးစာရှင်သည် ယခု သူမ၏အနီး
သို့ ပြန်လည်၍ ရောက်နေလေပြီတကား ဒါတော့သည် မန်ကျည်း
ပင်ပေါ်မှ နတ်မင်း၏ဘန်ခိုးကြောင့်သာ ယခုလိုရောက်လာရ
ခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟူ၍ ဝေလုမိက အချမ်းပစ်ခတ်၍ အထင်ကြီး
လိုက်မိသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဒေါ်လှမိက မန်ကျည်းပင်ပေါ်မှ နတ်မင်းကို အဲလေ...ယောင်လို့ မန်ကျည်းပင်ပေါ်မှ မင်းနေနွယ်ကို လှမ်း မေးသည်။

အို...ရှင်နတ်မင်း ကျွန်တော်မျိုးမရဲ့ ပူးစာရှင်ကြီးကို နတ်မင်းတန်ခိုးနဲ့ ပြန်ခေါ်လိုက်တာသားဟင်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်မျိုးမနားကို ပြန်ရောက်လာတာ မဟုတ်လားလို့ အဟိ

ဒေါ်လှမိ၏ စကားများကို ကြားရလျှင် မင်းနေနွယ်မှာ ဖျတ်ခနဲအကြံပေါ်သွားတော့သည်။ သူ့အနေဖြင့် ဒေါ်လှမိ တွေးထင်နေသလို နတ်မင်းအဖြစ်ဖြင့်အောင်ဟိန်းအားချောက် တွန်းလိုက်လျှင် ဒေါ်လှမိက အောင်ဟိန်းကို အတင်းလိုက်ဖမ်း ဆည်။ အောင်ဟိန်းလည်း လန့်ဖျပ်ကာ တွက်ပြေးသွားမည်။

ယင်းဆိုဆိုလျှင် သူသည်လည်း မန်ကျည်းပင်ပေါ်မှ အေးအေးလူလူ ဆင်းသက်နိုင်မည် မဟုတ်လော။ ထိုအကြံ အတွင်း မင်းနေနွယ်သည် ခပ်တည်တည်ဖြင့် ဒေါ်လှမိကို မန် ကျည်းပင်ပေါ်မှ လှမ်းပြောသည်။

‘ဟုတ်လိုက်လေ အပျိုကြီးရယ်၊ ကျုပ်တန်ခိုးနဲ့ ခင်ဗျားဝဲ ပက်စပ် ထုပ်ငန်းရှင်ကြီး အဲအဲ... ပူးစာရှင်ကြီးကို ခေါ် ပေးလိုက်တာပဲ၊ ဒီတစ်ခါ မလွတ်စေနဲ့၊ အခုအမိသား ဖမ်းစေ တော့ နောက်တစ်ခါဆိုရင် ကျုပ်ခေါ်မပေးတော့ဘူး’

မင်းနေနွယ်က မန်ကျည်းပင်ပေါ်မှ ပြောနေသည်။ သည် တော့မှ အောင်ဟိန်းမှာလည်း ဒေါ်လှမိကို ဆက်ပြော ‘ဟိုက်’ ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် မင်းနေနွယ်အား ဒေါ် လှမိကြားဖြင့် လှမ်းကျိန်းနေသည်။

‘ဟေ့...ရှင်မင်းသား တာလူကို ချောက်တွန်းနေရ တာလဲ၊ လိုချင်ရင် မင်းယူလိုက်ပါလားကွ...ဟင်’

‘ကျုပ်ကိုမှ မကြိုက်တာ ဒီအပျိုကြီးက ဗလကြီးကြီး လူ ကောင်ထွားထွားကြီးမှ ကြိုက်တာမို့၊ ဒီမြန်မာနိုင်ငံတော်ကြီး မှာ ခင်ဗျားကလဲ့လို့ မရှိတော့ဘူး၊ ဒီတော့ ခြေထူးထူးနဲ့၊ ဒီအပျိုကြီးကိုပဲ ယူလိုက်တော့ဗျို...ဟား ဟား ဟား’

မင်းနေနွယ် အပေါ်မှပြောပြီး ရယ်နေထလို ဒေါ်လှမိက လည်း အောင်ဟိန်းအနီးသို့ သွားကလေးတွေ ဆပြီးထားနဲ့ ကပ်ရင်း လှမ်းပြောနေသည်။

‘ကြားလားမောင်လေး၊ နတ်မင်းက ပြောနေတာလေ၊ ဒီတော့ နတ်မင်းစကားကို နားထောင်လိုက်နော်၊ နို့ပို့ နတ် ကဖမ်းစားလိမ့်မယ် ဟိဟိ’

အောင်ဟိန်းမှာ ဒေါ်လှမိက သူ၏အနီးသို့ တိုးထပ်လာ သည်ကို တွေ့ရလျှင် လန့်ဖျပ်ကာ နောက်သို့ဆုတ်ရင်း လှမ်း ပြောနေသည်။

‘ခင်...ခင်ဗျားကြီးနော်၊ ကျုပ်အနားကို မကပ်နဲ့ ကပ်ရင် တော့ ခင်ဗျားကို ကိုင်ပေါက်ပစ်မယ် သိလားဟွန်း’

အောင်ဟိန်းက ကျိန်းနေသော်လည်း ဒေါ်လှမိကတော့ မကြေငြယ်။

‘အောင်လေးကလဲ ကွယ်လေလေ၊ မမကချစ်လိုက်တာ၊ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ကိုင်ပေါက်ချင်ပေါက် မပေါက်ချင်နေ မမက တော့ ချစ်ရဲသလို သေရဲပါစာယ် နော်နော်’

ဒေါ်လှမိပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အောင်ဟိန်းကို တအားပြော
ဖက်သည်။ အောင်ဟိန်းမှာ ရှက်လည်းရှက် ကြောက်လည်း
ကြောက်လာ၍ 'အိမ်ထဲထွက်ဖို့' ဟူ၍ အော်ရင်း တခြားသို့
ထွက်ပြေးတော့သည်။ ဒေါ်နှင်းဆွေနှင့် ဒေါ်ညိုညိုတို့မှာတော့
လူတို့မပျော်လင့်သော မြင်ကွင်းတွေကြောင့် အံ့အားအသင့်
ကြီး သင့်ကာ ကြက်ဆေးဆေးနေကြသည်။

မင်းနေနွယ်က အောင်ဟိန်းလန်နေမှန်း သိလျှင် မန်ကျည်
ပင်ပေါ်မှနေ၍ ဒေါ်လှမိကို မြှောက်ပေးနေသည်။

'ဗျို... အပျိုကြီး လိုက်ဖမ်းလေဗျာ၊ ကျုပ်နတ်ရဲ့ ကွန်ပျူ
တာအရဆိုရင် ဒီကနေ့ နေမဝင်ခင် ခင်ဗျားကိုစွဲကို အပြတ်
ရှင်းဗျာ၊ မနက်ဖြန်ဆိုရင် ခင်ဗျား လင်ရက်နိုး မမြင်ဘူး၊
ဒီတော့ ရခအောင်လုပ်ထား၊ သူကလဲ ခင်ဗျားကိုကြိုက်နေတာ
ဗျာ၊ အဲဒါ ယောက်ျားတို့မာယာ ခွေးလှေးယားသီးကို ဖျား
သူ့ကိုယ်သူ ယားအောင် ပြုနေတာ၊ ရအောင်လိုက်ဖက်ထား၊
ဖက်လေ'

မင်းနေနွယ်က မြှောက်ပေးနေလျှင် ဒေါ်လှမိကလည်း
အားတက်ကာ အောင်ဟိန်းကို အတင်း လိုက်ဖက်တော့သည်။

ဤတွင် အောင်ဟိန်းမှာ ရုပ်မနေဝံ့တော့ဘဲ တခြားသို့
ထွက်ပြေးတော့သည်။ ဒေါ်လှမိကလည်း 'အို... မောင်လေး၊
ရှောင်မပြေးနဲ့နော်၊ မမက ချစ်လို့ပဲဟာ' ဟူ၍ အော်ပြော
နေသည်။

အောင်ဟိန်းမှာ ထိုအသံတွေကြောင့် လှူကြီးပီပီ ခလွန်
ရှက်ကာ ဝေးရာသို့ ပြေးမြဲပြေးနေသည်။ ဒေါ်လှမိကလည်း
နောက်မှအတင်း ပြေးလိုက်သွားသည်။

မြစိန်မှာတော့ အောင်ဟိန်းဖြစ်ပုံကိုကြည့်ကာ သဘော
အကျကြီးကျပြီး အူနှိပ်စားရယ်နေတော့သည်။ မင်းနေနွယ်
လည်း တဟားဟားဖြင့်ရယ်ရင်း မန်ကျည်ပင်ပေါ်မှအောက်
သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

မြစိန်က မင်းနေနွယ်အားသွားကြီးဖြီးကာ လှမ်းကြည့်ရင်း
မေးသည်။

'ဟေ့ တောင်ကြီး... မင်းတာ သေတောင်မာသသေးဘဲနဲ့
ဘယ်လိုတနေ ဘယ်လို အော်တို့မက်စစ် နတ်ဖြစ်သွားရတာ
လဲကွာ ငါ့ကိုလင်းပမ်းပါဦး အဟဲ၊

'အိမ်... အဲဒီအကြောင်း ပြောရရင် လောင်းစတီရို
ဇာတ်လမ်းရှည်ကြီးမို့ ပြည်ပြည်ပူပူပြောနိုင်မယ်'

ဒေါ်ညိုညိုက မင်းနေနွယ်ကို လှမ်းမေးသည်။

'ဟဲ့... မောင်မင်းနေနွယ် ငါ့သားနဲ့ဟိုမိန်းမနဲ့ဟာဘယ်လို
ဖြစ်တာလဲ၊ မင်ကိုသဲ သူကတာဖြစ်လို့ နတ်မင်း နတ်မင်းလို့
ခေါ်နေတာလဲ'

'ကိုင်း... ဒီဇာတ်လမ်းကို သိချင်ကြရင် အိမ်ထဲကိုပြန်လိုက်
ခဲ့ပါဦး၊ ကျွန်တော် ရှင်းပြပါမယ်'

မင်းနေနွယ်ကခေါ်လျှင် ကျန်လူများသည် သဘောတူကာ
ဒေါ်နှင်းဆွေ၏အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လိုက်၍ သွားခဲ့ကြသည်။

*

သို့ဖြစ်၍ သူတို့နှစ်ဦးမှာ လူကြီးများက ပြန်လာသော ညနေပိုင်း၌ အိမ်မှထွက်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့လာနေချိန်တွင် ဒေါ်လှမိက အောင်ဟိန်းအား နောက်မှလိုက်ဖမ်းနေချိန်ဖြစ်သည်။

ဆင်းဝါနုထွေးကတော့ ထိုအကြောင်းတွေကို မသိပေ။ သူ့အစ်ကိုကြီးနဲ့ လမ်းမှာတိုးမိမည်ကို ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် ကေသိဦးနှင့်လိုက်လာခဲ့ရသည်။

‘ကေသိဇေ၊ ကိုယ်တို့ လေးဘီးကားဆရာကို သုံးရပ်ကွက် ဘက်ကနေ လှည့်ဝင်ခိုင်းရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်’ လေးဘီးကားပေါ်တွင် ဆင်းဝါနုထွေးက ကေသိဦးကို ပြောနေသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲကွ၊ မင်းကလဲ ကြောက်တတ် လိုက်တာ’ ‘မကြောက်ဘဲ နေပါမလားကွ၊ ကိုယ်က သူမကြိုက်တဲ့ ပြစ်မှုကြီးကို ကျူးလွန်ထားတဲ့ဟာ၊ မေမေစိတ်အေးအောင် ရှင်းပြချင်လို့သာ ကိုယ်ကလိုက်လာခဲ့တာနဲ့မို့ ဝေးသေးတယ်’

ဆင်းဝါနုထွေး၏ စကားအဆုံးတွင် ကေသိဦးမှာ လေးဘီးကားဆရာအား သုံးရပ်ကွက်ဘက်မှ လှည့်၍ မောင်းရန် ပြောရသည်။ ထိုသုံးရပ်ကွက်မှာ မြစ်နိမ့်တို့ နေထိုင်ကြသော ရပ်ကွက်ဖြစ်သည်။ ဆင်းဝါနုထွေးတို့ နေထိုင်ကြသော ရပ်ကွက်က ၇-ရပ်ကွက်မို့ တောင်ပိုင်းနှင့်မြောက်ပိုင်းဖြစ်နေကြသည်။ မြစ်နိမ့်တို့ အိမ်အနီးသို့ ရောက်လုနီးတွင် သူမ၏အစ်ကို အောင်ဟိန်းမှာ ရှေ့မှ ပြေးလာနေသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

(တစ်ဆယ့်ရှစ်)

ယောက်ဖဟူသည်။

ဆင်းဝါနုထွေးမှာ သူ့အတွက် စိတ်ပူပင်နေသော မိခင်ကြီးအားစိတ်အေးစေရန်နှင့် သူဝတ်ရန် အဝတ်အစားများကို ယူရန် မူလက ကေသိဦးတစ်ဦးတည်းကိုသာလွှတ်ရန် စိတ်ကူးခဲ့သည်။

ပြီးမှ ကေသိဦးတစ်ဦးတည်းသွားခြင်းထက် သူပါအပေလိုက်လျှင် ပိုကောင်းမည်ဟူ၍ စိတ်ကူးပေါ်လာခဲ့သည်။ သူက အဖော်အဖြစ်လိုက်သော်လည်း အိမ်အထိတော့ မလိုက်ပေ။ တစ်နေရာမှစောင့်နေပြီး အိမ်တွင်သူမ၏အစ်ကိုအောင်ဟိန်း မရှိမှ သူ့ကိုလာခေါ်ရန် ကေသိဦးအားမှာထားသည်။

ထိုသို့ မြင်လိုက်လျှင် ဆင်းဝါနုထွေးမှာ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားကာ သွားတော့သည်။ ကေသိဦးမှာလည်း ဆင်းဝါနုထွေးအတွက် စိုးရိမ်ကာ သူမပါ ရင်ကလေးဖိုသွားမိသည်။

မူလထင်နေသည်က အောင်ဟိန်းမှာ သူမတို့လာကြသည်ကို တွေ့၍ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် သူမကို ရိုက်ရန် ပြေးလာခြင်း ဟူ၍ ထင်လိုက်မိသည်။

‘ကေသိဦး၊ ငါတို့ကို တွေ့သွားပြီ၊ ကိုကိုကလဲ မျက်စိလျှင်လိုက်တာနော်’

ဆင်းဝါနုထွေးက သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာတွင် လိုက်ပါလာသော ကေသိဦးကို လှမ်းပြောနေသည်။

‘နေပေ စေ၊ မင်းအထွက်ကိုယ်ဝင်ပြောပေးမယ် ကေသိဦးက ဆင်းဝါနုထွေးကို အားပေးနေသည်။

သို့သော် အောင်ဟိန်းမှာ သူမတို့ ထင်မြင် နေကြသလို လေးဘီးကားဆီသို့ မလာဘဲ၊ မျက်နှာချင်းဆိုင် နေရာမှနေ၍ ငုတို့ကားကို ဖြတ်၍ ပြေးသွားသည်ကို မြင်ရသည်။

‘ဟင်...ဒါက ဘယ်လိုလဲ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ’ ကေသိဦးက တအံ့တကြဲဖြင့် ရေရွတ်မိသည်။ ဆင်းဝါနုထွေးက သူ၏ထင်မြင်ချက်ကို ပြန်ပေးသည်။

‘ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်ထင်တာတော့ ဟိုဟို ကိုမင်းနေ နွယ်ဟာ ကိုကိုနဲ့လူချင်းမယှဉ်နိုင်တာနဲ့ ဆေနတ်ကိုင်ပြီး လိုက်ဖစ်လို့ ကိုယ့်ကိုကိုဟာ အခုလို ပြေးသွားတယ် ထင်တာပဲ’

ဆင်းဝါနုထွေး ပြောနေခိုက်.... ‘မောင်လေး ရှောင်မပြေးနဲ့လေ မမသိ ပြန်လာခဲ့ပါလား’ ဟူ၍ အော်ခေါ်ကာ ပြေးလိုက်သွားသော ဒေါ်လှမိ၏အသံကိုထေ လူကိုပါ ဆင်းဝါနုထွေးတို့ ပတ်မဆုံးအကြိမ် မြင်တွေ့သွားကြသည်။

‘ဟောတော့...ဒါကကော ဘာလဲ၊ ဒီမိန်းမကြီးက ဘယ်သူလဲ မိထွေး’

‘ကေသိဦးကနားမလည်ဟန်ဖြင့် ဆင်းဝါနုထွေးကို မေးနေသည်။

ဆင်းဝါနုထွေးက ခေါင်းကို အစာပြန်ယမ်းပြုရင်း လေးဘီးကားသမားကို လှမ်းပြောသည်။

‘ဒီမယ်ရှင် ကားကိုရပ်လိုက်ပါတော့’

ဆင်းဝါနုထွေး၏ အသံကြောင့် လေးဘီးကား မောင်းသူမှာ ကားကို လမ်းဘေးတွင် အသာရပ်ပေးသည်။

‘ကားခ ဘယ်လောက်ကျသလဲ ဦးလေး’

ကေသိဦးက ကားပေါ်မှာ အရင်ဆင်းရင်း လေးဘီးကားစာမားကို မေးသည်။

‘ဆုံးဆယ်ပဲပေးပါ’

ကေသိဦး ဈေးဆစ်မနေဘဲ၊ သူမ၏ ပိုက်ဆံအိတ်တွင်းမှ ငွေဝတ္ထု တစ်ဆယ်တန်သုံးရွက်ကို ထုတ်ကာပေးသည်။ လေးဘီးကား ထွက်အသွားတွင် ဆင်းဝါနုထွေးကို ကေသိဦးကမေးသည်။

‘ဟေ့ မိထွေး အခု ညည်းဘာဆက်လုပ်မလဲ’

‘ခုနက ပြေးသွားခဲ့တဲ့ ကိုကို နောက်ကို လိုက်ချင်တယ်’
‘အို—မင်းဟာကလဲ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဟိုမှာက ဘာ
ဖြစ်ကြမုန်းမှ မသိတာ၊ တော်ကြာ ကျွန်ဝယ်ရာ အဆစ်ပါနေ
ပါဦးမယ်’

‘ဒါဖြင့် ဝါဘာဆက်လုပ်ရမလဲ’
‘ဘာမှလုပ်မနေနဲ့ အိမ်မှာ မင်းအမေတော့ ရှိမှာပဲ၊ အဲဒီမှာ
သွားမေးကြည့်ကြတာပေါ့’

‘ကောင်းတယ်၊ မင်းပြောတဲ့အတိုင်း မေမေဆီမှာ သွား
မေးကြည့်ရင် အခုကိစ္စတွေကို အကြောင်းစုံသိရမှာပဲ’

နောက်တော့ သူတို့နှစ်ဦးမှာ လမ်းလျှောက်၍ သွားကြ
သည်။

သူတို့ သွားနေကြသော လမ်းမှာ မြစ်နံရိုးအိမ်ရှေ့မှဖြစ်၍
လျှောက်သွားရမည့် လမ်းဖြစ်သည်။ မြစ်နံရိုး အိမ်ဘက်သို့
ရောက်၍ ဆင်းဝါနုထွေးက အိမ်သို့ လှမ်း ကြည့်မိသည်။

‘ဟင်’

ဆင်းဝါနုထွေး၏နှုတ်မှ အာမေဒိုတ်သံကလေးမှာ ပေါ်
လာခဲ့သည်။

‘ဟဲ့...ဒါက ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲ’
ကေသိဦးက မေးနေသည်။

‘ဟိုဇယ် မတွေ့ဘူးလား၊ မေမေရယ်၊ ကိုမင်းနေနွယ်ရယ်၊
ကိုမြစ်နံရိုး ထားအမိရယ် အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာနေကြတာ
လေ...’

ဆင်းဝါနုထွေးက ပြတော့မှ ကေသိဦးမှာလည်း သူတို့ကို
မြင်သွားတော့သည်။

‘ဒါဆို ဟန်ကျတာပေါ့၊ သူတို့ကိုသွားမေးရင် မင်းအစ်ကို
အတွက် အပြေမှန်သိရမှာပေါ့’

ကေသိဦးပြောနေသည်မှာ နောက်ကျနေသည်။ ဆင်းဝါ
နုထွေးကတော့ မင်းနေနွယ်ကို မြင်ရကတည်းက သမင်မ-
အလေး တစ်ကောင်၏ ပြေးခြင်းဖြင့် ပြေးသွားနေလေပြီ။

‘ဟောတော့...ဒီစာ ပြောနေတဲ့စကားတောင် မဆုံးသေး
ဘူး၊ သူက ပြေးနှင့်နေပြီ’

ကေသိဦးပြောရင်း သူမလည်း ဆင်းဝါနုထွေးနောက်သို့
အပြန်လျှောက်သွားသည်။ မင်းနေနွယ်မှာ ပထမတော့ မမြင်
သေးပေ။ ဒေါ်ညိုညိုနှင့် ယှဉ်တွဲတာလျှောက်ရင်း စကား
တပြောပြော လုပ်နေသည်။ ဒေါ်နုနုနှင့်ဆွေတို့ ခြံဝသို့ရောက်လှ
နီးမှ ‘ကို...ရေ...မေမေ’ဟူ၍ ခေါ်သံကိုကြားရမှ လှမ်းကြည့်
မိသည်။ ဆင်းဝါနုထွေးကို မြင်ရလျှင် မင်းနေနွယ်အလွန်ပင်
ဝမ်းသာသွားမိတော့သည်။

‘ဟာ—ထွေး...အိမ်မယ်လေးလေး၊ ဝမ်းသာလိုက်တာထွေး
ရယ်’

မင်းနေနွယ်ပြန်အော်ကာ ပြောရင်း ရေ့ကန်ဒုံးပျံ၏
လျှင်မြန်နှုန်းမျိုးဖြင့် ဒုန်းဆိုင်းကာ ဆင်းဝါနုထွေးထံသို့ ပြေး
သွားသည်။ ဒေါ်ညိုညို ဒေါ်နုနုနှင့် မြစ်နံရိုးမှာလည်း
နောက်မှနေ၍ သူတို့ကိုဝမ်းသာသော အပြုံးတို့ဖြင့် ကြည့်
နေကြသည်။

တစ်ဖက်တွင်ရှိနေသော ကေသီဦးမှာလည်း မင်းနေနွယ်နှင့် ဆင်းဝါနုထွေးတို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦးအော်ခေါ်ကြရင်း မြူး ဖက်ကြသည်ကိုကြည့်ကာ အားကျဟန်ဖြင့် မြူးကြည့်နေသည်။ အံ့မယ်လေးလေး ထွေးရယ်၊ မအေလို့တော့ရ မေ့နိုင်ပါ့မလား၊ အချစ်ရယ်'

မင်းနေနွယ်မှာ ဆင်းဝါနုထွေး၏ ကိုယ်ကလေးကို ပြေးဖက်ကာ ပွေ့ရင်းမှ အထက်ပါအတိုင်း ပြောနေသည်။ 'အို...သူကတော့ လုပ်ပြီ၊ လူချင်းမှ တွေ့မယ်မကြံရသေးဘူး၊ ချစ်ချင်တာက အရင်ပါ။'

ဆင်းဝါနုထွေးက မင်းနေနွယ်၏ရင်ဘတ်ကို အသာထုရင်း ပြောသည်။

'ဘာဖြစ်လို့လဲထွေးရ၊ ကို ပြောတာ မှားနေလို့လား၊' 'စဉ်းစားကြည့်လော့၊ မထေလို့တော့ရ မေ့နိုင်ပါ့မလား၊ ဆိုတဲ့ စကားကြီးက ထွေးဟာ သေရွာက ပြန်လာတဲ့အတိုင်းပဲ ဟန့်နဲ'

'ဟုတ်တယ်၊ ထွေးတစ်ယောက်ပျောက်နေလို့ ကို တို့စိတ်ထဲမှာ ထွေးဟာ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်များသေသွားပြီလား ထင်နေကြတာ၊ ဒီတော့ ကိုပြောတာ မမှားပါဘူး၊ ဖိုက် ဆွဲကလေးရယ် ဟဲလဲ'

မင်းနေနွယ်ပြောရင်း ဆင်းဝါနုထွေး၏ ပါးကလေးကို နမ်းဟန်ပြုသည်။

'ဟင်းနော်...ဟင်းနော် လမ်းမကြီးလဲဖြစ်နေတယ်၊ နောက်မှာလဲမေမေရှိနေတယ်၊ အရွက်ကလေးလဲ ရှိပါဦး၊ ကိုယ်တော်'

ဆင်းဝါနုထွေးက မျက်နှာလေးကို အနမ်းမခံရစေရန် တစ်ဖက်သို့တိမ်းပေးရင်း မင်းနေနွယ်ကို သတိပေးနေသည်။

'အိုကွယ်...၊ နောက်မှာ ပါလာခဲ့တဲ့ ယောက္ခမကြီးက သဘောတူပြီးသားပါ။ ပြီးတော့ မြစ်နဲ့တို့ သားအမိကလဲ ကိုယ်တို့အကြောင်း သိသားပြီး ကြပြီပါ၊ ဒီတော့ ဘာရှက်စရာ ရှိလို့လဲ၊ နော် နော်'

'ဘာ နော် နော်လဲ ယောက္ခမကြီးက ကျေနပ်မေမယ်၊ ယောက်ဖကြီး ရှိနေစေးတယ် ဆိုတာကိုလဲ သတိထားဦးရှင့်'

'အဟဲ...ဘာသတိ ထားရမှာလဲ၊ ယောက်ဖကြီးလဲ သူ့အကူသိုလ်နဲ့သူ ဒုက္ခဖြစ်နေပြီလော့၊ ဒီတော့ ထွေးနဲ့ကိုတို့ဟာ "ယောက်ဖကြီးမသိအောင် ချစ်ကြတာပေါ့" နော် ဟုတ်လား'

'အဲ...နေပါဦး၊ အဲဒီအကြောင်းကို သိလားဟင် ဘာဖြစ်ကြတာလဲ၊ ထွေးပြင် ကိုယ်မျက်စိတောင် ကိုယ်မြန်မယ့်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်'

'ကိုင်း...သိချင်ရင် မြစ်နဲ့တို့ အိမ်ထဲကိုပြန်ဝင်ကြဦး၊ ဒုတိယအကြိမ် ကိုယ်အရှင်းပြရဦးမှာပေါ့ဟဲ ဟဲ'

မင်းနေနွယ်က ဆင်းဝါနုထွေး၏ လက်ကလေးကိုကိုင်ရင်း မြစ်နဲ့ အိမ်ဘက်သို့ ဆွဲခေါ်လာသည်။

ဒေါ်ညိုညိုက လှမ်းပြောသည်။

'သမီးပြန်လာတာအတော်ပါ၊ နို့မို့ မေမေတို့ ဘယ်လိုက်ရှာရမှန်း မသိဘူး၊ အခု မေမေတို့ လူအုပ်ထွက်လာခဲ့ကြတာကလဲ သမီးကလေး ဘယ်မှာ ရှိမယ်ဆိုတာ စိတ်မှန်းနဲ့ ရှာကြမလို့ကွယ်၊ အခုတော့ ဟန်ကျသွားတာပေါ့'

ဒေါ်ညိုညိုက တပြုံးပြုံးဖြင့် ပြောပြနေသည်။

မြစိန်ကလည်း လှမ်းပြောသည်။

‘ဟုတ်တယ် အထွေး၊ နင်က ပျောက်ခြင်းမလှပျောက်နေ
တော့ နင့်အစ်ကိုရော နင့်အမေရော နင့်အကောင်ရော’

‘ဟေ့ကောင် မြစိန်၊ အကောင် မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ သူ့
ချစ်ချစ်ပါ အဟီး’

မင်းနေနွယ်က ဝင်နောက်သည်။

‘ငါ့သိထားပါ၊ မင်းကို အမြင်ကတ်လို့၊ အဲဒီလိုမပြောတာ
ပေါ့၊ နေပါဦး မင်းဝင်ရှုပ်နေတာနဲ့၊ ငါပြောမယ် စကား
တောင် ဆယ်ရောက်သွားတယ် မသိဘူး’

‘ဘယ်ရောက်ရောက်ဆက်ပြောနေနဲ့တော့ ထွေးသိချင်တာ
က မင်းပြောမှတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဝါပြောမယ် စကားတွေကွ၊
ကဲ...လာထွေး အိမ်ထဲကို သွားကြမယ်’

မင်းနေနွယ် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဆင်းဝါနုထွေး၏ ပခုံး
ကလေးတစ်ဖက်ကို ယုယစွာကိုင်လျက် ရှေ့မှထွက်သွားကြ
သည်။

သူတို့၏ နောက်မှတော့ ဒေါ်နှင်းဆွေနှင့် ဒေါ်ညိုညိုတို့မှာ
တပြုံးပြုံးဖြင့် လိုက်သွားကြသည်။ မြစိန်ကတော့ မလိုက်
သွားသေးဘဲ၊ ကေသိဦးလာနေသည်ကို ရပ်စောင်ရင်း စပ်မြဲ
မျက်နှာဖြင့် လှမ်းပေးနေသည်။

‘သူတို့ ချစ်ဆွနစ်ဦးကတော့ အဲဒီရိုးသင်း အိုကေ ဖြစ်သွား
ကြပြီဗျာ ဟဲဟဲ’

ကေသိဦးကလည်း ရိုးရိုးကလေးပင် ပြန်ပြောသည်။

‘ကောင်းပါတယ်ရှင်၊ သူတို့နှစ်ယောက် အိုကေ ဖြစ်သွား
တာ ရုပ်ရည်တွေကလဲ ကြည့်ဦးလေ၊ နှစ်ယောက်စလုံးက
အချောအလှတွေ ချည်ပဲမို့ နေနဲ့လ ရွှန်းမြလို ရှေ့သွား
နေကလို့ သိပ်ညီပါပဲတယ်’

‘ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တောင် သူတို့စုံတုံကိုကြည့်ပြီး၊
ကမန်းကတမ်း မိန်းမလိုချင်စိတ် ပေါက်လာပြီ ဟဲဟဲ’

မြစိန်က ကေသိဦး၏ မျက်နှာလေးကို ရှုန်းရှုန်းစားစား
ကြည့်ရင်း ပြောနေသည်။

‘အိုး... လိုချင်ရှင် ယူလိုက်ပေါ့၊ ရှင်ဟာ လူပျိုတစ်ယောက်
မဟုတ်လားလို့’

“မှန်တာပေါ့ဗျာ အဟီး”

“မှန်ရင် ပြုလိုက်ပါလို့ ပြောပြီးပြီဏော”

‘ငင်ဗျားက ဆတော့တူပယ်လား အဟီး’

‘ဆတော့တူ အို...တာတာ လူကိုလာပြီး ယောင်ယောင်
ကန်းကန်း ဖြစ်အောင် မေးနေရတာလဲ၊ စာနဲ့မနဲ့ ဘာဆိုင်
လို့လဲ’

‘မဟုတ်ဘူးလေ ငင်ဗျားအော သူတို့ကို အားမကျဘူး
လားလို့’

‘အားအော့ကျတာပေါ့’

‘ဟုတ်ပြီ အားကျရင် အဲဒီလို အဖြစ်မျိုး ရအောင် ရှာပါ လာလို့၊ အနားမှာလဲ မိန်းမကို အပြင်းအထန် လိုချင်နေတဲ့ လူပျိုတစ်ယောက်က အသင့်ရှိနေပြီဟာ၊ မကောင်းဘူးလား’

‘ဘာ မကောင်းလားလဲ၊ တော်စမ်းပါ လက်စသတ်တော့ ရှင်က ကျွန်မကို လာခိုက်နေတာကိုး’

‘ရှိတ်တာ မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ခင်ဗျားက သူတို့ကိုအားကျ နေတယ်ဆိုလို့ ဒီက လူတစ်ဖက်သားကို အင်မတန်ကူညီချင်တဲ့ ကောင်ဆိုတော့ ကူညီဖို့များ ရမလားလို့ပါ၊ ဒီတော့ အား မနာဘဲ ပြေးစမ်းပါ၊ ကူညီဖို့ အသင့်ပါပဲ’

‘တော်စမ်းပါရှင်၊ လူကိုများ ချမြင်ခုက္ကိတ်အတိတ် မိန်းမ အပေါ်စား မှတ်နေသလား’

‘မမှတ်ပါဘူးဗျာ၊ အခုခေတ်မှာ ကုန်ဈေးနှုန်းတွေက အဆမတန် ကြီးမားမြင့်တက်နေတာမို့ ခေတ်ကာလအလိုက် ခင်ဗျားတို့ မိန်းမတွေလဲ အရင်လို မသေးဘဲ အတော်ကြီး နေကြမုန်း သိပါတယ်’

‘ဟင်းနော် ရှင်စကားပြောတာ ကောင်း ကောင်း ပြော’

“ဟောဗျ ကျွန်တော် ပြောတဲ့ အထဲမှာ ဘာ များ အများ ပါသွားလို့လဲ”

‘မိန်းမတွေကို အတော်ကြီး နေတယ်ဆိုတာလေ’

‘မွန်တယ်လေ အခုခေတ် ပိန်းမတစ်ယောက် ယူရတာ မလွယ်ဘူးဗျ၊ ကုန်ဈေးနှုန်းတွေ ကြီးသလို သူတို့ထို့ ကျေးဇူး မွေးရမယ် စရိတ်ကလဲ ကြီးတယ်လေ။ ဒီတော့ တော်ရုံတန်ရုံ ဝင်ငွေနဲ့ မယူနိုင်ဘူး။ ဒီအထဲ မိန်းမလုပ်တဲ့ သူက အဝတ် အမျိုးမျိုးနဲ့ ဖက်ရှင်တွေ ဝတ်နေရင်တော့ အမေရိကန်တတ် ဂျက်ထက်တောင်မှ ပိုကြီးလိမ့်မယ် ထင်တာပဲ အဟီး’

‘အဲဒီလိုဆိုရင်လဲ၊ မိန်းမယူမနေနဲ့တော့ပေါ့၊ အခုအတိုင်းပဲ လူပျိုလိပ်နေပေါ့’

‘ဟိုတုန်းကတော့ နေလို့ရတယ်၊ အခုမရတော့ဘူး’

“ဘာကြောင့်”

“ခင်ဗျားကို မြင်ရလို့ပေါ့”

‘ဘာဆိုင်လို့လဲ’

‘ဆိုပြီလား ခင်ဗျားကိုလေ၊ ဟိုတလောတုန်းက ဒီအိမ် မှာ အင်္ကျီစ လာအပ်ကတည်းက ဂက်စ် မီးခြစ်ဘူးကစလေးလို့ သဘောထားခဲ့တာဗျ’

‘ဘာလဲရှင် လူ့ကို ဂက်စ်မီးခြစ်ဘူးလို့ သဘောထားတယ် ဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ’

‘အဟဲ... ဂက်စ်မီးခြစ်ဆိုတာ ချစ်စရာမဟုတ်လား၊ အဲဒီလိုပဲ ခင်ဗျားကို ဂက်စ် မီးခြစ်ဘူးလို့ သဘောထားတယ် ဆိုတာက ခင်ဗျားကို ချစ်ချင်တယ်လို့ တင်စားပြီး ပြောတာပါပဲ၊ ဒီတော့ ဒီတော့ ကျွန်တော် ရဲ့ ဂက်စ်မီးခြစ်ကစလေး အဖြစ် နေလိုက်ပါကလားဟင် အဟီး’

မြစိန်ပြောရင်း စောသိဦးအနီးသို့ တိုးလာသည်။
'တော်စမ်းပါ'

ကေသိဦး ပြောရင်း မြစိန်၏ ရင်ဘတ်ကို ထွန်းကာ အိမ်ပေါ်ကို ပြေးတက်သွားသည်။

'ဟေး...ကေသိ ဂက်စ် မီးခြစ်ကလေးရယ်၊ နေပါဦးကွယ် ဟဲ'

မြစိန်နောက်မှ လှမ်းခေါ်ရင်း ထူပါ အိမ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားသည်။ ကေသိဦးမှာ အိမ်ခန်းတွင်းသို့ ချောက်လျှင် ဆင်းဝါနုထွေး၏ ဘေးသို့ ပြေးထိုင်ကာ တိုင်ပြောနေသည်။

'ဟေး...မိထွေး၊ ဟိုမယ်လုပ်ပါဦး မသာကြီးလိုက်လာနေတယ်'

ကေသိဦး၏ စကားကြောင့် ကျန်လူတွေမှာ ဘယ်ကမသာကြီး ပါလိမ့်ဟူသော အတွေးဖြင့် အိမ်ဝသို့ ဝိုင်းကြည့်နေကြ မြစိန် ဝင်လာလျှင် လှမ်းမေးကြသည်။

'ဟဲ...မောင်မြစိန်၊ မသာကြီးလိုက်လာနေတယ်တဲ့၊ ကေန္တ ဒီကလေးမကို ဆရဲခြောက်လွတ်ပြီ ထင်တယ်'

ဒေါ်ညိုညိုက လှမ်းပြောနေသည်။

'မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်ရ ထူက ကျွန်တော်ကို ချစ်လို့ တင်စားပြီး မသာကြီးလို့ ပြောလိုက်တာပါ'

မြစိန်၏ စကားအသုံးတွင် အိမ်ခန်းတွင်းရှိ လူများ အားလုံး ဝိုင်းရယ်နေကြသည်။

ကေသိဦးမှာတော့ မရယ်နိုင်ဘဲ ဒေါက်နုနေသည်။
'ဘာချစ်လို့ တင်စားပြောရမှာလဲ ဟေ့ ဒီမယ် မိထွေး ကိုယ်ပြန်တော့မယ်ကွာ'

'ဟာကွာ ကေသိကလဲ မပြန်ပါဦးဦး အစ်ကိုမြစိန်က နောက်နေတဲ့ဟာ'

ဆင်းဝါနုထွေး ပြောအပြီးတွင် မင်းနေနွယ်က မြစိန်ကို လှမ်းမေးသည်။

'နေပါဦးကွ၊ ကေသိဦးက မင်ကို မသာကြီးလို့ပြောတာကို မင်းက ဘာအစိပွယ်နဲ့ ချစ်လို့တင်စား ပြောတာပါရယ်လို့ ပြောနိုင်ရသလဲ'

မြစိန်က ကေသိဦးဘက်သို့ ပြုံးဖြိုးဖြိုးဖြင့် လှမ်းကြည့်ရင်း ပြန်ပြောသည်။

'ပြောနိုင်ဆို ဒီလိုပါကွာ၊ ငါ့အဖယ်နှစ်သားအရွယ်လောက်က ငါတို့နဲ့ အခန်းချင်းကပ်လိုက်မှာ လူရွယ်လင်မယားနှစ်ယောက်ရှိကြတယ်။ ယောက်ျားနာမည်စာ ကိုတကျော့တဲ့ မိန်းမနာမည်စာတော့ မခင်လှတဲ့၊ အဲဒါတစ်ညမှာ ငါက စာကျက်နေတယ်၊ ဒီအချိန်မှာပဲ ခင်လှရဲ့အသံက ရုတ်တရက် ပေါ်လာတယ်၊ 'ဟင် မသာကြီး အရက်ကိုသောက်သောက်လာတယ်၊ ဒီကမကြိုက်ဘူးဆိုတာသိသားနဲ့ ဘာလို့ သောက်လာရတာလဲမသာကြီးရဲ့ နောက်မသောက်နဲ့နော်မသာကြီးရဲ့နဲ့ဆိုပြီး ပြောနေသံကိုကြားရလို့ လင်မယားတော့ ရန်ဖြစ်ကြပြီနဲ့တူတယ်လို့ ထွေးပြီး ငါဟာ တစ်ဖက်ခန်းကို ထရံပေါက်ကနေ ချောင်းကြည့်တယ်'

‘အေး... မင်းကတော့ ချောင်းကြည့်တော့ဖြစ်တယ်နော်’
‘ဖြစ်ဆို... ဝါသနာကံက၊ အစ သေနာကျ ဘာတွေဝင်
ပြောနေဘာလဲ ငါချောင်းကြည့်တာက တခြားကြောင့်မဟုတ်
ပါဘူးလေ၊ လင်မယားများ နောင်ဂျိန်ကုန်မြို့လားလို့ ထင်ပြီး
ကြည့်တာပါ။’

‘ခါပေမယ့် ငါထင်သလိုမဟုတ်ဘူးဟေ့... တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး
ပွေ့ပွေ့ ပိုက်ပိုက်နဲ့ ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်နေကြရင်းထဲ မိန်းမဖြစ်
ထွက် စောစောကငါကြားရတဲ့အတိုင်း လင်ဖြစ်သူနဲ့ နဖူးတို့
ရင်ဘတ်တို့ကို တစ်လှည့်စီထုပြီး ပြောနေတာကိုး၊ ဒီတော့မှ
ငါဟာ မသာကြီးဆိုတဲ့စကားဟာ ကညာဇနီးက သဒ္ဓါစီးပြီး
သိပ်ကိုချစ်လို့ ပြောတဲ့စကားပါကလားဆိုပြီး ငါဟာ ‘သဘော
ပေါ်၍- သဘောပေါက်သွား မါတော့လေသတည်း’ ဟား
တား ဟား’

မြစိန်၏စကားအဆုံးတွင် ကေသိဦးမှအပ ကျန်လူတွေမှာ
တဟားဟားဖြင့် ရယ်မောနေကြသည်။

ကေသိဦးမှာတော့ ဒေါပူနေဟန်ဖြင့် မြစိန်ကိုရန်ပြန်တွေ့
နေသည်။

‘အိမာ သူဆိုလိုတာက ဒီကများသူ့ကို မေတ္တာရေးစီး
ကမ်းပြိုလိုက်လို့ ပြောနေတယ်များ မှတ်နေသလားမသိဘူး’
“မဟုတ်ဘူးလား”

မြစိန်က ပြန်မေးနေသည်။
‘ဘာဆိုလို့ ဟုတ်ရမှာလဲ၊ ရှင့်ကိုသေစေချင်လို့ မသားကြီး
လို့ ပြောလိုက်တာ၊ တခြားဘာအစိပွယ်မှ မရှိဘူးသိလား’

ကေသိဦးက ဒေါလုံးမောလုံးပြင် ပြန်ပြောနေသည်။
ထိုအချိန်တွင် မင်းနေနွယ်မှာ ငြိမ်မနေနိုင်ဘဲ ကေသိဦးကို
ဝင်ချော့ရသည်။

‘ဝိတ်မဆိုပါနဲ့မကေသိရာ ဒီကောင်က အခုလိုပဲ လူတစ်
ပက်သားကို စတတ်နောက်တတ်တာ ဒီကောင်ရှင် မေးထုပါ
လက်ပရောစီကြီးပါ ဟဲဟဲ’

မင်းနေနွယ်၏စကားကိုကြားရလျှင် မြစိန် ဒေါကန်ကာ
သွားတော့သည်။

‘ဟေ့ကောင် မင်းနေနွယ် ဘာ လက်ပရောစီကြီးပါလဲ
မင်းက ငါ့ကို မင်းလောက် အင်္ဂလိပ်စာမတတ်ဘူးဆိုပြီး ကေ
သိဦးကို အင်္ဂလိပ်လိုညှပ်ပြီး ပြောလိုက်တာပေါ့လေ ဟွန်း၊
‘အလဲ... မင်းကငါပြောတာကိုနားလည်လို့လား’

“လည်တာပေါ့ကွ”

“လည်ရင်ရှင်းစမ်း”

‘မင်းပြောတဲ့ လက်ပရောစီဆိုတာ မြန်မာလိုပြန်တော့ နူနာ
ကိုပြောတာ မဟုတ်လား’

‘အလဲ မင်းမတော့၊ တော်သားပဲ’
‘ငါ့ကိုမြှောက်မနေနဲ့ ငါက မနူပါဘူးကွ အခုမှ ထွင်ရုံပဲ
ရှိသေးတယ် အဟီး’

'ဟော တွေ့လား မကေသီ စကားအကောင်းပြောနေရာက ဖာရုလိပဲ ဖောက်ဖောက်လာတယ်။ ကုန်သွယ်ရေးကပစ္စည်းတွေ

“ဘာကူ”

'အဲဒီဆောရီး ဟာသတွေလုပ်လုပ်လာတယ်လို့ ပြောဘာပါကွာ ဟား ဟား ဟား'

မှင်းနေနွယ်နှင့် မြစ်နိတိုစကားများကို နားထောင်ကြရင်း လူကြီးများမှာ ရယ်မဆုံးဖြစ်နေကြသည်။

သူတို့ရယ်မဆုံးဖြစ်ကြသော်လည်း မောမောပန်းပန်းပြေးနေရသူက အောင်ဟိန်းပင်။ ဒေါ်လှမိကလည်း နောက်မှ မလျှော့သောဖွဲ့နှင့် လိုက်မြဲလိုက်နေသည်။ အောင်ဟိန်း၊ စာလည်း ရှေ့မှပြေးမြဲပြေးနေသည်။

ရပ်ကွက်တွင်းရှိ လူများကတော့ အောင်ဟိန်း၊ အဖြစ်ကို ကြည့်ကာ သူတို့မျက်စိများကို သူတို့ မယုံကြည်နိုင်ဖြစ်နေကြတော့သည်။ အကြောင်းမှာ သူတို့အရပ်တွင် အောင်ဟိန်းကသာဒေါသတကြီးဖြင့် လိုက်တတ်သည်။ ယခုလိုအောင်ဟိန်းက ရှေ့မှပြေးခြင်းမျိုးကိုတော့ လုံးဝ မတွေ့မမြင်ဘူးကြပေ။ ယခုတော့ ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေသည်။

အောင်ဟိန်းက ရှေ့မှပြေး ဒေါ်လှမိက နောက်မှလိုက်။ ဒေါ်လှမိမှာ အောင်ဟိန်းကို လိုက်ရင်းမှ ရပ်ကွက်စက်ဘီးအငှားဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ဤတွင် ဒေါ်လှမိမှာ စိတ်ကူးတစ်မျိုးရကာ စက်ဘီးအငှားဆိုင်မှ စက်ဘီး တစ်စီးကို ငှားသည်။ ဒေါ်လှမိမှာ စက်ဘီးကို စီးတတ်သူမို့ အောင်ဟိန်းအား ပြေးလိုက်နေရသည်ထက် စက်ဘီးဖြင့် စီး၍လိုက်သည်က ပိုမြန်ပြီး မိနိုင်သည်ဟု စိတ်ကူးပေါက်ကာ ယခုလိုစက်ဘီးဖြင့် လိုက်နေခြင်းပင်။ မကြာမီမှာပင် ဒေါ်လှမိမှာ အောင်ဟိန်းကို မိသွားတော့သည်။

'ဟေ့ မောင်လေး ရှောင်ပြေးမနေနဲ့တော့ လာ ဒီစက်ဘီးပေါ်တက်ခဲ့၊ နတ်မင်းက ပြောလိုက်တယ် သူ့ရဲ့ နတ်ကုန်ပျူတာမှာ မောင်လေးနဲ့ မမဖူးစာဆုံဖို့က ဒီကနေ့နောက်ဆုံးပဲတို ဒီကနေ့မှ မဆုံရင် နောက်မရနိုင်တော့ဘူးတဲ့၊ ဒီတော့ တက်ခဲ့ပါ မောင်လေးရယ် နော်နော်'

အောင်ဟိန်းကမူ သူ့အား ဘုကြည့်ပြန်ကြည့်ရင်း အော်ပစ်သည်။

'ဘာတက်ပါလား ခင်ဗျားလို့ အရှုမကြီးလို့ ကျုပ်က ယူမလား မြန်မြန်ပြန်ရင် ကောင်းမယ် ဟွန်း'

ဒေါ်လှမိကတော့ စိတ်မှဆိုးပေ။
'မောင်လေးမပေါ်ဘဲနဲ့ မမကတော့ မပြန်သေးဘူး မောင်လေးလိုက်မှပြန်မယ်'

'မလိုက်ဘူးဗျာ မလိုက်ဘူး၊ ခင်ဗျားဘာသာ ခင်ဗျား ပြန်ချင်ပြန် မပြန်ချင်နော် ကျုပ်မလိုက်ဘူး'

အောင်ဟိန်း ပြန်ပြောရင်း တစ်ဘက်လမ်းမကြီးသို့ တအား
ဖြတ်ကူးပြေးသွားသည်။ ဒေါ်လှမိကလည်း စက်ဘီးဖြင့် သူ
ကူးထလို နောက်မှ နင်းကာလိုက်ကူးသည်။ ထိုသို့ သူတို့နှစ်ဦး
ကူးနေသောနေရာမှာ ယာဉ်ထိန်းရဲများက လမ်းစည်းကမ်း
များကို ဖောက်ဖျက်သူများအား ဖမ်းဆီးနေခိုက် ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ သူတို့ နှစ်ဦးစလုံးမှာ လမ်းစည်းကမ်းများကို ချိုး
ဖောက်ကြသူများ ဖြစ်နေကြ၍ ယာဉ်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်း
ရေးရဲတို့၏ အဖမ်းကို ခံလိုက်ရလေသည်။

နိဂုံးကော။

ချစ်စွာသော စာဖတ်သူများ ခင်ဗျား

ဤ “ယောက်ဖကြီး ပသိအောင်ချစ်ကြမယ်” ဝတ္ထုကြီး
အား ယခုလို စက္ကူဈေးနှုန်းတွေ ကြီးမြင့်နေသော ခေတ်တွင်
စာရေးဆရာပီပီ လေရှည်ကား ရေးမနေတော့ဘဲ လိုရင်းကို အပို
မသွင်းဘဲ တိုတို ရှင်းရှင်းပဲ ချစ်စွာသော စာဖတ်သူများအတွက်
ရေးစားပါမည်။

ဤဝတ္ထုကို ဇာတ်ပေါင်းပေးရသော် မင်းနေနွယ်နှင့်
ဆင်းဝါနုထွေးတို့ ချစ်သူနှစ်ဦးမှာ အောင်ဟိန်း၏ ရန်မှ လွတ်
ကမ်းကြပြီး မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ညိုညို၏ သဘောတူချက်ဖြင့်
လက်ထပ်ပေါင်းသင်းခဲ့ကြရသည်။

ဤသို့ သူတို့နှစ်ဦး ပေါင်းသင်းနိုင်ကြခြင်းမှာ လည်း
အခြားကြောင့် မဟုတ်ပေ။ အောင်ဟိန်းနှင့် ဒေါ်လှမိတို့မှာ
လည်း အကြင်လင်မယားအဖြစ်သို့ သွားခဲ့ရ၍ပင်။

မည်သည့်အတွက် ယခုလို ဖြစ်ရသနည်းဆိုသော် အထက်
တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း သူတို့နှစ်ဦးမှာ ယာဉ်စည်းကမ်း

လမ်းစဉ်းကမ်း ဖောက်ဖျက်မှုဖြင့် နှစ်ဦးစလုံး အရေးယူခံလိုက်ရ၍ အောင်ဟိန်းမှာ ဆက်မပြေးနိုင်တော့ဘဲ ဒေါ်လှမိနှင့်အတူ အဖမ်းခံခဲ့ရသည်။

နောက် နှစ်ဦးစလုံး ဒဏ်ငွေများကို ဆောင်၍ လွတ်အလာ တွင်တော့ ဒေါ်လှမိ၏ အမိအခုဆွဲမှုကြောင့် မှ ဆို၍ ယောက်မပင် ထိပေးခြင်းမရှိသော လူပျိုကြီး အောင်ဟိန်းမှာ ဒေါ်လှမိ၏ အတွေ့အထိကြောင့် တစ်ကြောင်း သနားချစ်ကလေးများ လည်း ဒေါ်လှမိအပေါ်တွင် ယိမိတ်လာသည်က တစ်ကြောင်း မို့ တစ်ဆက်လုံး လူပျိုကြီးဘဝဖြင့် အရိုးထုတ်ရန် အားမထားသော အောင်ဟိန်းမှာ လက်မြောက်၍ အရှုံးပေးပြီး ဒေါ်လှမိကို လက်ထပ်၍ ယလိုက်ရတော့သည်။

ယင်းသို့ ယူလိုက်ရသည့်အတွက် ညီမ ဖြစ်သူ ဆင်းဝါနု ထွေးကိုလည်း သူ မတားတော့ပေ။

သူက ဆင်းဝါနုထွေးအား ဤသို့ ပြောခဲ့သည်။

‘က...ညီမလေးလဲ ညီမလေး ကြိုက်တဲ့သူကို ယူပေတော့ ကိုကိုလဲ ကိုကိုကြိုက်တဲ့ မလှမိကို ယူမယ်’

ထိုစကားကြားရလျှင် ဆင်းဝါနုထွေးက ရယ်ရင်း ပြန် ခံမဲသည်။

‘ဟွန်း...ကိုကိုကလဲ ယူမယ်ယူတော့ ကိုယ်ထက် အသက် ဆယ်နှစ်လောက်ကြီးတာကြီးကို ယူရသလားလို့ ခိုခိခို’

‘ဒါကတော့ သူ့ဖူးစာအတိုင်း ဖြစ်တာပဲ အသက်ကြီးတာ ငယ်တာ ရှေးနေ့လို မဖြစ်ဘူးလေ၊ အခုလို ဖြစ်ရတာတွေကို

သေသေချာချာ သတ္တုကျကြည့်ရင် ညီမလေးရဲ့ ချစ်သူ ယို သေနာကောင် မင်းနေနွယ်ကြောင့် ဖြစ်ရတာပဲ’

‘ဘယ်လိုကြောင့်လဲ ကိုကိုရဲ့ ရှင်းပြပါဦး’

‘ဘယ်လို ကြောင့်ရမှလဲ ဒီခွေးကောင်ဟာ ငါ့ညီမနဲ့ သူ့ရဲ့ အရေး ရိုးရိုးမကြို၊ စားဘဲ ကိုကိုကိုပါ အပျိုကြီးမလှမိနဲ့ ညားအောင်ကို အကွက်ဆင်ခဲ့တယ်လေ တော်တော်မကောင်၊ တဲ ကောင်က အေးလေ ယောက်ဖဆိုတာ မိအတိုင်းပါပဲ။’

‘ငါ့တို့ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားရဲ့ ယောက်ဖ ဒေဝဒတ်က စပြီး မကောင်းခဲ့တာ ဒီနေ့အထိပဲ ဒေဝဒတ်ဆိုရင် ယောက်ဖ ဖြစ်တဲ့ မြတ်စွာ ဘုရားပေါ်မှာ နဲ့စဉ်ဘဝကတည်းက မကောင်း ကြံလာခဲ့တာ မြတ်စွာဘုရား ဖြစ်လာတဲ့အထိ မကောင်းကြံတုန်းပဲ မဟုတ်လား၊ နောက်ဆုံးမှာတော့ ဒေဝ ဒတ်ဟာ ချဲ့မကောင်းမှုက သူ့ကို ပြန်အကျိုးပေးပြီး မြေပျို သေခဲ့ရရှာတယ်။’

‘အဲဒီလို ရှေးရှေးတုန်းကတည်းက မကောင်းခဲ့တဲ့ယောက်ဖ တွေဟာ ဒီခေတ်မှာဧက ကောင်းစတဲ့လား၊ ရှေးစာမိုင်းအစဉ် အလာအရ ဘယ်မှာ ကောင်းနိုင်ပါ့မလဲ၊ အခုလဲ ကြည့်လေ မင်းနေနွယ်ဆိုတဲ့ ကောင်ဟာ ယောက်ဖပီမီ ကိုကို ကို သက်တူ ရွယ်တူ၊ အပျိုနဲ့ရအောင် လှလှလဲ၊ ကိုယ်ထက် အသက်ကြီး တာနဲ့ ဖူးစာဆိုအောင် လုပ်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့်

ယောက်ဖဆိုရင် ဘယ်ယောက်ဖမှ မကောင်းဘူးလို့ ကိုကိုက ပြောခဲ့တာပေါ့ ဟွန်း၊

‘အဲဒီလိုဆိုရင်လဲ ကိုကိုက မယူဘဲ နေလိုက်ပေါ့ ဘယ် နှယ်လဲ’

‘အံ့... သူ့လူထိလို့ သူက ငါ့ကိုပြန်ပြီး နှက်နေလိုက်တာ မယူဘဲနေရမှာလဲ အခုကျမှတော့ မလှမီကို ငါက အပျိုကလေး မြီး... ဝင်ပေါက်ဆယ်ဦးနဲ့ တေခင် မလဲနိုင်ဘူး ဟေ့၊ မလဲနိုင်တော့ဘူး သိလား၊ ဟွန်း၊ ဟွန်း၊ ဟွန်း၊’

အောင်ဟိန်း ပြောရင်း ထုတ်ဆွားထု ဆင်းဝါနဲ့ထွေးက တော့ တခစ်ခစ်ဖြင့် ရယ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာသည်။

သူတို့ တစ် တွေ အကြောင်း ရေး၍ အပြီးတွင် မြစ်နိမ် အကြောင်းကို ရေးပြန် ကျန်ပါသေးသည်။ မြစ်နိမ်မှာ ကေ သိဦးကို ကြိုက်နေသော်လည်း သူကတော့ ပူးစာကံမပါသေး၍ ကေသိဦးနှင့် မရရှာပေ။ ကေသိဦးမှာ လူကြီးချင်းကဆဘော တူထားသူရှိနေ၍ လက်ထပ်သွားခဲ့ရာ မြစ်နိမ်မျှကျန်ရစ်မင်း သား အဖြစ်ဖြင့် တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုကြီးဘဝနှင့် ကျန်ရစ် ခဲ့ရှာရသည် ဟူသတည်း။

ဤတွင် ကျွန်တော်၏ “ယောက်ဖကြီး ဖသိအောင် ချစ်ကြမယ်” ဝတ္ထုကြီး ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ပို့လိုက်ပါသည်။

ချစ်စွာသော စာဖတ်သူများအားလုံး ရွှင်ကြည်ချမ်းမြေ့ ပြီး၊ လာဘ်လာဘများ တိုးတက်ကာ ဖိသားစုတိုင်း ရွှင်ပျော် မြူးနိုင်ကြပါစေ။ ။

အစဉ်လေးစားစွာဖြင့် ကြုံပွား။

ဤဝတ္ထုပြီးဆုံးချိန်။

၁၉၉၀-ပြည့်နှစ်၊

အောက်တိုဘာလ (၁)

ကြာသပတေးနေ့
ညနေ ၆-နာရီ ၁၀-မိနစ်ခန့်။

“ချစ်စွာသော စာဖတ်သူများ ခင်ဗျာ—

သတင်းကောင်း တစ်ခုပါးပါရစေ။”

ကျွန်တော်သည် ၁၉၆၅-ခုနှစ်မှ စ၍ မုန်းတယ်ဆို၊ နား ထိုင်းစို့ရှာ၊ ယောက်ဖကြီး ရေးတဲ့ဖူးစာ၊ အစရှိသော လုံးချင်း ဝတ္ထုများမှ ယခု စာဖတ်သူများ ဖတ်ခဲ့ကြရသော “ယောက် ဖကြီး ဖသိအောင် ချစ်ကြမယ်” ဝတ္ထုအထိ ရေးသား လာခဲ့ ရာ အုပ်ရေ ၁၃၀-အထိ ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။

လုံးချင်းဝတ္ထု သက်တမ်းအားဖြင့်လည်း ၂၅-နှစ် ငွေရတု သဘင်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ ချစ်စွာသော စာဖတ်သူများနှင့် ကျွန်တော်အား
နှစ်ပေါင်း ၂၅-နှစ်တိုင်တိုင် အစဉ်တစိုက်အားပေးခဲ့ကြသော
စာဖတ်သူ များနှင့် စာအုပ် ကိုယ်စားလှယ် ကြီး များ အား
ကျေးဇူးတုံ့ပြန်သော အနေဖြင့် နောက်ထွက်မည့် ဝတ္ထုကြီး
နှစ်ဆယ် ဝါးနှစ်မြောက် ငွေရတုသဘင်အဖြစ် အထူးတင်ဆက်
ပေးပါမည်။

ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းကိုလည်း စာဖတ်သူများ၏ စိတ်ကြိုက်နှင့်
သိပ်လိုက်အောင် ဟာသတွေ အဖုံဖုံ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်က
လည်း အထူးကောင်းမွန်အောင် ကြိုးစား၍ ရေးသားထား
ပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်အား ငွေထွာထားကြသော ချစ်
သော စာဖတ်သူများက စောင့်မျှော်ကြမီရန် ကြိုတင်
ထတင်းကောင်း ပါးလိုက်ပါသည် ခင်ဗျား.....။

သင်တို့၏
ကြူပွေး။